

சீவாவின்

சீடிகதகைகள்

வண்ணை. சே. சீவராஜா

1850
10/20/10

சீவாவின்

சீநுதகதகள்

வண்ணை. சே. சிவராஜா

வெளியீடு
யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை.

Title : Sivavin Siru Kathaikal
 Subject : Collection of Shortstories
 Author : Vannai. S. Sivaraja
 Author's Present Address : 79/8 W.A. Silva M.W,
 Wellawatte, Colombo -06.
 Copy rights © : Mrs. Vimalanayagi Sivaraja
 Address : 12, Kadaichamy Road,
 Neeraviady, Jaffna.
 Publishers : Yarl Ilakkiya Vaddam
 (Jaffna literary Circle)
 82, Brown Road, Jaffna.
 Date of Publication : December 1999
 Price : Rs. 125/=

நூலின் பெயர் : சிவாவின் சிறுகதைகள்
 சிறுகதைத்தொகுதி
 நூலாசிரியர் : வண்ணை. சே. சிவராஜா
 நூலாசிரியரின் முகவரி : 79/8, W.A. சில்வாமாவத்தை,
 வெள்ளைவத்தை, கொழும்பு-06.
 பதிப்புரிமை © : திருமதிவிமலநாயகி சிவராஜா
 12, கடையிற் சாமி வீதி,
 நீராவிட, யாழ்ப்பாணம்.
 வெளியிடுவோர் : யாழ். இலக்கியவட்டம்
 82, பிறவுண் வீதி, நீராவிட,
 யாழ்ப்பாணம்.
 பதிப்பு : டிசெம்பர் 1999
 விலை : ரூபா 125/=

சமர்ப்பணமும் - அர்ப்பணமும்

அமரர்களான எனது பெற்றோர்
திருவாளர் வெ. சேனாதிராஜா திருமதி. சே. கமலாம்பிகை
ஆகியோருக்கு,

எனது தந்தையின் நூற்றாண்டில் இந்நூலை நன்றியுடன்
சமர்ப்பித்து:

எனது மனைவி விமலாவிற்கும், மக்கள் மகிந்தன், சாந்தினி,
சேனாதிபதி, மருமகன் சச்சிதானந்தன் ஆகியோருக்கும்,
இந்நூலை பெருமகிழ்வோடு அர்ப்பணிக்கின்றேன்.

முன்னுரை

முத்த எழுத்தாளர் வண்ணை சே. சிவராஜாவின் சிறுகதைத் தொகுதி, “சிவாவின் சிறுகதைகள்” நீண்டதொரு காலக்கழிவில் வெளிவந்திருப்பது ஈழத்துச் சிறுகதைச் சங்கிலியில் பிணையவேண்டிய ஓர் இழையென எனக்குப்படுகின்றது. 1960 களில் சிறுகதைத் துறைக்குள் காலடியெடுத்துவைத்த வண்ணை சே. சிவராஜா நாற்பது சிறுகதைகள் வரையில் எழுதியிருக்கின்ற போதிலும், சிறுகதை வரலாற்றில் எல்லாக் காலகட்டத்திலும் பின் தள்ளப்படாது எழுதி வரும் ஒருவராவார். 1960களிலிருந்து 1999 வரையிலான காலகட்டத்தில் வண்ணை சே. சிவராஜாவின் சிறுகதைகள் ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைப் பூங்காவை அலங்கரிக்க மலர்ந்து வந்துள்ளன என்பது ஒரு முக்கியமான இலக்கியச் சங்கதியெனக் கருதுகின்றேன்.

அறுபத்திநான்கு அகவை நிறைவு கொண்ட வண்ணை சே. சிவராஜாவின நீண்ட அனுபவம் தந்த முதிர்ச்சியும், சென்னைப்பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டக்கல்வியும், கோப்பாய் கிறிஸ்தவக்கல்லூரி, சம்மாந்துறை மத்திய மகாவித்தியாலயம், மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்ற் மத்திய கல்லூரி, வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி, செங்குத்தா இந்துக்கல்லூரி, யாழ். இந்துக்கல்லூரி முதலான களங்களில் கற்பித்தல் மூலம் பெற்ற அனுபவங்களும் அவரது சிறுகதைப்படைப்பாற்றலுக்குப் பின்னனியில் இருந்துள்ளன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் தன் ஆரம்பக் கல்வியையும், ஆங்கிலக்கல்வியையும் பெற்ற யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் இலக்கியப்பாரம்பரியம் அவரைப் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபடத் தூண்டியிருக்கின்றதென்ற உண்மை மறுப்பதற்கில்லை. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக்கு நீண்டதொரு இலக்கியப்பாரம்பரியம் இருக்கின்றது. ஈழத்தின் புகழ்பூத்த இலக்கியவாதிகளைத் தந்த சிறப்பினையுடையது. பேராசிரியர் கைலாசபதி என்ற மாபெரும் இலக்கியத் திறனாய்வாளன் இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர். ஈழத்துறைவன், கவிஞர் முருகையன், கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், அங்கையன் கைலாசநாதன், சுடர் மகேந்திரன், து. வைத்திலிங்கம், முனியப்பதாசன, கம்பன் கழக ஜெயராஜ், கணபதி கணேசன், வித்தியாதரன் என்ற படைப்பாளிகள் யாழ். இந்துவின் மக்களே. இவ்வரிசையில் கவிஞர் முருகையனுக்கு அடுத்த காலவிடம் வண்ணை சே. சிவராஜாவிற்குரியதாகும்.

சிவாவின் சிறுகதைகள் என்ற இத்தொகுதியில் பதினாறு சிறுகதைகள் இடம் பிடித்திருக்கின்றன. ஏறத்தாழ மூன்றரை தசாப்தகாலக்கதைகள் இத்தொகுதியிலுள்ளன. எனவே மூன்றரை தசாப்த கால யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தினைத் தன் சிறுகதைகளில் சித்திரிக்க அவர் இயல்பாகவே முயன்றிருக்கின்றார். சிவாவின் சிறுகதைகளின் கருத்தியல் நிலை மிகத்தெளிவானது. வர்க்கியம், தலித்தியம்,

பெண்ணியம், சூழலியம் இன்னோரன்ன பிரச்சினைகளுக்குள் தலை நுழைக்காது மிக அவதானமாக சமுத்துவம், இனத்துவம் பற்றிய கருத்தியல் நிலையில் தன் சிறுகதைகளை வழிநடத்திப் படைத்துள்ள பாங்கு சிறப்பாக அவதானிக்க முடிகின்றது. சமூகஞ்சார்ந்த சிந்தனைகளில் சமூக வாழ்க்கையின் இயல்பான ஓட்டத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், மானிட அகப்புற முரண்பாடுகள், மெல்லிய உணர்வுகள் என்பன சார்ந்து எழும் மன உளைச்சல்கள் இவரது சிறுகதைகளில் மேலோங்கி நிற்கின்றன. என்றும் எங்கும் பொதுமையான மனித உணர்வுகளுக்கு வண்ணை சே. சிவராஜா இலக்கிய வடிவந் தந்துள்ளார்.

பூமிப்பந்தெங்கும் சிதறிவிட்ட யாழ்ப்பாணத்தின் உறவுகளைப் பற்றியும், பிரிவின் துயரம் தருகின்ற ஏக்கங்களையும், நாகரீகப்பண்பாட்டு மாற்றங்களையும் “உறவு வரும்”, “வடிகால்”, “பெற்ற தாயும்” ஆகிய சிறுகதைகள் சித்திரிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்து மருமகள் மேலைத்தேய நாகரிகத்திற்கும் பழக்கவழக்கத்திற்கும் மாறிவிட, வெள்ளைக்கார மருமகள் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப்பெண்ணாக நடை உடை பாவனைகளில் மாறிவிடுகின்ற முரண்நிலைப் பாத்திரங்களை “உறவு வரும்” சிறுகதையில் சந்திக்கலாம்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியின் உச்சமான கதை வடிகாலெனக் கருதுகின்றேன். எடுத்துக்கொண்ட கருவும் கூறும் விதமும் வடிகாலை மிகச்சிறந்த தானத்திற்கு உயர்த்தியுள்ளன. பெற்ற பிள்ளைகள் அனைத்தையும் வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு தனிமையில் வாழும் வாயோதிபத் தம்பதிக்குத் தனிமைபோக்கும் வடிகாலாக அமைந்த இளைஞன் ஒருவனை, வெளிநாட்டு மகன் குடும்பம் திரும்பி வந்ததும் தூக்கியெறிந்துவிடுகின்ற யாழ்ப்பாணத்து வயோதிபரை அற்புதமாக வண்ணை சே. சிவராஜா வடிகாலில் சித்திரித்துள்ளார்.

படித்து முடிந்ததும் மனதில் எஞ்சிநிற்கின்ற உணர்ச்சி இச்சிறுகதையை உன்னதமாக்கு கின்றது. சிறுகதையை முடித்திருக்கின்ற பாங்கு மனதைக் கவ்வுகின்றது. சொன்னவற்றிலும் சொல்லாமல் விட்ட சங்கதிகள் வடிகாலில் அதிகமுள்ளன. நல்லதொரு சிறுகதை அவ்வாறு தான் அமையும்.

வண்ணை சே. சிவராஜாவுக்கு முப்பத்தைந்து வருட ஆசிரிய அனுபவமுள்ளது. உப அதிபராகவும், பிரதி அதிபராகவும் கடமையாற்றிப் பெற்ற நிர்வாக அனுபவமும் இருக்கின்றது. அதனாற்தான் அவரது “சீருடை”, “சேவையொன்று மூடப்படுகின்றது”, “ஆண்டு 10B” ஆகிய சிறுகதைகளில் பாடசாலை ஆசிரியர் சமூகம், மாணவர், பெற்றார் முதலானவர்களின் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளைக் கருவாக எடுத்துச் சித்தரித்துள்ளார். அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகக் கதாசம்பவித்து அச்சிறுகதைகளில் நன்கு படைப்பியலாக்கி இருக்கின்றது. சமூகஞ் சார்ந்த தெளிவான பார்வை இச்சிறுகதைகளில் இருக்கின்றது. மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற சீருடை பாடசாலை மட்டத்திலும், மாணவரின் வீட்டு மட்டத்திலும் எவ்வாறு துஸ்பிரயோகமாகின்றது என்பதை சீருடை சிறுகதை நன்கு எடுத்தியம்புகின்றது.

மாணவர்கள் எவரும் அறிவிலிகளல்லர், அவர்களிடம் உட்பொதிந்திருக்கும் அறிவுத்திறனை - ஆற்றலை - வெளிக்கொணர்கின்ற கடமை ஆசிரியரிடம் தான் தங்கியுள்ளதென்பதை வண்ணை சே. சிவராஜா தனது “ஆண்டு 10B” என்ற சிறுகதையில் வெகு நளிளமாகச் சித்தரித்துள்ளார். நீண்ட காலக் கல்விச்சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெறும் ஆசிரியர் ஒருவரின் மனநிலை “சேவையொன்று மூடப்படுகின்றது” என்ற சிறுகதையில் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

எவர் நன்றி மறந்தாலும் நன்கு கற்பித்த ஆசிரியரை மாணவ சமூகம் என்றும் மறந்துவிடுவதில்லை. அந்த நன்றி உணர்வு தான் ஆசிரியருக்குக் கிடைக்கின்ற பெரும் குரு தட்சனையென்பதை சிவாவின் “ஒரு சேவை மூடப்படுகின்றது” என்பது தெரிவிக்கின்றது. உண்மையில் அங்கு சேவை மூடப்படவில்லை. தொடர்கின்ற உண்மைநிலையைத் தான் காண முடிகின்றது. இவைதான் வண்ணை சே. சிவராஜா சமூகத்திற்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்பும் செய்திகள்.

வண்ணை சே. சிவராஜாவின் சிறுகதைகளில் இன மத ஐக்கியத்தினை வலியுறுத்தும் பண்பும், மானிட நேயத்தினை மேம்படுத்தும் அவாவும், இந்தப் பிரதேசம் தனியொருவருக்குச் சொந்தமானதல்ல, அனைவருக்கும் சொந்தமானதென்ற கருத்தும் தொக்கிநிற்கின்ற சிறப்பினைச் சுட்டிக்காட்டாது விடமுடியாது. “இன்ஷா அல்லாஹ்”, “துவா”, “இறுதி ஆசை”, என்பன இவ்வாறான சிறுகதைகளாம். யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து, முஸ்லீம்கள் வெளியேற நேர்ந்துவிட்ட துர்ப்பாக்கிய அவலத்தினை மிக மனதில் தைக்கும் விதமாக “இன்ஷா அல்லாஹ்” என்ற சிறுகதையில் வண்ணை சே. சிவராஜா படம்பிடிக்க முயன்றிருக்கிறார். இச்சிறுகதையைப் படித்து முடிந்ததும் மனதில் பெரும் துயரச்சுமை ஏறிவிடுகின்றது. யாழ்ப்பாண மண்ணில் முஸ்லீம்களும் தமிழரும் எவ்வளவு அன்னியோன்யமாக வாழ்ந்திருந்தனர் என்ற வரலாற்றினை நெஞ்சில் நெருடும் வண்ணம் “துவா” சிறுகதை விபரிக்கின்றது. உண்மையில் இப்படியொரு நிலை ஏற்படக்கூடாதென எச்சரிப்பதும் படைப்பாளியின் பணிதான்.

வண்ணை சே. சிவராஜாவின் கதைக்களம் பரந்துபட்டது. அவ்வாறாயினும் தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தினைச் சிறப்பாகச் சொல்லிவிடும் தன்மையும் அவற்றினை வாசிப்பவர்கள் சலிப்படையாது,

களைப்படையாது புரிந்துகொள்ளும் எளிமையான உரைநடையிலும் சிறுகதையின் மரபு சார்ந்த கலையழகோடு சித்திரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாம். சமூகவாழ்வின் ஆவணப்படுத்துகின்ற இலக்கிய முயற்சியில் கதை சொல்கின்ற பண்பு சிறப்பானதென்ற விஷயம் இலக்கிய விமர்சகர்களின் பார்வையில் எவ்வளவு தூரம் தகுதி காணும் என்பதை விடுத்து நோக்கின் வண்ணை சே. சிவராஜா தான் சமூகத்திற்கு முன்வைக்கும் செய்தியை வாசகர்களைச் சென்றடைய வைத்துள்ளார் என்பதை இவரின் சிறுகதைகளின் சிறப்பென்பேன்.

சிவாவின் சிறுகதைகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குக்கிடையே த்திருக்கும் இன்னொரு பங்களிப்பாகும்.

பதிவாளர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்
09.12.1999

செங்கை ஆழியான்
கலாநிதி. க. குணராசா

என்னுரை

1953ம் ஆண்டில், பாடசாலை மாணவனாக யாம். இந்துக் கல்லூரியில் இருந்தபோது கல்லூரிச் சஞ்சிகையான “இந்து இளைஞன்” ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த காலத்திலிருந்தே எனக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஏற்பட்டது. உண்மையைக் கூறுவதாயின், அதுவே எனது இலக்கிய சேவைக்கான முதற்படி என்றால் மிகையாகாது!

அதனைத் தொடர்ந்து 1954/55களில், சிலமாணவர்களிடையே ஏற்பட்ட இலக்கிய ஆர்வம் காரணமாக இ.மகேந்திரன், (பிற்பாடு அதிபராகவும், கல்விப்பணிப்பாளராகவும் இருந்து இளைப்பாறியவர்), வி. ஸ்ரீசக்திவேல் (பிற்பாடு ஆசிரியராக இருந்து இளைப்பாறியவர்) என் போன்ற வேறு சில மாணவர்களும் இணைந்து “சுடர்” என்னும் பத்திரிகையை சிலமாதங்கள் நடாத்தியபோது, இலக்கியத்தில் பல துறைகளில், எனக்கு ஆர்வமும், பரிச்சியமும் ஏற்பட்டது. பத்திரிகையை,

அச்சிட்டு வெளியிட்ட போது, அவற்றின் விடயங்களை மாணவர்களாகிய நாமே எழுதியது மட்டுமல்லாமல், விளம்பரம் சேகரித்தல், சுவரொட்டிகளை ஒட்டுதல் போன்ற பிறவேலைகளையும் நாமே செய்தோம்.

அந்தக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆர்வத்தினால் கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், பேட்டிகள் - ஏன் கேள்வி பதில் உட்பட - பலவற்றை கையெழுத்து பத்திரிகையாக எழுதி வெளியிட்டதும் உண்டு. சகமாணவர்கள், நண்பர்கள், அயலவர்கள், ஆகியோரை கட்டாயப்படுத்தி வாசிக்கச்செய்வதும் உண்டு. இப்படியாக எனது இலக்கிய ஆர்வம் வளரவழி ஏற்பட்டது.

ஆங்கில மொழி மூலத்தில் கல்வி கற்ற எனக்குத் தமிழில், ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் ஏற்படுத்திய - எனக்கு பல மட்டங்களில் தமிழ் கற்பித்த - ஆசான்களான திருவாளர்கள் கே. சிவராமலிங்கம், பண்டிதர் செல்லத்துரை, வித்துவான் கார்த்திகேசு, கே. எஸ் சுப்பிரமணியம் வை. ஏரம்புரத்தி போன்றவர்களை, நன்றியுடன் நினைவு கூர வேண்டியவனாக இருக்கின்றேன்.

இதனைத் தொடர்ந்து எனது சென்னை பல்கலைக் கழகக் காலத்திலும் இலக்கியப் போட்டிகள், விடுதிச்சஞ்சிகையின் ஆக்கம் போன்றவற்றிலும், பங்குபற்றியது எனது இலக்கிய ஆர்வத்தை மெருகூட்டியது.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில், நான் முதுகலை மாணவனாக இருந்த போது - 1980 களின் முற்பகுதியில் - அதன் கல்வித்துறையின் சஞ்சிகையான "கலைஞானம்" திற்கும், ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி ஆழ்ந்த அனுபவம் பெற்றேன்.

1950களின் இறுதியிலிருந்து இலக்கிய உலகிற்கு வந்த நான், கடந்த 40 வருடத்திற்கு மேலாகப் பல கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். சுமார் 40ற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை கடந்த 40 வருட இடைவெளியில், பல சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் எழுதியிருந்தும்,

எனது ஆக்கங்களை நூலாக வெளியிடவில்லையே, என்ற ஆதங்கம் என் மனதில் பல காலமாக இருந்து வந்துள்ளது. போதாதற்கு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எனது ஆக்கங்களின், பத்திரிகை நறுக்குகளை, 1995ல் ஏற்பட்ட வரலாறு காணாத இடப்பெயர்வின் போது இழந்துவிட்டமை எனது துர்பாக்கியமே.

இந்நூலில் வெளியாகும், சிறுகதைகள் பலவற்றை யாழ். பல்கலைக்கழக நூலகத்திலிருந்தும், கொழும்பு ஆவணங்கள் காப்பகத்திலிருந்தும் (Archives), இலக்கிய நண்பர்களின் உதவியினாலும், பெறக்கூடியதாக விருந்தது. 1995ற்கு பின் வெளியான கதைகளையும் இந்நூலில் சேர்த்துள்ளேன். பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் கதைகள் நூலுருப்பெறாவிடில், அவை பத்திரிகைகளோடு மறைந்துவிடும். எனவே இவற்றில் சிலவற்றையாவது நூலாக்கி ஆவணமாக்க வேண்டுமென்பதே எனது ஆசை - எண்ணம் - ஆகும். இதற்கு உறுதுணையாக நின்று, அவர்களது வெளியீடாக, இதனை வெளியிடும் யாழ். இலக்கியவட்டத்தினருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். எதிர்காலத்தில் எனது பிறகதைகள் கிடைக்கப் பெறுமாயின், அவற்றை யாராவது இலக்கிய அன்பர்கள் வெளியிடுவார்கள் என நம்புகின்றேன்.

நான் சிறுவனாக இருந்த போது எனக்கு வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஊட்டியவர் எனது தந்தையாராகும். அக்காலத்தில் வெளிவந்த “பாலர் மலர்”, “பாப்பா” போன்ற சிறுவர் பத்திரிகைகளையும் சரி, “கலைமகள்”, “ஆனந்தவிகடன்” போன்ற வளர்ந்தோர் சஞ்சிகைகளும் சரி, எளிய நடையில் இருந்த “Stories Retold” போன்ற ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் சரி, அவற்றை வாங்கிக்கொடுத்து எனது வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஊக்குவித்தவர் அவரேயாகும்.

பிற்காலத்தில் எனது மனைவி, பிள்ளைகள் கூட எனது வாசிக்கும் பழக்கத்திற்கும், இலக்கிய ஆக்கத்திற்கும் உறுதுணையாக இருந்து வந்துள்ளனர்.

எனவே, எனது குடும்பத்தினர் கூட எனது இரசனைக்கு வழிவகுத் துள்ளனர் என்றால் மிகையாகாது. எனவே எனது முதல் நன்றி இவர்களுக்கே ஆகும்.

ஆரம்பகாலத்தில் எனது ஆக்கங்களை பல்வேறு புனைப்பெயர்களில் எழுதிவந்துள்ளேன் “வண்ணைவராஜன்”, “முக்கண்ணன்”, “சிவகவி”, “ஊடாடி” என்பனவாகும் அப்போது “தமிழன்” பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த அமர், கவிஞர். இ. நாகராஜன். “ஓரே பெயரில் எழுதிவந்தால் தான், பெயர் வாசகம் மத்தியில் நிலைத்து நிற்கும்” எனவும், “பல்வேறு பெயர்களில்” எழுதிவந்தால், யார்? எவர்? என்று தெரியாமல் போய்விடும் என வலியுறுத்தியவரும் அவரேயாகும். 1960களின் ஆரம்பத்தில் எனது படைப்பாற்றலுக்கு வழியமைத்தவரும் அவரேயாகும். அவரையும் நன்றியுடன் நினைவு கூரவேண்டியவனாக இருக்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு பல்வேறு வழிகளில் உதவிபுரிந்த இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும், அட்டைப்படத்தை அழகுறவடித்த ஞானகுரு ஆட்ஸ்சினருக்கும் நூலை அழகுற அச்சேற்றிய அஸ்ரன் பதிப்பகத்தினருக்கும், அதன் அதிபர் திரு. தி. லோகநாதன் அவர்களுக்கும் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

காலத்திற்குக்காலம், இந்நாட்டின் பல்வேறு சஞ்சிகைகளும், பத்திரிகைகளும், எனது ஆக்கங்களைப்பிரசுரித்து என்னை ஊக்குவித்த மைக்காக அப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு நான் நன்றி கூறக்கூட மைப்பட்டுருக்கின்றேன்.

எனது சிறுகதைகள் நூலாக வெளிவர வேண்டும் என, அடிக்கடி அறிவுறுத்திய பிரபல எழுத்தாளர்களுக்கும் - முக்கியமாக டொம்னிக் ஜீவா, செங்கை ஆழியான் போன்றோருக்கும் - எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். இந்நூலின் பிரதியை “புறப்” பார்த்து உதவியும், என்னைப் பற்றிய குறிப்பொன்றை எழுதியும் உதவிய, இலக்கிய ஆர்வலரும், எனது நண்பனும், ஒருசாலை மாணாக்கனுமாகிய திரு. பொ. ஆனந்தலிங்கத்துக்கும் நான் நன்றிக்கடப்பட்டுள்ளேன்.

ஈற்றில் இந்நாலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய, நாடறிந்த எழுத்தாளரும் யாழ். பஸ்கலைக்கழக பதிவாளருமாகிய கலாநிதி கந்தையா குணராசா (செங்கை ஆழியான) அவர்கட்கும் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைக் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

நிறைவாக, எனது கதைகள் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் போது, என்னைப் பாராட்டி, தேரிலும், கடிதங்கள் மூலமாகவும், உற்சாகப்படுத்திய, இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் எனது மனது நிறைந்த நன்றிகளைக் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

வண்ணை, சே. சீவராஜா

15 - 12 - 1999

பொருளடக்கம்

1.	உறவு வரும்!	01
2.	இன்ஷா அல்லாஹ்!	11
3.	சீருடை	20
4.	வடிகால்!	26
5.	பாக்கியம் அக்கா!	38
6.	சேவையொன்று மூடப்படுகின்றது	42
7.	பெற்ற தாயும்.....!	50
8.	ஆண்டு 10B	56
9.	ஊர் உறங்கும் வேளையிலே!	66
10.	துவா	73
11.	உறங்க மறுக்கும் உறவுகள்	79
12.	இறுதி ஆசை	89
13.	நீர்க்குமுழி	96
14.	போட்டி	103
15.	காதலன் செய்த தியாகம்!	111
16.	நெறி எங்கே?	115

BIBLIOPHILIA

1	1	1
2	2	2
3	3	3
4	4	4
5	5	5
6	6	6
7	7	7
8	8	8
9	9	9
10	10	10
11	11	11
12	12	12
13	13	13
14	14	14
15	15	15
16	16	16

உறவு வரும்!

காலை ஐந்து மணி!

சில நிமிடங்கள் கூடவும் இருக்கலாம், குறைவாகவும் இருக்கலாம். ஆசிரியர் முருகேசு பல வருடங்களின் பின், கொழும்பு கோட்டை ஸ்டேசனில் வந்திறங்கினார். கடந்த சில வருடங்களாகவே, அவர் கொழும்புப்பக்கம், தலைகாட்ட வில்லை.

காரணம்?

நாட்டின் பிரச்சனைகள் ஒரு புறம், மனைவியில்லாத நிலையில்: தனது இரு ஆண் பிள்ளைகளும்: நோர்வேயிலும் ஜேர்மனியிலுமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். எனவே அவர் கொழும்பு வர முயலவுமில்லை.

தேவையுமில்லை!

கடந்த சில நாட்களாகவே, கிளிநொச்சியிலிருந்து பயணம் மேற்கொண்டிருந்தார்.

தாண்டிக்குளம், வேப்பங்குளம் முதலிய தடைகளைத் தாண்டி, வவுனியா வந்த போது அவருக்கு உயிர் போய், உயிர் வந்தது போல இருந்தது. அதன் பின்பு ரயிலேறி, கொழும்பிற்குள் வந்ததும் பெருமூச்சொன்றை விட்டார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

காரணம்?

கடந்த சில நாட்களாகப் பட்டபாடு, சொல்ல முடியாத தொன்றாகும். சில வருடங்களுக்கு முன்பு, கொடிகாமத்திலிருந்து கொழும்புக் கோட்டைக்கு, சில மணி நேரத்தில் - இன்ரசிட்டி மூலம் - வந்ததை நினைவுபடுத்திக் கொண்டார் முருகேசர்.

ஆசிரியர் முருகேசர் கொழும்பு வந்ததின் நோக்கமே, அவரின் இளைய மகன் திவாகரனும் அவன் மனைவியும் ஜேர்மனியிலிருந்து அவரைப்பார்க்க வருகிறார்கள் என்பதினாலேயே.

அவரின் இளைய மகனும், மனைவியும் தாங்கள் பிறந்த நாட்டிற்கு - சுமார் ஏழு வருடங்களுக்குப் பின் - வருகிறார்கள் என்ற உள்ளக் களிப்பில் வந்திருந்தார். கோட்டையில் வந்திறங்கியதும், அவர் ஒரு ஓட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து வெள்ளவத்தையிலுள்ள தனக்குப் பழக்கமான லொட்ஜுக்கு வந்திறங்கினார்.

“எங்கடை ஆட்கள் தங்குகின்ற லொட்சில் தங்குவதே நல்லது” என்று எண்ணிக் கொண்டார். லொட்சில் பழக்கமான றூம் போய், இவரை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே “எங்கே ஐயா பல வருடங்களாகக் காணவில்லை” என்று கேட்டான். “ஓம் ஓம்” என்று கூறிக் கொண்டார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

அறையில் வந்து அமர்ந்ததும், அவரின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன.

மகனையும், மருமகளையும் ஆவலோடு, பார்க்க வந்ததும், அவரது நினைவுகள் பின்னோக்கி நகர்ந்ததில் வியப்பில்லை!

* * *

அவர்களின் ஊரிலிருந்து பலவருடங்களுக்கு முன் - சுமார் 10 வருடங்களுக்கு முன் வெளிநாட்டுக்கு - நோர்வேக்கு சென்றவர்களில் முதலாவது ஆள் முருகேசரின் மூத்த மகன் தனஞ்செயனே.

பழமையில் ஊறிய முருகேசு மாஸ்டர், அவர் மகன் தனஞ்செயனை, நாடுவிட்டு, நாடுபோக முதலில் அனுமதிக்க வில்லை. பின்பு ஒருவாறு வேண்டாவெறுப்பாக அனுமதி கொடுத்தார் ஆசிரியர் முருகேசர். அவர் விரும்பியது, தங்கள் ஊரில் வேலை தேடிக்கொடுத்து, அவனை நல்ல குலம், கோத்திரத்தில் மணம் முடிப்பித்து, பார்க்கவே. ஆனால் அவன் வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்த போது, அவரால் தடைபோட முடியவில்லை. தனஞ்செயன் சென்று சில மாதங்களாக, வாரம் ஒன்றுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டான். முருகேசருக்கு அளவு கடந்த சந்தோசம். ஊரில், தனது நண்பர்கள், உறவினர் ஆகியோருக்கு தனஞ்செயனின் புகழ்பாடத் தவறவில்லை, அவர்.

அவன் கடிதங்கள் வரவரக் குறைந்து வாரம் ஒன்றிலிருந்து மாதமொன்றாகி, பின்பு வருவதே நின்று விட்டது.

நோர்வேயிலிருந்து அவர் ஊர்ப்பெடியள், நண்பர் களுக்கு எழுதியதிலிருந்து அவன் ஒரு நோர்வே பெண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு குடியும் குடித்தனமுமாய் வாழுகின்றான் என அறிந்தார்.

முருகேசருக்கு எல்லாம் வெறுத்து விட்டது!

அவர் நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது வேறொன்று.

தனது மகன் தனஞ்செயன் ஒரு நோர்வே பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டானே, என்று புலம்பாத நாள் இல்லை: கூறாத நபர்களில்லை!

அடிக்கடி அவர் “எங்கடை சாதியை, உறவை, சமயத்தை விட்டானே” என்று அலட்டிக் கொண்டார். இதன் காரணமாக, தாயில்லாமல் வளர்ந்த, இளைய மகன் திவாகரனை, கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தார்.

தான் சொல்லும், சொல்லைத் தட்டாத மகனாக, இளைய மகன் திவாகரனை வளர்த்து வந்தார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

ஒரு நாள்!

அவனும் தான் வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமென்று கூறியதும், அவர் வெலவெலத்துப் போனார்.

“உன்ரை அண்ணை நோர்வேயில் வெள்ளைக் காரியை முடித்துவிட்டான். ஊரையும், உறவையும் மறந்து விட்டான். நீயுமா வெளிநாட்டிற்குப் போகப் போகின்றாய்?” என்று கத்தினார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

இளைய மகன் திவாகரன் ஒற்றைக்காலில் நின்றதும், தனது கண்ணுக்குப் பிடித்த, பண்பாட்டிற்கு சிறந்த பெண்ணைக் கட்டிவைத்தே, அவனை அனுப்ப வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

மூத்த மகன் வெள்ளைக்காரியை முடித்து விட்டான் என்பதை, அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை!

தனது ஆத்திரத்தை: வட்டியும் முதலுமாக அவர் காட்டஎண்ணி, தனது உறவுப்பெண் இலட்சுமியை தனது இளைய மருமகளாக வரிக்க நினைத்துக்கொண்டார்.

ஊரில் பேரும், புகழுமாய் வாழ்ந்த, பொன்னையரின் மகளான “இலட்சுமி” எல்லாவகையிலும் பொருத்தமானவளே. அவளுடைய அழகென்ன? பண்பாடென்ன? பழக்க வழக்கமென்ன? எல்லாம் முருகேசருக்குப் பிடித்து விட்டது.

கலியாணம் முடிந்து சில நாட்களிலேயே இலட்சுமி “மாமா, மாமா” என்று, மாமனாரைக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டாள்.

முருகேசரும் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

திவாகரனும், மனைவியும் நோர்வே செல்வதை முருகேசர் விரும்பவில்லை. எனவே திவாகரனும், மனைவியும் ஜேர்மனிக்குச் செல்வதென்று தீர்மானமாயிற்று. அப்படிச் சென்றவர்கள்தான், இன்று முருகேசரின் பேரப்பிள்ளையுடன் தாய்நாடு திரும்புகின்றனர்.

தனது மகனையும் மருமகளையும் வரவேற்க தனது ஆசை மனைவியில்லையே என்று மனம் வருந்தினாலும்,

தனது மகனுக்கும், மருமகளுக்கும் பிடித்தமான பலகாரங்கள் ஊரிலிருந்து கொண்டுவராவிட்டாலும், வெள்ளவத்தையிலுள்ள சைவக்கடைகளில் தேடி வாங்கிக்கொண்டார் ஆசிரியர் முருகேசர். அத்தோடு, லொச்சில் சொல்லி தனது மகனும், மருமகளும் தங்க அறையொன்றும் “புக்” பண்ணி வைத்திருந்தார்.

மறுநாள், தனது மகனும் குடும்பமும் வரவிருக்கிறார்கள் என்ற மகிழ்ச்சியில் தூங்கப் போய்விட்டார் ஆசிரியர் முருகேசர்.

திடீரென்று அறைப் பையன் வந்து “ஐயா” உங்களுக்கு போன் வந்திருக்கின்றது” என்று கூறிச்சென்றான்.

ஆசிரியர் முருகேசரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு போன் உள்ள அறைக்குச்சென்று போனைக் கையில் எடுத்தார்.

மறுமுனையில் “அப்பா நான்தான் திவாகரன் பேசுகின்றேன். நானும் இலட்சுமியும் 5 நட்சத்திர ஹோட்டலில் - பெயரைச் சொல்லி - தங்கியுள்ளோம்” என்று கூறினான்.

“தம்பி, உனக்காக இங்கே ரும் புக் பண்ணியிருக்கிறேன்” என்றார்.

“அப்பா , இலட்சுமி, இப்படியான, மூன்றாம்தர லொட்சுக்களில் நிற்கமாட்டா, அவளுக்கு எயர்கொண்டிஷன் அறை வேண்டும்” என்றான் திவாகரன்.

இதைக் கேட்ட முருகேசர் விக்கித்து நின்றார்!

இருந்தும், ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு “அப்போ எப்பவாறிங்கள்” என்றார்.

“நாளாக்கு எங்கள் ஹோட்டலுக்கு வந்து பாருங்கள்” என்று கூறி அவன் ரிசீவரை வைத்துவிட்டான்.

அடுத்த நாள்!

அவர்கள் தங்கிருக்கும் ஹோட்டலுக்குச் சென்று அவர்கள் “குற” றைக்கண்டு கொள்வதற்கு பல நிமிடநேரம் பிடித்தது ஆசிரியர் முருகேசருக்கு.

அவர் ரூமுக்கு வெளியே, வரவேற்பறையில் காத்திருந்தார்.

படுக்கைஅறையைவிட்டு இலட்சுமி வருவதற்கு பல நிமிடநேரம் பிடித்தது. அவள் வெளியே வந்ததும் முருகேசர் திகைத்துவிட்டார்.

இலட்சுமி: ஜீன்ஸ் என்ன, ரிசேட் என்ன, லிப்ஸ்டிக் பூச்சென்ன, இவற்றுடன் வெளியே வந்தபோது அவர் மாறிவிட்ட இலட்சுமியைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டார்.

அவருக்கு எதிரே, அமர்ந்து, கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு “என்ன” என்று கேட்பது போல் இருந்தாள். வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை வரவில்லை, ஜன்னலுக்கு வெளியே, கடலைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

ஆசிரியர் முருகேசருக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை!

“அவர் நினைத்தது ஒன்று, நடந்தது ஒன்று”

மகன் திவாகரன் தான் பேசினான். “அப்பா, இலட்சுமிக்கு இந்த கிளைமேற்று ஒத்துவராது. நாளைக்கே நாங்கள் திரும்பிவிடுகின்றோம்” என்றான்.

உடனே, தான் வாங்கி வந்திருந்த பலகாரப் பார்சலை எடுத்து மேசையில் வைத்தார் முருகேசர்.

“அப்பா கண்ட பலகாரங்களையும் இலட்சுமி சாப்பிட மாட்டா, இவற்றை எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்றான் திவாகரன்.

“தம்பி, என்றை பேரனை ஒருமுறை பார்க்கவேணும், எங்கே என் பேரன்”? என்றார் முருகேசர்.

இப்பொழுது தான் அவர் மருமகள் இலட்சுமி பேசினாள். “சன்னை நீங்கள் பார்க்கமுடியாது அவன் தூங்கு கின்றான், டோன்ட் டிஸ்ரேப் கிம்” என்றாள்.

மீண்டும் திவாகரன் தான் பேசினான். “அப்பா அண்ணா தனது குடும்பத்தோடு நாளை கொழும்பு வருகின்றாராம். உங்கள் லொட்ச் விலாசம் அவருக்குப் போனில் கொடுத்துள்ளேன்” என்றான்.

“நான் தேடிவந்த உறவுப்பெண் என்னைக் கனம் பண்ணவில்லை, வேற்று சாதிப்பெண்தான் என்னைக் கனம் பண்ணப் போகின்றது?” “என்று மனத்தில் நினைத்தபடி ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறினார்.

தனது லொட்சின் ரூமுக்கு வந்த முருகேசர், தான் வாழ்க்கையில் தோல்வி அடைந்துவிட்டதாக உணர்ந்தார். “வாழ்வில், இப்படியா நான் தோல்வியடைய வேண்டும்?” என்று எண்ணிக்கொண்டார்.

அடுத்த நாள் தனது இளையமகன் திவாகரனும் குடும்பமும் நாட்டை விட்டே சென்றுவிட்டனர் என்பதை உணர்ந்துகொண்டார்.

“ஊருக்குத் திரும்பி விடுவோமா?” என்று எண்ணிக் கொண்டார் முருகேசர்.

தனது மூத்தமகன் தனஞ்செயனையும் மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்க்கவே அவர் விரும்பவில்லை.

இரண்டு நாட்கள் ஓடி மறைந்தன.

வேண்டா வெறுப்பாக லொட்சில் நின்று அவருக்கு திடீரென்று ஒரு தந்தி, நோர்வேயிலிருந்து வந்தது.

அவரின் மூத்தமகன் தனஞ்செயன்தான் அனுப்பியிருந்தான். அடுத்தநாள் கொழும்பு வருவதாக.

அடுத்தநாள்!

காலை வேளை.

நாட்பொழுது, விடியலாமா, வேண்டாமா என்று எண்ணிக்கொண்டு இருக்கின்ற வேளையில், “அவரது மூத்த மகனும், வெள்ளைக்கார மருமகனும்,” கைக்குழந்தையுடன் பிரசன்னமானார்கள்.

இவரைக் கண்டவுடன் அவர் மகன் “அப்பா” என்று அழைத்தபடி, வாஞ்சையுடன் கட்டிப்பிடித்தான்.

இதனைப்பார்த்த அவனது மனைவியும் “அப்பா” என்று கூவியபடி அவரை கட்டிஅணைத்தாள்.

தனது கையிலிருந்த பிள்ளையை அவரின் மடியில் வைத்தாள் அவன் மனைவி.

ஆசிரியர் முருகேசருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை! தனது வெள்ளைக்கார மருமகளை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

“சேலை உடுத்து, நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு” இலட்சுமி கடாட்சமாகக் காட்சி அளித்தாள் அப்பெண்.

தனது மகனைக் கட்டித்தழுவியது போல் மருமக
ளையும் கட்டித்தழுவ வேண்டும் போல் எண்ணிக்கொண்டார்
ஆசிரியர் முருகேசர்.

அப்பொழுது அவர் எதிர்பாராதது ஒன்று நடந்தது.

அவரது மருமகள் “அப்பா” எனக் கூவியபடி அவரது
பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினாள்.

ஆசிரியர் முருகேசரின் கண்கள் பனித்தன!

அவருக்கு உண்மை உறவு எது என்று புரியாமல்
விக்கித்து நின்றார்?

வீரகேசரி - 15 ஓகஸ்ட் 1999

இன்ஷா அல்லாஹ்!

அன்று மிஸ்கின் ஹாஜியாரை வெள்ளவத்தையில் காண்பேன் என்று கனவில் கூட கந்தசாமி மாஸ்டர் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஹாஜியார் மெலிந்து குழிவிழுந்த முகத்துடன் தோற்றமளித்தார்.

அன்றிருந்த மிஸ்கின் ஹாஜியார் என்ன?

இன்றைய ஹாஜியாரின் தோற்றமென்ன? எல்லாம் காலத்தின் கோலம் தான்!

“என்ன ஹாஜியார் எப்படி இருக்கின்றீர்கள், மனைவி பிள்ளைகள் எல்லாம் சுகமா?” என்று கந்தசாமி மாஸ்டர் கேட்க, “அட, எங்கடை கந்தசாமி மாஸ்டரா, நீங்களும் கொழும்பிற்கு வந்துவிட்டீர்களா?”, என்று மிஸ்கின் ஹாஜியார் கேட்டார்.

ஹாஜியாரின், முகத்தில் துயரம் காணப்பட்டாலும், சில வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த, கம்பீரமும், மிடுக்கும் இன்னும் மாறவில்லை.

முன்பிருந்த நிலை என்ன? இப்போ இருக்கும் நிலை என்ன? மிஸ்கின் ஹாஜியாரினாலும், கந்தசாமி மாஸ்டரினாலும், அந்நிலையை நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை.

இருவருக்கும், சில வருடங்கள் முந்திய நினைவலைகள் தோன்றி மறைந்தன.

* * *

மிஸ்கின் ஹாஜியாரும், கந்தசாமி மாஸ்டரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இணை பிரியாத சினேகிதர். ஒரு வீட்டில் மகிழ்ச்சியென்றால், மறு வீட்டிலும் அப்படியே, துன்பங்களிலும் இதே நிலைதான்.

யார் இந்த ஹாஜியார்?

யாழ்ப்பாணம் கே.கே.எஸ் வீதியில், “காதர் ஹாட் வெயர்ஸ்” என்றால் யாருக்கும் தெரியும். யாழ்ப்பாணத்திலென்ன, வடக்கிலேயே பிரபல்யமான இரும்புக்கடை, காதர் ஹாட் வெயர்ஸ்தான்.

மிஸ்கின் ஹாஜியாரின் வாப்பா, காதர் ஹாஜியாரின் காலத்திலிருந்தே பேர்போன ஸ்தாபனம் இந்தக்கடை. சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக பிரபல்யமடைந்திருந்து வந்துள்ளது.

காரணம்?

மிஸ்கின் முதலாளி காலத்தில் மட்டுமல்ல, அவரின் வாப்பா காதரின் காலத்திலிருந்தே இக்கடை, நாணயத்திற்கும், நம்பிக்கைக்கும் பெயர்போனது.

யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தின் மூலைமுடுக்கிலிருந்தெல்லாம் வாடிக்கையாளர்கள் இக்கடையை தேடி வருவதுண்டு.

ஓடர்களை, ரெலிபோனிலோ, அல்லது தபாலிலோ போட்டால் போதும், பொருட்கள் வீடுதேடி குறிப்பிட்ட விலாசத்திற்கு, “காதர் ஹாட்வெயர்ஸ்” லொறிகள் டிலிவரி செய்துவிடும்.

பொருட்களின் தரம், தொகை, என்பனவற்றிற்கு சிறிதளவேனும் பங்கம் இருக்காது. பணம் பின்பு கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை, வியாபாரம் நாணயமாக நடந்து கொண்டிருக்கும்.

வாப்பா காதரின் காலத்திலிருந்தே, இந்த நாணயமும், நம்பிக்கையும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசித்தம்.

மிஸ்கின் ஹாஜியாரின் வீடு, யாழ்ப்பாணம் சோனகத் தெருவில் உள்ள பெரிய வீடுகளிலொன்று.

மிஸ்கினின் நண்பர்கள், இஸ்லாமியரிலும் பார்க்க, தமிழர்களே அதிகமாகக் காணப்படுவார்கள்.

நல்லநாள், பெருநாள் என்றால், “பிரியாணி, வத்த லப்பம்” போன்றவை எல்லாம், அவரது தமிழ் நண்பர் களின் வீடுகளுக்கும் தட்டுக்களில் போகும்.

அதே போன்று தமிழ் நண்பர்களும், தமது பெருநாட்களான, “வருஷம், பொங்கல்”, போன்றவைக்கு மிஸ்கினின் வீட்டுக்கும் தட்டுகளில் அனுப்பி வைக்கத் தவறுவதில்லை.

யாழ்ப்பாணம் கடைத்தெருவில், கடையடி விநாயர் கோவில் பிரசித்தம். வருடாவருடம் திருவிழா நடைபெறும் போது, ஆட்டமும், பாட்டமும் நகரையே கலக்கும்.

அதில் இளைஞர்கள் சேர்ந்து நடாத்தும் திருவிழா பெயர் போனது. ஊரில் - கடைகளில் - தண்டித்திருவிழாவை கோலாகலமாக நடத்துவர் இளைஞர்.

ஹாஜியாரின் கடைக்கு நிதி சேகரிக்க வரும்போ தெல்லாம், “தம்பிமாரே, இந்த முறை யாருடைய கச்சேரியை ஒழுங்கு செய்கின்றீர்கள்”, என்று கேட்டுக்கொண்டே பெருந்தொகையொன்றைக் கொடுப்பார். இளைஞர் கூட்டம் ஹாஜியாருக்கு வணக்கம் சொல்லிக்கொண்டே விடைபெறும். அவரும் சலாம் கூறி விடையளிப்பார்.

நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் திருவிழா என்றால் பக்தர் களுக்கு தாக சாந்திக்காக - தண்ணீர்ப்பந்தல் - வைப்பார்கள், யாழ்ப்பாணம் கடைத்தெருவில் அதற்கும் நிதி வழங்கத் தவற மாட்டார் ஹாஜியார்,

இவை வருடா வருடம் சர்வ சாதாரணம்!

ஊரில், பாடசாலைகள், சங்கங்கள் போன்ற பொது ஸ்தாபனங்கள், நிதி சேகரிக்க வரும்போதெல்லாம் இன் முகத்தோடு, கொடை கொடுப்பது அவரின் சுபாவம்.

ஊரிலுள்ள, வறிய குடும்பத்துப் பெண்கள் வாழ்வழி யில்லாது வேதனைப்படும்போது, அவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தாலென்ன, முஸ்லீம்களாக இருந்தாலென்ன அவ்வப் போது, இயன்ற உதவிகளை அளித்து வாழ்வழி வகுப்பதில், பின்னின்றதில்லை மிஸ்கின் ஹாஜியார்.

ஐங்காலத் தொழுகையென்றும், தவறாதவர் ஹாஜியார். போதாதற்கு தப்ளீக் கமிட்டியிலும் பணிபுரிபவர்.

மொத்தத்தில் மிஸ்கின் ஹாஜியார் மார்க்கத்தில் மட்டுமல்ல, சமுதாயசேவையிலும் முன்னிற்கும் கனவான்.

இப்படியாக, மானம் மரியாதை மட்டுமல்ல, கொடை வள்ளலாகவும், வாழ்ந்த ஹாஜியார் இன்று பொருள் பண்டங் களைவிட்டு, ஊரைவிட்டு, உறவைவிட்டு ஏன் நாட்டை விட்டு, பாணந்துறையில் அகதியாகக் குடியேறியுள்ளார்.

* * *

“என்னவோ இருக்கோம்” என்று மிஸ்கின் ஹாஜியார் கூற கந்தசாமி மாஸ்டர் உணர்வுபெற்றார்.

“நீங்கள் ஊரைவிட்டு வந்து, ஐந்து வருடங்களுக்குப்பின், நாங்களும் ஊரைவிட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது, ஹாஜியார்” என்று கந்தசாமி மாஸ்டர் கூறினார். “தெரியும், தெரியும் எல்லாம் அல்லாஹ் பார்த்துக் கொள்ளுவான்”, என்று மிஸ்கின் பதில் கூறினார்.

“ஈஸ்வரன் பாத்துக் கொள்ளுவான்” என்ற நம்பிக்கையில் தான் நாங்களும் கஸ்டத்தை எல்லாம் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். என்று கந்தசாமி மாஸ்டர் கூறினார்.

ஒருவரையொவர் சுகசேமங்களை விசாரித்தபடி “மாஸ்டர் உங்கள் மனைவி, பிள்ளைகள்களெல்லாம் சுகம் எப்படி?” என்று ஹாஜியார் வினவ,

“ஏதோ, இங்கே வந்துள்ளோம்.! வெள்ளவத்தையில் ஒரு அறை அனெக்ஸில் இருந்து சமாளிக்கின்றோம்” என்றார் கந்தசாமி மாஸ்டர்.

தொடர்ந்து “நீங்கள், மருமகன், மருமகன்,” என்று செல்லமாகக் கூப்பிடும், எனது கடைசி மகன் பாஸ்கரன், நீங்களெல்லாம் ஊரைவிட்டு வந்த போது, ஹாஜியார் மாமா எங்கே, ஹாஜியார் மாமா எங்கே, என்று கேட்டு அழுதபடியிருந்தான். அதைத் தொடர்ந்து காய்ச்சல் கண்டு இரண்டு மாதம் படுக்கையிலிருந்தான்.

ஆண்டவன் கிருபையால் பின்பு தேறிவிட்டான்.

அப்போது அவனுக்கு வயது எட்டு, இப்போ அவன் பதினாலு வயதை எட்டிவிட்டான் ஹாஜியார், என்று கூறினார் கந்தசாமி மாஸ்டர்.

“அப்படியா மாஸ்டர்?” என்று கண்கலங்கியபடி கேட்டார் ஹாஜியார்.

கந்தசாமி மாஸ்டரும், “உங்கள் மனைவி, பிள்ளைங்களெல்லாம் எப்படிச் சுகம்?” என்று வினாவ, “ஏதோ அல்லாஹ்வின் அருளால் இருக்கின்றோம்” என்றார் மிஸ்கின்.

இருவரும் பழைய கதைகளையும், உறவுகளையும், மீட்டிக்கொண்டு, “ஹாஜியார் இப்பொழுது என்ன செய்கின்றீர்கள்?” என்று மாஸ்டர் வினவ,

பாணந்துறையில் ஒரு சில்லறைக்கடை வைத்து காலத்தை ஒட்டுவதாகவும், அங்கேயே ஒரு சிறியவீடு வாடகைக்கு எடுத்து இருப்பதாகவும் கூறினார் மிஸ்கின் ஹாஜியார்.

எப்படி இருந்த மனிதன், எப்படி மாறிவிட்டார் என்று நினைத்துக்கொண்ட கந்தசாமி மாஸ்டரும், தானும் வீடுவாசல், ஊர், உறவை விட்டு வந்த நிலையையும் நினைத்துக் கொண்டார்.

மிஸ்கின் ஹாஜியாரும்! கந்தசாமி மாஸ்டர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டாரென்பதை உணர்ந்துகொண்டார்.

“மாஸ்டர், நீங்களும் நானும்: ஏன் ஊர் விட்டு வந்த எல்லோரும்: “இன்ஷூ அல்லாஹ்” நாட்டில் சமாதானம் ஏற்பட்டு, ஊர் செல்லத்தான் போறோம்” என்றார் ஹாஜியார்.

ஆண்டவன் கிருபை அப்படியே ஆகட்டும் என்று கூறி கந்தசாமி மாஸ்டர் விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

* * *

கந்தசாமி மாஸ்டருக்கும், மிஸ்கின் ஹாஜியாருக்கும் மீண்டும் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது, என்பதில் இருவருக்கும் மகிழ்ச்சி.

கந்தசாமி மாஸ்டர் வாரத்தில் ஒரு தடவையாவது பாணந்துறையில் மிஸ்கின் வீட்டுக்குப் போய்வரத் தவற மாட்டார்.

அதேபோன்று மிஸ்கின் ஹாஜியாரும் கொழும்பு வரும்போதெல்லாம், வெள்ளவத்தைக்கு, கந்தசாமி மாஸ்டர் வீட்டுக்கு வருவதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டார்.

இப்படித்தான் ஒருநாள், ஹாஜியார், மாஸ்டரிடம் வந்தபோது, மாஸ்டர் கண்கலங்கியபடி நிற்பதைக்கண்டார்.

விசாரித்தபோது, அவரது கடைசி மகன் பாஸ்கரனை கிட்னியில் கல்லுக் குத்துக் காரணமாக ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துள்ளதாகவும், நாளைக்காலையில் சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட வேண்டுமென மாஸ்டர் கூறினார்.

“அந்தரம், அவசரத்தில் அவன் பட்ட அவஸ்தையைப் பொறுக்காது, அருகிலுள்ள தனியார் ஆஸ்பத்திரிக்கு சேர்த்து விட்டோம். இப்போது சத்திரசிகிச்சை செய்வதானால் 30 ஆயிரத்திற்கு மேல் செலவாகும். என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை” என்றார் கந்தசாமி மாஸ்டர்.

பாவம் கந்தசாமி மாஸ்டர், என்ன செய்வார்? அவரது சொற்ப பென்சனில், தனியார் ஆஸ்பத்திரியில் மகனுக்கு சத்திரசிகிச்சை செய்ய ஏது செய்வார். கையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த மாஸ்டரின் கையைப்பிடித்து ஹாஜியார் “மாஸ்டர் பயப்படவேண்டாம், ஆண்டவன் நம்மைக் கைவிட மாட்டான்.”

இப்பொழுது நான் கோட்டைக்கு, கடைக்கு வேண்டிய சாமான்கள் வாங்கப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன், நாளைக்கு சாமான்கள் வாங்கலாம், பரவாயில்லை. “இப்பொழுது என்னிடமுள்ள ரூபா 40 ஆயிரத்தையும் மருமகனின் ஆஸ்பத்திரிச் செலவுக்கு எடுத்து உபயோகியுங்கள் மாஸ்டர்” என்று கூறி காசைக் கைகளில் திணித்தார், ஹாஜியார்.

அது மட்டுமல்ல!

ஹாஜியார் உடனே “அஸ் அலுல்லாஹல் அளிம் ரப்பல் அர்ஷல் அளிம் அன்ய்யஷ் பியக்க” என்று து ஆவை ஓதிக்கொண்டார். “இன்று பள்ளியில் மருமகனுக்காக ஏழு தடவை இந்தத் து ஆவை ஓதுவேன். அவன் சுகமாகி விடுவான்” என்றார் ஹாஜியார்.

“இந்தப் பணத்தை நான் எப்ப திருப்பித்தரப் போகின்றேன்? என்னால்தான் திரும்பவும் தரமுடியுமா? நானும் வகையின்றி அகதியாக இருக்கின்றேன்” என்று மாஸ்டர் கூற

“பரவாயில்லை மாஸ்டர் நாமெல்லாம், “இன்ஷா அல்லாஹ்” ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றபின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று ஹாஜியார் கூற கந்தசாமி மாஸ்டர் விக்கித்துநின்றார்.

செத்தும் கொடுத்த சீதக்காதியைத்தான் அவர் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றார். ஆனால், “கெட்டும் கொடுக்கும் சீதக்காதியை” இன்றுதான் காண்கின்றார் கந்தசாமி மாஸ்டர்.

கந்தசாமி மாஸ்டரின் கண்கள் பனித்தன.

தினக்குரல் 21-06-98

(ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸின் மாத்தளை மாவட்ட மாநாட்டை முன்னிட்டு நடைபெற்ற சிறுகதைப்போட்டியில் “மீண்டும் ஒரு சீதக்காதி” என்ற பெயரில் பரிசு பெற்ற கதை.)

சீருடை

“டங், டாங்...டங்...டாங்....!”

அந்தப் பாடசாலை மாணவரின் ஆரவாரம் அடங்கி விட்டது. எங்கும் நிசப்தம்.

பூஞ்சோலைக் கிராமத்தில் உள்ள இரண்டு பாடசாலைகளில் ஒன்றான, பூஞ்சோலை மகாவித்தியாலயம், அன்றைய தினம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மற்றையது கனிஷ்ட பாடசாலையாகும். செல்வந்த பிள்ளைகள், சிலமைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள யாழ்ப்பாணத்து நகரத்துக் கல்லூரிகளுக்கு சென்றுவிட வறியபிள்ளைகளும், தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுமே, இக்கிராமத்து மகாவித்தியாலயத்தில் கற்றுவந்தனர்.

அதிபர்,பிரதி அதிபர் உட்பட 15 ஆசிரியர்கள் மட்டுமே இப்பாடசாலையில் கடமையாற்றி வந்தனர். 20”x100” என்ற அளவில் ஆன மூன்று மண்டபங்களே இப்பாடசாலையின் கட்டிடங்களாகும்.

இதிலே அதிபர், பிரதிஅதிபர், ஆகியோரின் காரியாலயத்திற்கு என ஒரு அறை அடங்கும். அதில்தான் இருவரது மேசைகளும், கதிரைகளும் இருந்தன.

போதாததற்கு பாடசாலையின் ஆவணங்கள் முதலிய வற்றைப் பாதுகாக்கும் இரு அலுவலர்களும் அடங்கும். இவைதான் பாடசாலையின் காரியாலயத்தை அலங்கரிக்கும் பொருட்கள்.

அதிபர் குலசிங்கமும், பிரதிஅதிபர் புண்ணியலிங்கமும் தமது பாடசாலையின் ஆவணங்களை, மட்டுமல்லாது அரசாங்கத்தால் பாடசாலைக்கு வழங்கப்பட்ட பொருட்களையும் இந்த அறையிலேதான் வைத்திருந்தனர்.

பூஞ்சோலை மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியருக்கான ஓய்வு அறைகிடையாது. எந்த மூலையிலாவது வகுப்பு ஒன்று காலியாக இருந்தால், அங்குதான் ஓய்வு நேர ஆசிரியர் தங்குவர். இதனால் ஆசிரியர் ஓய்வு அறை, நாளுக்குநாள், ஏன் நேரத்திற்கு நேரம், இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும்.

இந்தப் பாடசாலைக்கு லிகிதரோ, சிற்றூழியரோ கிடையாது. அதிபரும், பிரதி அதிபருமே இவ்வேலைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஆசிரியர் இல்லாத வகுப்புகளில் உள்ள வளர்ந்த, துடிப்பான மாணவரே பிறவேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

சிலவேளைகளில், புக்கத்தேயுள்ள பாரிய மரங்களின் நிழலிலும் வகுப்புக்கள் நடைபெறவேண்டும். 500 இற்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் இடாப்பில் இருந்தாலும், சராசரி 300 பேர் மட்டுமே பாடசாலைக்கு சமூகம் கொடுப்பர்.

“சேர், எல்லாப்பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்கு வந்தாலும், எமக்கு தளபாடப் பிரச்சினையும் உண்டுதானே” என்று ஒருமுறை பிரதி அதிபர் கூற; அதிபரும் ஆமோதிப்பது போல மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டார்.

* * *

“ஐசே புண்ணியர், சீருடைகள் எல்லாம் பிள்ளைகளுக்கு கொடுத்தாச்சதா” என்று அதிபர் பிரதி அதிபரைப் பார்க்க.....!

“அநேகமாக எல்லாம் குடுத்தாச்சு. போனகிழமை வராத பிள்ளைகளுக்குத் தான் குடுபடவில்லை “என்றார் புண்ணியலிங்கம்?”

அலுமாரியில் மிஞ்சி இருந்த சீருடைகளை கணக்கிட்டு, கொப்பியோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்த அதிபர்.

“எட்டுப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும், ஆறு ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கயில்லை” என்றார்.

பாடசாலைக்கு ஒழுங்கா வராதவங்கள்கூட, சீருடைக்காக வந்திட்டாங்கள். இதுகளுக்கு மட்டும் என்ன நடந்தது?” என்று கூறிக்கொண்டே அதிபர் பாடசாலை மண்டபங்களைக் கண்காணிக்க கிளம்பிவிட்டார். பிரதி அதிபரும் எதிர்ப்பக்கத்தால் வகுப்புக்களைக் கண்காணிக்க கிளம்பிவிட்டார். சில ஆசிரியர்கள் வராமலிருந்த வகுப்புக்களில் இருந்த “சத்தமும் சந்தடியும்” கூட, அதிபரையும் பிரதிஅதிபரையும் கண்ட மாத்திரத்தே அடங்கிவிட்டது.

பாடசாலையில் நிசப்தம் சூழ்ந்த நிலையில் பக்கத்து ஒழுங்கையால் ஒருவன் குடிவெறியில் “டேய், வாத்திகள் கவுன்மேந்து கொடுத்த உடுப்புக்களை பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்காம அதை விக்கிறியளோ.. ஆ.. உங்கள...” என்று உளறியபடி சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அதிபரும், பிரதி அதிபரும் ஒருவரையொருவர் வியப்புடன் பார்த்தனர்.

“பிரதி அதிபர் புண்ணியலிங்கம் பாடசாலைப் பொருட்களில் ஒரு வெண்கட்டியைக்கூட வீடு கொண்டு செல்பவரல்லர். அவரா இப்படி..?” அதைப் புரிந்துகொண்டவர் போல அதிபர் நெற்றியை உயர்த்தினார்.

“இந்த வெறிக்கார முத்தனின்ர மகள் கௌரி கொஞ்ச நாளா பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரவில்லை. அதுதான் அவன் விளங்காமல் கத்திக்கொண்டு போறான்” பிரதி அதிபர் சமாளித்தார்.

எனினும் யாரிலும் சந்தேகப்பட முடியாமல் தனது பொறுப்பிலுள்ள சீருடைகளை சரிபார்த்துக்கொண்ட பிரதி அதிபர்; வந்த தொகையுடன் கொடுப்பனவுகள் போக, மிகுதித் தொகை சரியாக இருப்பதை அறிந்து நிம்மதிப்பெரு மூச்சை விட்டார். அதிபருக்கும் காட்டினார்.

வெறிமுத்தன், பிற்பகல் பாடசாலை விட்ட பின்பும், அவ்வழியால் செல்லும்போது,

“வாத்தியள் துணியள வித்துப்போட்டு பிள்ளையளை ஏமாதத்திறான்கள்” என்று உளறிக்கொண்டே நிறை வெறியில் சென்றான்.

இரு அதிபர்களினதும் முகங்களில் ஈ ஆட வில்லை. மனமும் குழப்பத்திலாழ்ந்தது.

* * *

வார இறுதிக்குப்பின் திங்கட்கிழமை பாடசாலை ஆரம்பமாகியது.

அதிபர் வெறிமுத்தனின் மகள் கற்கும் நான்காம் ஆண்டுக்குச் சென்று பார்த்தார். அன்று அவள் பாடசாலைக்கு வந்திருந்தாள்.

“ஏன் நீ இரண்டுகிழமையா வரவில்லை?”

“அப்பாதான் மறித்தவர் வீட்டில வேலை செய்ய வேணுமெண்டு”

தலையாட்டிவிட்டு அதிபர் போய்விட்டார். பிரதி அதிபர் அவளுக்கு சீருடை துணியைக் கொடுத்து கையொப்பம் பெற்றுக்கொண்டார். கௌரி, மகிழ்ச்சியோடு சீருடையை தனது நெஞ்சில் அணைத்தபடி தனது வகுப்பிற்குச் சென்றாள். புதுச்சட்டை போட்ட சந்தோசம் அவளுக்கு.

அன்று போனவள் இரண்டுநாள் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. மூன்றாம்நாள் தொய்ந்த முகத்துடன் வந்திருந்தாள்.

“என்ன.. நீ நினைச்சநேரம் வாறாய், நினைச்ச நேரம் நிக்கிறாய்...” என்று அதிபர் கொஞ்சம் கடுமையாகவே கேட்டார்.

“இல்ல..... சேர் என்ற... சீருடையை குடிக்கிறதுக்காக அப்பா வித்துப்போட்டார்” அவள் அழுதழுது கூறுகிறாள்.

“சேர்... அப்பா நெடுக சீருடை தந்தாச்சா, தந்தாச்சா என்று கேக்கிறவர். நான் தான் இல்ல.... இல்ல... எண்டு சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறனான். முந்தநாளாக்கு முதல்நாள் நீங்கள் தந்த சீருடையை வீட்டில ஒளிச்சு வச்சனான்.”

“அவர் எப்படியோ கண்டு எடுத்திட்டார் சேர்.... எனக்கு ஒரு சட்டை இருக்குத்தானே இது தேவையில்ல எண்டு கொண்டபோய் வித்திட்டார்”

“சீ.... சீருடையைக் கொடுக்காமலே இருந்திருக்கலாம்....” அதிபர் நினைத்துக்கொண்டார்.

“என்ற காசைப் போட்டெண்டாலும் சட்டையைத் தச்சு, சட்டையா குடுத்திருக்கலாம்” எனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டே அதிபர் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

தினக்குரல் 05-10-1997

வடிகால்!

டங், டாண்: டங், டாண்.....!

இரட்டைக்கேணி அம்மன் கோவில் காண்டாமணி, காலைப் பூசைக்கு ஆயத்தமாக - பூபாளமாக - காதில் வந்து ஒலித்தது.

நேரம் காலை ஆறுமணி.

இந்த மணிஒசையைக் கேட்டதும் அம்மா “தம்பி எழும்பி தேத்தண்ணியைக் குடியேன்” என்று என்னை எழுப்பினார். நான் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டேன். கடந்த 4,5 நாட்களாக எங்களுர் இளைஞர்களுக்கு ஓயாத வேலை. வலிகாமத் திலிருந்து, ஊரை, உறவை, ஏன் பரம்பரையாகச் சேர்த்த பொருள், பண்டத்தை விட்டபடி - துறந்து - வடமராட்சியையும், தென்மராட்சியையும் நோக்கி ஒரே இரவில் - ஆயிரக்கணக்கில் கிலல்ல, இலட்சக்கணக்கில் - இடம் பெயர்ந்த மக்களில் பலர் எங்களுரையும் நோக்கி நாடி, ஓடிவந்தனர்.

கடந்த 4,5 நாட்களாக இவ்வாறு வந்த மக்களில் பலருக்கு - திக்கற்றவர்களுக்கு - என் போன்ற இளைஞர்கள் பலர் ஓடி, ஆடித்திரிந்து, பாடசாலைகள், கோவில்கள், சேர்ச்சுக்கள போன்ற பல பொது இடங்களில், இடம் பிடித்து ஒழுங்கு செய்வதில் முனைந்திருந்தனர்.

கடந்த சில நாட்களாகச் செய்த வேலைகளின் காரணமாக, எனது கால்கள் அடித்துப் போட்டது போல் கிடந்தன. நான் எழும்பாமல் இருக்கமுடியவில்லை. காலைக் கடன்களை முடித்த பின்பு, எனது சைக்கிளை எடுத்தபடி நேற்று விட்ட வேலைகளைத் தொடர்ந்து பார்க்கக் கிளம்பி விட்டேன் நான். எனக்கு இப்பொழுது உள்ள வேலையெல்லாம் ஊருக்கு உழைப்பதே, சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்த போது, எங்களுர் விதானையார் வினாசித்தம்பியார் வீட்டு வாசலில் ஒரு முதியவர், யாரையோ எதிர்பார்த்தபடி நின்றார்.

எனக்கோ, அவர் ஊருக்குப் புதிய முகமாகத் தெரிந்தார். அண்மையில் இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்களில் ஒருவராக இருக்கலாமென ஊகித்துக்கொண்டேன் நான்.

என்னைக் கண்டதும், ஏதோ பேச முற்படுவதுபோல காணப்பட்டார். ஆனால் பேச்சு வரவில்லை, அவர் வாயி லிருந்து ஒரு புன்னகைக் கீற்று மட்டும் வெளிவந்தது. பேச முற்படுவது போலத் தெரிந்தும், சைக்கிளால் இறங்கி அவரை நோக்கினேன். “தம்பி, ஒரு சின்ன உதவி செய்ய முடியுமா” என்றார் அவர்.

என்ன என்பது போல அவரை மீண்டும் நோக்கினேன். “தம்பி, எனக்கு கூட்டத்தினின்று பாண் வாங்கமுடியாது, வாங்கித்தர முடியுமா”? என்று வினயமாகக் கேட்டார் அம்முதியவர்.

அவரை எப்படி அழைப்பது என்று தெரியவில்லை எனக்கு. பாட்டா என்று அழைப்பதா, அன்றேல் தாத்தா என்று அழைப்பதா அன்றேல் மாமா என்று அழைப்பதா என்று தெரியவில்லை எனக்கு. அவரை எப்படி அழைப்பது என்று கூச்சமாக இருந்தது எனக்கு. சுமார் 70,75 வயதடைந்த, படித்தவர் போல் காணப்பட்டார் அம் முதியவர். “ஓ, யேஸ் அங்கிள், எத்தனை இறாத்தல் வேண்டும்” என்று கேட்க, அவர் “ஒன்று போதும்,” என்று கூறினார். உடனே ஓடிக் சென்று, சந்திக் கடையில் நின்ற கியூவினருடன் ஐக்கியமாகி, சிலநிமிட நேரத்தில் அவரிடம் பாணைக் கொடுத்தேன்.

தனது வீட்டு வாசலில் நின்றபடி முதியவர் “தம்பி தாங்கியூ” என்று கூறிப் பாணைப் பெற்ற போது அவரின் பண்பு என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இதன் பின் சில நாட்களில் எமது சந்திப்புகள் பல, வீதியில் சில வார்த்தைகளோடு, நடந்தேறின.

* * *

கடந்த சில வாரங்களுக்கு முன்பே, பட்டமளிப்பு விழாவில் கலந்துகொண்ட நான் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக் கழகத்தில் பௌதிக விஞ்ஞானத்தில் அண்மையில்தான் பட்டம் பெற்றிருந்தேன். நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தநிலைமை காரணமாக, மேற்படிப்பைத் தொடர முடியவில்லை. தக்க உத்தியோகம் ஒன்றையும் பெறமுடியவில்லை. தொழில் களுக்கான விண்ணப்பங்களை அனுப்புவதோடு மேல் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கிடைத்த நேரங்களில், பொதுச் சேவை செய்வதோடு, காலம் கடந்தது.

ஊரின் மத்தியிலுள்ள பிரதேச சபையின் நூலகத்தில் வாசிப்பதே எனக்கு ஒரு பிடித்தமான பொழுதுபோக்காக அமைந்தது, எனலாம். இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் அந்த முதியவர் - இராமலிங்கம் - என்னோடு பரிச்சயமானார்.

அந்த வயது முதிர்ந்த பெரியவரோடு, என்போன்ற இளைஞனுக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயம் நட்பாக மாறியது. என் வயதுத் தோழர்க்கு மட்டுமல்லாது, எனக்குமே இது, ஆச்சரியமாக இருந்தது. 75 வயதைத் தாண்டிய அந்த முதியவரெங்கே, 27 வயதை எட்டிப் பிடிக்கும் நானெங்கே?

“தம்பி வந்து போம், அடிக்கடி வாரும்” என்று கூறுவார் அந்த முதியவர்.

ஒரு நாள்!

அவர் தங்கியுள்ள வீட்டையடைந்தேன் நான்.

வினாசித்தம்பி விதானையாருக்கு மூன்று சிறிய வீடுகளுண்டு, வினாசித்தம்பி விதானையார், இரண்டு அறை களுடன் கூடிய தனிவீடுகளை அவரது பெண்பிள்ளை களுக்கு சீதனமாகக் கொடுத்திருந்தார். அவர்கள் அதில் வசிக்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லை.

காரணம்?

அவர்கள் மூவரும் திருமணம் முடித்த பின் “பிரான்ஸ்” “ஜேர்மனி”, “சுவிஸ்” என்று சென்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் வெளிநாடுகளில் குடியேறியதனால், அவ்வீடுகள் யாவும் வெற்றிடமாக இருந்துவந்தன. அப்படியான ஒரு வீட்டில் தான், இடம்பெயர்ந்து வந்த ஓ.ஏ.இராமலிங்கத்தார் இருந்து வந்தார். நான் அவர் வீட்டை அடைந்ததும், மிக மகிழ்வோடு என்னை வரவேற்றார் அந்த முதியவர்.

“தம்பி, ரமேஷ், வாரும், வாரும்” என்று வரவேற்ற துடன், அங்கிருந்த கதிரையொன்றையும் உற்சாகமாக இழுத் துப்போட்டார்.

மனிதன், இந்த வயதிலும், உற்சாகமாகவும்- உசாராகவும் - இருக்கிறாரே என்று நினைத்துக்கொண்டேன் நான். “இஞ்சேரும், இந்தத்தம்பி தான் எனக்கு பேப்பர், பாண் முதலியன வாங்கித் தாறவர்” என்று உள்ளே அறையைப் பார்த்தபடி அழைத்தார். உள்ளேயிருந்து அவர் மனைவி போலும், ஒரு மூதாட்டி வெளியே வந்தார், புன்முறுவலுடன். சிறிதுநேரத்தில் எனக்குத் தேனீரும் கொண்டுவந்து வைத்தார் அந்த மூதாட்டி. “ஆன்ரி, ஏன் உங்களுக்குச் சிரமம்” என்று நான் கூறவும் அவர் “பரவாயில்லை” என்று கூறியபடி வந்து அமர்ந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்களின் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல நான் பழக ஆரம்பித்தேன். யாழ்ப்பாணத்துச் சராசரிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போல், முதியவர் இராமலிங்கமும் அந்தக்காலத்தில் எழுதுவினைஞராக அரச சேவையில் சேர்ந்து, நிர்வாகஅதிகாரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்று, “ஓ.ஏ. இராமலிங்கம்” என்றால்தான் தெரியும் என்று தனது வாழ்க்கைச் சுருக்கத்தை கூறி முடித்தார். அவர்கள் குடும்பத்தில் வேறொருவரும் இல்லையோ என யோசித்தேன்? ஆனால், அது பற்றி ஒன்றும் நான் அன்று கேட்கவில்லை.

இப்பொழுது - நாளடைவில் - நான் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டிற்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேன். “அங்கிள்” ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு கதையாகச் சொல்லுவார், தன்னைப் பற்றி, அந்தக் காலத்தில் இருந்த “வெள்ளைக்கார” அதிகாரிகள் முதற்கொண்டு தனக்குக் கீழிலிருந்த மாற்றுச் சமூக சிற்றூழியர் வரை, தனக்குக் தந்த மரியாதையை, கதை, கதையாக எனக்குக் கூறுவார் முதியவர்.

எனக்குத் தோன்றிய சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதில் அதீத, அக்கறை காட்டினார், முதியவர்.

ஆங்கில அறிவென்ன, பல்வேறு துறைகளென்ன, இலக்கியமென்ன, விஞ்ஞானமென்ன எல்லாத்துறைகளிலும் வல்லமை பொருந்தியவராகக் காணப்பட்டார் முதியவர். அவரின் அறிவைக் கண்டதும் ஒரே வியப்பு எனக்கு.

எனக்கு இலக்கியத்திலுள்ள ஆர்வத்தைப்பாராட்டினார், முதியவர். “தம்பி, ஒவ்வொருவரும், ஏதாவது ஒரு துறையில் விருப்பமும், அக்கறையும் உள்ளவராக இருக்க வேண்டும்” என்று கூறி எனது இலக்கிய ஆர்வத்தைப் பாராட்டுவார். புதுமைப்பித்தனையும் அறிந்திருந்தார், கைலாசபதியையும் அறிந்திருந்தார். காண்டேகர் பற்றியும் பேசுவார், பண்டிதமணி பற்றியும் கூறுவார், புலவர்மணியையும் கூறுவார், ஆறுமுக நாவலரையும் ஆராய்வார். கல்கியையும் கூறும் வாயால், சிவத்தம்பி பற்றியும் கூறுவார், இலங்கையர்கோன் பற்றியும் பேசுவார். ஜெயகாந்தனையும் சுட்டுவார் அவர். எனக்குத் தெரியாத பலவற்றை, எனக்குப் பரிச்சியமாக்கினார் முதியவர்.

“தம்பி இந்தக் காலத்துப் பட்டதாரிகளைப் போலன்றி நீர் வெறும் புத்தகப் பூச்சியாக இல்லாமல்; சகல விசயங்களையும் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அறிந்திருக்கின்றீர். இது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது” என்றார். இவரது பாராட்டு என்னை மேலும் இலக்கியத்தில் அக்கறைகொள்ள வைத்தது. அத்தோடு, முதியவரோடு பேசுவது எனக்கு ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பது போன்ற அனுபவமாகவும் இருந்தது.

இவ்வளவு வல்லமை இருந்த பெரியவருக்கு, அவர் முகத்திலும் அவர் மனைவி முகத்திலும் சோகம் ஒன்று படர்ந்திருந்தது போல் இருந்ததை, என்னால் உணரமுடிந்தது.

ஒரு நாள் அந்தக் காரணத்தைக் கேட்டே விட்டேன்.

* * *

தம்பி ரமேஷ், எங்களிருவருக்கும் மூன்று பிள்ளைகள். இரு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும். மூத்தவர் திருமணம் முடித்து, மனைவி இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கனேடாவின் ரொறொண்டோவில் ஒரு கம்பனியில் “பிணான்ஸ் டிரக்டர்” ஆக இருக்கிறார். இரண்டாவது பெண் அவர் கணவன் ஒரு “நியூரோ சேர்ஜன்” அவர்கள் 2 பிள்ளைகளோடு இலண்டனில் இருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது மகன் “ஒரு கொம்புபூற்றர் என்ஜினியர்” குடும்பத்தோடும் ஒரு குழந்தையோடும் அவுஸ்திரேலியா விலுள்ள விக்ரோரியா மாகாணத்திலிருக்கின்றார். மூன்று பிள்ளைகளும், 5 பேரக் குழந்தைகளும் இருந்தும் நாம் இருவரும் தனிக்கட்டைகள் தான்,” என்று கூறி ஒரு பெரு மூச்சை விட்டார்.

இப்பேச்சுக்கள் இடையே உள்ளே அறையினுள் சென்று சில படங்களை எடுத்து வந்தார் பெரியவர். அவரின் பிள்ளைகளின் குடும்பங்களின், பல வித தோற்றங்களைக் காட்டினார். படங்களிலிருந்து, அவரது பிள்ளைகள் மூவரும் 30 தொடக்கம் 40 வயதிற்குள் உள்ளவர்கள் போல் தோற்ற மளித்தனர். அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். இருவரும், தமது பிள்ளைகளினதும், பேரப்பிள்ளைகளினதும் படங்களைக் காட்டும்போது மகிழ்ச்சியுடனும், பெருமிதத்துடனும் காணப் பட்டனர். மேற்படி படங்களை அவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டும், விமர்சித்தும், உற்சாகம் நேரத்திற்கு ஏற்றபடி, விழித்துக் கொள்ளுகின்ற தென்பதை உணர்ந்தேன். இவர்களின் சோகத்திற்குக் காரணம் அவர்கள் பிள்ளைகளின் பிரிவு தான் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டேன். “அங்கிள், ஏன் நீங்கள் இருவரும் யாராவது ஒரு பிள்ளையோடு போய் இருக்கலாம் தானே. மேலும் மூவரும் அந்தந்த நாட்டில் வாழும் உரிமைகள் உள்ளவர்களென்றும் கூறுகிறீர்கள்” என்று கேட்டுவைத்தேன் நான்.

“தம்பி ரமேஷ், ஒருவர் மாறி ஒருவராக எங்களைத் தங்களுடன் வந்து இருக்கும்படி அழைப்பு விடுக்கின்றார்கள். ஆனால் எமக்குப் பிறந்த மண்ணை விட்டுப்போக மன வில்லை” என்று கூறிவிட்டு மௌனத்திலாழ்ந்தார்.

ஓ.ஏ.இராமலிங்கத்தார், மௌனத்தில் ஆழ்ந்தவருக்கு, பிள்ளைகளின் நினைவு வந்துவிட்டதுபோலும் என நான் உணர்ந்தேன்.

அன்று அத்துடன், சந்திப்பை முடித்துக்கொண்டு வீட்டைநோக்கி புறப்பட்டேன் நான்.

* * *

இவ்வளவு வசதியும், பூரண வாழ்வும் கிட்டிய இந்த முதிய தம்பதியினருக்கு, பிள்ளைகளின் நினைவுதான் - பிரிவுதான் - பெரிய சோகமாக இருக்கின்றதென்பது எனக்கு உள்ளுணர்வில் ஓடி மறைந்தது.

இப்படி எத்தனை பெற்றோரோ?

இடையிடையே ஊரில் உள்ள பொருள் பண்டங்களை விட்டு வந்ததையிட்டு, சுய இரக்கப்படுவார் அம் முதியவர், மூன்று, நான்கு சந்ததியாக சேர்த்த பொருள்கள் மட்டுமல்ல, மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் தனித்தனியே சேர்த்த பொருட்களாக எத்தனையோ என்று அங்கலாய்ப்பா. இப்பொழுது, பிறந்த மண்ணை விட்டு வந்த சோகமும் வாட்டி வதைத்தது போலும்.

ஒரு நாள் என்னுடன் பேசும் போது, “காலையில் 5 மணிக்கு நல்லூர் முருகனின் நாதம் காதில் விழாத காது களும், காதாமோ”? என்று கூறி மனம்சோர்வார். மேலும் விசனப்படுவார்.

“தம்பி, ரமேஷ், யாழ்ப்பாணம் தமிழனின் தலைநகரம் மட்டுமல்ல, அது தமிழரின் கலைநகரமும் அதுவே, ஏன் எம்மவரின் ஆன்மீகநகரமும் அதுவேதான்” என்று கூறிக் கவலைப்படுவார்.

இன்னொரு நாள்!

என்னைச் சந்திக்கும் போது “தம்பி ரமேஷ்” எனது பேரப்பிள்ளைகளும் அப்பப்பா, அம்மப்பா, இருவரும்வாருங்கோ” என்று எழுதினார்கள் என்று கூறிக்குதூ கலப்பட்டார் பெரியவர். “ஏன், நீங்கள் இருவரும் ஒரு தடவை போய் வாருங்களேன்” என்று நான் கூறவும், முதியவர் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார். அவர் முகத்தில் ஒருவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

பிள்ளைகளின் பிரிவை மறக்கத்தான் என்னோடு நட்பு வைத்திருக்கிறாரோ என்று எண்ணினேன் நான் அனேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் அவரின் வீட்டை சென்றேன். நான் போகா விட்டாலும் அவர் என்னை விடுவதாயில்லை. என்னை அடிக்கடி சந்திக்க விரும்பினார். அவருடன் பேசுவதில் எனக்கும் ஓரளவு பொழுது போக்கமுடியும் என்றும் எண்ணினேன். பிறந்த மண்ணைவிட்டு வந்த கவலையுடன், மக்கள் பிரிவும் அவரை மிகவும் வாட்டியதை நான் அவரின் ஒவ்வொரு செய்கையிலும் உணர்ந்தேன். மண்ணின் பிரிவா? மக்களின் பிரிவா? மேலோங்கி நிற்கின்றது என என்னால் கூறமுடிய வில்லை!

ஒரு நாள்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, அவரின் வீட்டை அடைந்தேன். உற்சாகமாக வரவேற்றார். என்னை வரவேற்றதொடு “தம்பி, ரமேஷ் வந்திருக்கு,” என்று தனது மனைவிக்கும் குரல் கொடுத்தார். அன்று அம்முதாட்டியும் புன்முறுவலோடு, சில பலகாரங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். “தம்பி, சாப்பிடும், இன்று இளையவனின் பிறந்த நாள், அம்மன் கோவிலுக்குப் பூசை வைத்தோம்” என்று கூறி கோவில் பிரசாதத்தையும் கொண்டு வந்து வைத்தார் முதாட்டி.

ஒரு இனிப்பை மட்டும் எடுத்தேன் நான். ஆனால் அவர்கள் விடுவதாய் இல்லை.

பேச்சு உற்சாகத்தில் முதியவர் “என் மக்களில் யாருக்காவது எழுதி உம்மையும் அங்கு அனுப்பவேண்டும்” என்றார். பின்பு “உம்முடைய, பயோ டேற்றாவையும் தாரும்” என்று கூறினார், முதியவர். நான் அதனை அப்பொழுது அவ்வளவாக அக்கறைகாட்டவில்லை.

அடுத்தநாள் வீதியால் போய்க்கொண்டிருந்த போது, வாசலில் நின்ற அவர் மறித்து, “இன்று பின்னேரம் வாரும்தம்பி, கனக்கக் கதைக்க வேண்டும்” என்றார். நானும் அன்று மாலை அவரது வீட்டை அடைந்தேன். “தம்பி எனது மூத்த மகன் எழுதி உள்ளார். மூன்று குடும்பத்தினரும் ஒரே காலத்தில் இங்கே எங்களைப் பார்க்க வருகிறார்களாம். பின்போது நேரமும் காலமும் வருமோ தெரியாது. மூன்று குடும்பத்தினரும் ஒரே நேரத்தில் இங்கே வந்து, ஒரு வாரம் தங்கப்போகின்றார்களாம்” என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினார் முதியவர். நானோ “நாடு உள்ள யுத்த நிலையில் இவர்கள் எங்கே கொழும்பு வந்து; தாண்டிக்குளம் தாண்டி வரப்போகிறார்கள்?”, என்று கேட்டேன். என்ன செய்வது, எங்களுக்கும் அவர்களைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது.

நாடு மேலும் மோசமாக முன், எங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகட்டும், பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் எங்களைத் தெரியாது. அவர்களையும் நாங்கள் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது.” என்றார் பெரியவர். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அடுத்து வந்த சில நாட்களில், அவரின் பேச்சுக்கள் யாவும், பிள்ளைகளின் குடும்பங்கள் பற்றியே இருந்தது. தீரென்று ஒரு நாள் அவர்கள் கொழும்பு வந்து விட்டார்கள் என்று கூறியவர் இன்னும் சிலநாட்களில் இங்கு வந்து விடுவார்கள் என்றும் கூறினார்.

ஐ.சி.ஆர்.சி மூலம் அவர்கள் சில நாட்களில் இங்கு வந்துவிடுவார்கள் என்றும் சொன்னார். அவர் முகத்தில் இதுவரை நான் காணாத மகிழ்ச்சி குடிக்கொண்டிருந்தது.

நானும் “அங்கிள், ஆன்ரி, இனி உங்கடைபாடு கொண்டாட்டம்தான்” என்று கூறிவிட்டு வந்தேன். இரண்டு நாட்களின் பின்பு அவர்கள் வீட்டுப் பக்கத்தால் நான் போன போது அவர்கள் வீட்டில் மிக ஆரவாரமாக இருந்தது. புது முகங்களும் தெரிந்தன. மக்களும் குடும்பத்தினரும் வந்துவிட்டார்கள் என்பதை நான் ஊகித்துக்கொண்டேன். அவர்களின் “ஒன்று கூடலை” ஏன் குழப்புவான் என்று எண்ணியபடி 2,3 நாட்கள் நான் அவர்கள் வீட்டிற்கு செல்ல வில்லை.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் அவர்கள் வீட்டை சென்றேன். நான் வாசல் கேற்றைத் திறந்ததும், வீட்டு முற்றத்தில் நின்று விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறு குழந்தைகள் “கிறாண்பா, சம்பொடி இஸ் கோளிங் யூ” என்று கூவிக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே சென்றார்கள்.

முதியவர் வெளியே வந்தார், வந்து எட்டிப் பார்த்தபடி “தம்பி நான் பிசியாக இருக்கிறேன், இன்னொரு நாளைக்கு வாரும்” என்று கூறியபடி உள்ளே சென்றவர், நான் வீட்டுக் கேற்றைத் தாண்ட முன் தனது மக்களுடன் பேசுவது கேட்டது எனக்கு. “அது ஒரு வேலையில்லாத பொடியன், இங்கு வந்து ஒவ்வொரு நாளும் கழுத்தறுக்கும்” என்ற அவரது வார்த்தைகள் எனது காதுகளில் நாராசமாக விழுந்தன.

இது வரை நாட்களும் நான் முதியவரின் சோகத்திற்கு ஒரு “வடிகால்” ஆக மட்டுமே இருந்து வந்தேன் என்பதை உணர எனக்கு வெகுநேரம் எடுக்கவில்லை.

வீரகேசரி 20-07-1997

பாக்கியம் அக்கா!

வலிகாமம் பக்கம் டூமீல், டூமீல் என்று பொம்பர்கள் போட்ட குண்டுகளும், செல்களும் விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இடையிடையே யாழ்நகரத்தை அண்டிய கலட்டி, கந்தர்மடம், நீராவியடிப் பகுதிகளிலும் ஒன்றிரண்டு விழுந்து வெடித்தன.

கட்டிடத்திற்குள் சென்றால் குண்டடி, செல்லடி என்பவற்றிலிருந்து தப்பலாமெனச் சிலரின் எண்ணம்!

இந்தக் களேபரத்திற்குள், பாக்கியம் அக்கா “இந்த மனிசன் எங்க போய்ச்சுதோ தெரியவில்லை” “செல்லும் அடிக்கிராங்கள் எங்கை விழுந்து சாகப் போகுதோ?” என்று பிலாக்கணம் பாடத் தொடங்கிவிட்டார்.

யார் இந்தப் பாக்கியமக்கா?

*

*

*

இழுத்து முடிந்த கொண்டை, இரண்டு ரூபாய் நாணய மளவில் நெற்றியில் குங்குமம். அந்தக் கொண்டையில் ஏதாவது ஒரு பூ குடப்பட்டிருக்கும். ஒரு பூத்தானும் கைக்குக் கிடையாவிடில்: குறைந்தது ஒரு “செம்பரத்தம் பூ” ஆவது, கொண்டையில் இருக்கும். இது மட்டுமல்ல! கழுத்தில் 15 பவுணில் ஒரு தாலிக்கொடி எப்பொழுதும் மினிங்கிக் கொண்டு யிருக்கும். புடவையைச் சுற்றிக்கட்டி பின்னால் சொருகி யிருப்பார், பாக்கியமக்கா.

இத்தகைய அலங்காரங்களோடு பாக்கியமக்கா ஊரை வலம் வருவதே ஒரு தனியான அழகு. ஊரில், யாரையும் பாக்கியம் என்று விசாரித்தால் தெரியாது. ஆனால் “பாக்கியமக்கா” என அடைமொழி சொல்லி அழைத்தால் தெரியாதவர்களே இல்லையெனலாம்.

சிறுபிள்ளை முதல் வயதில் முதிர்ந்தவர் வரை எல்லோருக்குமே, அவர் பாக்கியமக்கா தான்.

ஊரில் நடைபெறும் எந்த நன்மை, தீமைக்கும் பாக்கிய மக்கா பங்குகொள்ளாத வைபவமேயில்லையெனலாம்!

கணவன் பொன்னையருக்கு உணவு இருக்கோ இல்லையோ, சமைத்து வைப்பதற்கு நேரம் உண்டோ இல்லையோ, பாக்கியமக்கா போகாத வைபவம் இருக்கவே இருக்காது.

ஊரில் உள்ள இளசுகளுக்கு: கலியாணம், மரண வீடு போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் நடைபெற வேண்டிய முறை தலைகள் தெரியாத போது, பாக்கியமக்காவே தலை கொடுப்பா. ஊரில் கலியாணம் என்றால் அவர்கள் பாக்கிய மக்காவிடமிருந்து, உறவினரோ, இல்லையோ 4,5 நாட்களுக்கு முன்பே சமூகம் கொடுத்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதற்கு பின்வாங்க மாட்டார் பாக்கியமக்கா.

இது மட்டுமல்ல எந்த வீட்டாரும், “பாக்கியமக்கா, நாளுக்கு சட்டி வைக்கவேண்டும். பலகாரம் கூட வந்திருங்கோ அக்காவின் கைதான் இராசியானது” என்று கூறுவார்கள்.

சொல்லவா வேண்டும் பாக்கியமக்காவுக்கு!

உடனே ஆஜராகிவிடுவார் பாக்கியமக்கா. “எடி பிள்ளைகள் ஒரு ஆயத்தமும் செய்யாமல் இருக்கின்றீர்கள்” என்று அவரே: எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொள்வார்.

“சுமங்கலி, பாக்கியமக்காவின் கைபட்டால் எல்லாம் வெற்றிதான்” என்று சொல்லாதவர்கள் ஊரில் இல்லை யெனலாம்!

ஆனால் வீட்டிலோ?

கணவன் பொன்னையாவின் மறுபெயர் “புறோக்கர் பொன்னையா” ஊரில் காணி, கலியாணம் போன்ற விடயங்களில் பொன்னையார்தான் தரகுவேலை. தரகுப் பணம் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, தினமும் “அது” மணக்க வேண்டும். தரகில் கொஞ்சம் கூட உழைத்துவிட்டால் அவர் மணக்க வேண்டியது அபிசேகமாக மாறிவிடும். அன்றைக்கு அவர் வீடு திரும்புவது, எப்பொழுது என்று கூறமுடியாது!

ஊர் இளைஞர்கள் வந்து “பாக்கியமக்கா பொன்னையா ண்ணை, இராசலிங்கம் கடைவிறாந்தையில் நிறை வெறியாக க்கிடக்கின்றார், என்றோ, வாசிகசாலை அரசமரத் தடியிலோ கிடக்கின்றார்” என்றோ கூறிவிட்டுச் செல்வார்கள். இரவானாலும் உடனே பாக்கியமக்கா மனுசனை, “கோதாரி மனிசன் குடித்துப்போட்டு கிடக்குது”, என்று கூறிக்கொண்டு, தள்ளாடும் மனிதனை கைப்பிடியில் வீட்டை கொண்டுவந்து சேர்ப்பார்.

சில வேளைகளில் மனிசன் எழும்ப முடியாமல் வெறிமயக்கமென்றால் வாசிகசாலை இளைஞர்களை “தம்பிமாரே ஒருக்கா பொன்னையாயண்ணையை ஒருபிடி தூக்கி விடுங்கோ,” என்று கூற, அவர்கள் குண்டுக்கட்டாத தூக்கி வீட்டிற்கு கொண்டு வந்த நாட்களும் உண்டு.

என்ன நடந்தாலும் மனிசனுக்கு உணவூட்டிய பின்பு தான், தான் தின்று படுக்கைக்குப் போவார் பாக்கியமக்கா.

பொன்னையா, பாக்கியம் தம்பதியர் வழக்கை ஒரே களேபரமாக இருந்தாலும், பாக்கியமக்கா தனது சுமங்கலிக் கோலத்தை, பொட்டிட்டு, பூச்சுடி காட்டுவதில் அதித விருப்ப முடியவர். அதனால் தான் அவர் ஊரில் பெரிதும் வேண்டப் பட்டவர். என்னதான் இருந்தாலும் பாக்கியமக்காவின் வாய்ச்சவுடால் ஊரில் பிரசித்தம்.

* * *

‘செல்லடி’, ‘குண்டடி’ இருந்தாப்போல் அகோரமாக மாறியது. ஊரில் உள்ள சனங்கள் வெளிக்கிடவில்லை.

அனைவரும் தமது வீடுகளிலேயே முடங்கிக் கிடந்தார்கள். எல்லோருக்கும் “என்ன நடக்குமோ? எது நடக்குமோ?” என்று தெரியவில்லை.

மீண்டும் பாக்கியமக்கா பிலாக்கணம் பாடத் தொடங்கி விட்டார் “இந்த மனிசன் எங்கே தொலைந்துதோ? குடித்துப் போட்டு எங்கே கிடக்குதோ?” எனப் பிதற்றத் தொடங்கி விட்டார்.

தீரென்று!

செல்லொண்டு பேரிர்ச்சலுடன் வெடித்துச் சிதறியது.

பாக்கியமக்காவின் வீட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள கட்டிடங்கள் கிடுகிடுத்தன. சில வீட்டு ஓடுகளும் பொல, பொல வென்று உடைந்து விழுந்தன.

மக்கள் யாவரும் திகைத்து நின்றனர்.

அங்கும் இங்குமாக அபலக் குரல்கள் கேட்டன.

பாக்கியமக்கா திகைத்து நின்றார்!

அவ்வழியால் வந்த இளைஞர் சிலர் “பாக்கியமக்கா, பொன்னையா அண்ணை வாசிகசாலை அடியில் மூச்சுப்பேச்சில் லாமல் கிடக்கின்றார்” என்று கூறியபடி சென்று விட்டனர்.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நின்ற பாக்கியமக்கா தொடர்ந்து வந்த சில இளைஞர் “பொன்னையா அண்ணையில் செல்பட்டு இறந்து விட்டார்” எனக் கூறிக் கொண்டு அவரின் உயிரற்ற உடலை தூக்கி வந்து விறாந்தையில் போட்டனர்.

பாக்கியமக்கா “ஐயோ, மோசம் போனேனே, இந்த மனிசன் இப்படிப் போச்சதே” என்று அவர் உடலில் விழுந்து கதறிக், கதறி அழுதார்.

மரண வீட்டில் “ஐயோ, ஐயோ” என்று தலையில் அடித்துக் கதறிய பாக்கியமக்கா, தனது பூவை, பொட்டைக் களைத்துவிட்டு அழுதழுது, கதறினார்.

மாதங்கள் உருண்டோடின.

ஆனால்!

இப்பொழுது பாக்கியமக்காவிற்கு பூவுமில்லை, பொட்டு மில்லை, கழுத்தில் தாலியுமில்லை.

இன்று பாக்கியமக்காவைத் தேடுவாரும் இல்லை. பாக்கியமக்காவோ அடிக்கடி “சீமான் நடு வழியில் என்னை விட்டுப் போனாரே” என்று புலம்பாத நாளும் இல்லை!

தினக்குரல் 20-04-1992

சேவைவெயான்று மூடப்படுகின்றது

“டாங், டாங், டாங்.....”

மாங்குடிக்க கிராமத்தின் முருகன்கோவில் மணி
வழமைபோல் அடித்தோய்ந்தது.

காலவேளை இம்மணியோசை கேட்பின் மணி 6
என்பது அர்த்தம்.

வழமை போலவே அன்றும் அக்கிராமம் விழித்துக்
கொண்டது.

ஆனால் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் வாழ்வில்
அன்றையதினம் வழமைபோன்றதன்று.

காரணம்?

அன்றுதான் அவரது ஆசிரியப்பணியின் கடைசித் தினமாகும், அடுத்தநாள் அவரது 60வது பிறந்த தினமாகும்.

வயதின் காரணமாக அவர் இன்றுடன் தனது சேவையி லிருந்து இளைப்பாறவேண்டியுள்ளது.

இன்றுதான் கடைசித் தினமாகையால் பாடசாலை ஆசிரியர்மன்றம் அன்னாருக்குப் பாடசாலை முடிவடைந்ததும் பிரியாவிடை அளிக்கத் தீர்மானித்திருந்தது.

* * *

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் ஒரு கர்மவீரன், “படோடபம்” எதுவுமின்றித் தனது கடமையைச் செய்பவர்.

மாங்குடி மத்தியகல்லூரிக்கு அவர் மாற்றலாகி வந்தது நேற்றுப்போல இருக்கின்றது. ஆனால் காலம் உருண்டோடிவிட்டது. 22 வருடங்களுக்கு முன் அங்கு அவர் காலடி எடுத்துவைத்தபோது மாங்குடிச் சைவப் பாடசாலை யெனப் பெயர் பெற்றிருந்தது அக்கல்லூரி.

அப்பொழுது சுமார் 30 ஆசிரியர்களும் 600 மாணவர் களுமே அப்பாடசாலையிலிருந்தனர்.

அப்பாடசாலை கடந்த சில வருடங்களில் படிப்படியாக உயர்ந்து, இப்பொழுது சுமார் 1200 மாணவரையும் 45 ஆசிரியரையும் கொண்டிருந்தன.

கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பாடசாலை வளர்ச்சியில் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பங்கு பெரும்பங்கு. கொட்டில் களாகக் காட்சியளித்த பாடசாலை இன்று சில மாடிக் கட்டிடங் களோடு காட்சி தருகின்றன.

ஒரு அறையில் முடங்கிக் கிடந்த ஆய்வுகூடம் இன்று விஞ்ஞானக்கட்டிடம் என்ற பெயரில் பெருத்திருந்தது.

அதிபரின் காரியாலயமென்ன, விளையாட்டு மைதான மென்ன, எனப் பல வசதிகள் பாடசாலைக்குக் கிட்டிவிட்டது.

இன்று அக்கல்லூரிக்குப் பெயர் மாங்குடி மத்திய கல்லூரி என்பதாகும்.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் காலத்தில் - கடந்த 22 வருடங்களில் - கல்லூரி ஐந்து அதிபர்களைக் கண்டு விட்டது.

கல்லூரியில் எந்த நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் கைபடாத நிகழ்ச்சி இல்லையெனலாம்.

அந்தக் காலத்தில் பொதுப்பயிற்சி என்ற தமிழ்ப் பயிற்சி முடித்துக்கொண்டவர் பொன்னம்பலம். எப்பொழுதும் தேசிய உடையிலும், சால்வையிலும் காட்சியளிப்பவர்.

ஆரம்பத்தில் மலைநாட்டில் சேவை செய்த ஆசிரியர் பொன்னம்பலம், பல பாடசாலைகளுக்கு மாறிக் கடைசியாகத் தனது ஊர்ப் பாடசாலையான மாங்குடிப் பாடசாலைக்கு மாறி வந்துள்ளார்.

பழைய மாணவர்கள் சங்கம், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் போன்ற சங்கங்களிலெல்லாம், - அவரது அனுபவத்தைத் தேடி - நிர்வாக சபைகளில் அவரை விரும்பிச் சேர்த்தனர்.

ஐந்து அதிபர்களும் அவரது பங்களிப்பை மதித்தனர். எந்த விடயத்தைச் செய்யும் போதும், அவரது அறிவையும் ஆற்றலையும், அநுபவத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள அதிபர்கள் தயங்கியதில்லை.

பாடசாலை பெற்றோர்ஆசிரியர் தினம், பரிசுத்தினம் போன்றவற்றிலெல்லாம் அவரது பங்களிப்பு இன்றியமையாதது.

விளையாட்டுப் போட்டிகளின் போது சில இளவட்ட ஆசிரியர்கள் இந்தப் 'பழசுக்கு' எங்கே "ஸ்போட்ஸ்" தெரியுமென ஒதுக்கி விட்டாலும் அவர் தனது இல்லத்திற்காக அயராது பாடுபடுபவர்.

இவர் வெறும் பயிற்றப்பட்டவர் தானே என்று, க.பொ.த. (உயர் தரம்) கற்பிக்கும் ஆசிரியர் இவரை ஒதுக்கிவிட்டாலும், மாணவரின் ஒன்று கூடல், போன்றவற்றுக்கு இரவு வெகு நேரமாயினும் நின்று, கோப்பைகள், பாத்திரங்கள் என்பவற்றைக் கழுவிவைக்கும் மட்டும், மேற்பார்வை செய்து கடைசியாகவே பாத்திரங்கள், தளபாடங்கள் என்பவற்றை ஒழுங்குபடுத்திய பின்னர் வெளியேறுவார்.

இளவட்ட ஆசிரியர்களெல்லாம் பாடசாலை விட்டவுடன் "ரியூசன்" என்று கூறிகொண்டு வெளியேற, பாடசாலை விட்ட பின்பு தனது மாணவருக்கும் பிற மாணவருக்கும் மேலதிக வகுப்புகளை வெகுமதியில்லாமலேயே நடாத்தி, தமிழ் மொழிப் பாடத்தில் அதியுயர் சித்திபெற உழைத்தவர், ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

அப்படிப்பட்ட ஆசிரியருக்கு இன்று வயது மூப்பின் காரணமாக சேவையிலிருந்து இளைப்பாற வேண்டியுள்ளது.

ஐந்து அதிபர்களும் அவரது சேவையைப் பெற்றிருந்தும், பாடசாலையில் பதவி உயர்வுகள் வந்த போதெல்லாம், ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பெயரை திணைக்களத்திற்கு விதந்துரைக்க ஏனோ மறந்து விட்டனர். பிரதிஅதிபர், உபஅதிபர் போன்ற பதவிகளாகட்டும் - ஏன் பகுதித்தலைவர் பதவிக்குக்கூட - அவரது பெயரானது வசதியாக மறக்கப்பட்டு விட்டது.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம், கீதையின் "கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே" என்ற கூற்றுக்கமையச் செயல்பட்டவர். அப்படிப்பட்ட சேவையாளன் இன்று இளைப்பாறுகின்றார்.

அன்று ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பிரியா விடைக்காக பாடசாலை இரு பாடவேளைகள் முன்னதாகவே மூடப்பட்டு, ஆசிரியர் கழகத்தினால் பிரியாவிடை அளிக்கப்படுகின்றது.

ஆனால் பாடசாலை விட்டதும் ஒருசில ஆசிரியர்கள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு பிரியாவிடை வைபவத்திற்கு நில்லாமல் வெளியேறி விட்டனர். வேறு சில இளவட்ட ஆசிரியர் “ரியூசன்” இருக்கு என்று கூறியபடி வெளியேறி விட்டனர்.

ஒரு சில ஆசிரியர் மட்டும் மிஞ்சி நிற்க பிரியாவிடை ஆரம்பமாகியது.

அதிபர் உட்பட இரண்டு மூன்று பேர் சம்பிரதாயப் பேச்சுக்களைப் பேசினர். மாலையிட்டனர், சிறிய பரிசு ஒன்றையும் ஆசிரியர்கள் சார்பில் அளித்தனர்.

நகரத்தைச் சார்ந்த பெரியகல்லூரியாக இருப்பின் “பான்ட்” வாத்தியம் இசைக்க மங்களவாத்தியம் ஒலிக்க ஊர்வலமாக வீடுவரை கொண்டுசெல்லப்பட்டிருப்பார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

ஆனால் சேவையின் இலக்கணமான ஆசிரியர் பொன்னம்பலமோ வயதில் மூப்படைந்து, மின்னாமல் முழுந் காமல் இளைப்பாற வேண்டியுள்ளது.

பிரியாவிடைக்கு நின்ற ஆசிரியரும் வெளியேறி விட்டனர். ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் பாடசாலை வளாகத்தை ஒருமுறை நோட்டமிட்டார். 22 வருடத்திற்கு மேலாக தான் ஊசலாடிய இடத்தை விட்டுப் பிரியும் காலம் வந்துவிட்டதென நினைக்கும்போது அவர் மனம் சற்றே கிலேசமடைந்தது.

சிற்றாழியர் இராமலிங்கம் மட்டும் பாடசாலையில் எஞ்சி நிற்க, ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் பாடசாலை வளாகத்தை விட்டு வெளியேற முற்பட்டார்.

இராமலிங்கம் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தை மேலும் கீழும் பார்த்து, “சேர் போட்டு வாங்கோ, நான் பாடசாலையைப் பூட்டப் போகின்றேன்” என்றார். ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் கண்களில் நீர் கருக்கட்டிவிட்டிருந்தது.

22 வருடத்திற்கு மேலாக அப்பாடசாலையோடு ஒன்றிப் போன பொன்னம்பலத்தாருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரிய வில்லை.

இச் சமூகத்தைப் பற்றி நினைக்கும் போது அவருக்கு மிகவும் மனவருத்தமாக இருந்தது.

கருவேப்பிலையை ஒவ்வொரு கறிக்கும் மணமூட்டப் போடும் மனிதர் கூட்டம் அதனைத்தனியே கறி சமைப்பதற்கு விரும்புவதில்லை. அது போலவே இப்பாடசாலைச் சமூகமும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் சரி, கற்பித்தலிலும் சரி, ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் சேவையைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தவற வில்லை. ஆனால் பதவிகள் வரும் போது மட்டும் அச்சமூகம் அவரைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

தனது உதிரத்தால் தான்கட்டி வளர்த்த பாடசாலையை ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் விட்டு மெல்ல மெல்ல வெளியேறினார். அவரை வழியனுப்பி வைக்க, சிற்றாழியர் இராமலிங்கத்தைத் தவிர வேறொருவருமில்லை.

பாடசாலை வாசலை அண்மித்து விட்டார், ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்,

அப்பொழுது,

பாடசாலையை விட்டு அண்மையில் வெளியேறியிருந்த மாணவர் சிலர் அவரை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

அவர்களிடையே ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன் கல்விகற்ற மாணவருங் காணப்பட்டனர்.

“ஐயா, நீங்கள் இளைப்பாறுகின்றீர்களாமே? இப்பொழுது தான் எமது தமிழ்யா இளைப்பாறுகின்றார் என்று கேள்விப்பட்டோம்” என்று கூறிக் கொண்டு வந்த மாணவர், அவரைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களிடையே சற்று மூத்தவன் - உள்ளூர்ப் பத்திரிகையொன்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுவவன் - “ஐயா, உங்கள் தமிழ்தான் என்னை வாழவைக்கின்றது” என்று கூறிக் கொண்டு மாலை ஒன்றை அணிவித்தான். கூட நின்ற மாணவர் அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

“ஆம் பிள்ளைகளே! எனது வயது மூப்பின் காரணமாக இன்று தொடக்கம் இளைப்பாறுகின்றேன். ஆனால் எனது வீட்டின் கதவு, உங்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்க, என்றும் திறந்திருக்கும்; எனது ஓய்வூதியப் பணம் எனக்கும் மனைவிக்கும் வாழப்போதுமானது. பணமொன்றும் தராமலே நீங்களும், உங்கள் வருங்காலச் சமுதாயமும் என்னிடம் தமிழ் கற்கலாம்” என்று கண்களில் நீர் வடியக் கூறிக் கொண்டே வெளியேறினார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம். ஆனால் இப்பொழுது அவர் கண்களிலிருந்து வெளியேறியது அவலக் கண்ணீர் அல்ல, ஆனந்தக் கண்ணீர்.

நன்றியுள்ள சமூகம் இன்னமும் இருக்கின்றதென எண்ணிக்கொண்டு, தான் கற்ற, கற்பித்த, கலைக் கோயிலைப் பார்த்துக் கரம் கூப்பியபடியே வெளியேறினார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

மல்லிகை ஆவணி 1995

பெற்று தூயும்.....!

டாக்டர் அரவிந்தன், அந்த 16 மாடிக்கட்டிட ஆஸ்பத்திரியில் பிரபல்யமான சத்திரசிகிச்சை நிபுணர்.

லண்டன் மாநகரில் ஓங்கி உயர்ந்த கட்டிடம்தான் அந்த ஆஸ்பத்திரி. உலகின் தலைசிறந்த வைத்திய நிபுணர்கள் எல்லாம் அங்கு கடமையாற்றுகின்றனர். அந்த ஆஸ்பத்திரியில்தான் டாக்டர் அரவிந்தன் பணிபுரிகின்றான். பிரபல்யமான சத்திரசிகிச்சை நிபுணரான அரவிந்தன்; உலகில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒருசில சத்திர சிகிச்சை நிபுணர்களில் அவனும் ஒருவன்.

யுத்தம் சூழ்ந்த, இலங்கை நாட்டை விட்டு வெளியேறிய, புத்தி ஜீவிகளில் அவனும் ஒருவன். சிலர் வறுமையைப் போக்கவும், சிலர் தமது கொழுத்த பொருளாதார நிலையை மேலும் பலப்படுத்தவும், வேறு சிலர் புகழ்தேடியும், மற்றும் சிலர் உள்நாட்டு யுத்தத்தை எதிர்கொள்ள முடியாமலும், தாம் பிறந்து வளர்ந்த - இலங்கை - தாய் நாட்டை - மண்ணை - விட்டு வெளியேறிவிட்டனர்.

இப்படியாக வெளியேறியவர்களில் அரவிந்தனும் ஒருவன்.

யார் இந்த அரவிந்தன்?

* * *

ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்த அரவிந்தன் - சிறு பராயத் திலேயே - தனது தந்தையை இழந்தான். ஏழை விவசாயியின் மகனாகப் பிறந்து, தாயின் பராமரிப்பிலேயே வளரவேண்டியவனானான். தந்தை விட்டுச்சென்ற சிறுநிலத்தில், தோட்டம் துரவு என்று மண்ணைவெட்டி, அரவிந்தனை வளர்த்தவள் அவனது தாய் அன்னம்மாவாகும்.

அரவிந்தனையும், அவனது தங்கையையும், காணி நிலத்தைப் பார்ப்பதோடு; காலையில் தினமும், இடியப்பம், தோசை, வடை போன்ற பலகாரங்களைச் சுட்டு, அயலிலுள்ள தேனீர்க்கடைக்குக் கொடுத்து, அந்தக் குடும்பத்தை நடாத்தியவள் அவன் தாய்.

குடிகையான அரவிந்தன், படிப்பில் தனது வல்லமையைக் காட்டி, அரசினரின் புலமைப்பரிசிலைப் பெற்ற தினால்; அவனது தாய்க்கு ஒரு நிம்மதி. இதன் காரணமாக பல்கலைக்கழகம் சென்று, வைத்தியப் படிப்பை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

வெறும் எம்.பி. பி. எஸ்ஸாக இருக்க அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனது முயற்சியாலும், அதிர்ஷ்ட தேவதையின் கடாட்சத்தினாலும் பல மருத்துவப் பட்டங்கள் வந்து அவனை அடைந்தன.

பணத்தைச் சம்பாதித்த பின், புகழைத் தேடுவதற்காக, இங்கிலாந்து செல்ல அவன் விரும்பினான். பணத்தையும், புகழையும் விரும்பி, தான் பிறந்த மண்ணை, - தாய் நாட்டை - விட்டு வெளியேறியவர்களில் அரவிந்தனும் ஒருவன்.

தான் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்து மண்ணை விட்டு, வெளியேறியபின், அந்த நிலத்தையே மறந்துவிட்டான் அரவிந்தன். தாய்க்கும், சகோதரிக்கும் இடையிடையே பணஉதவி செய்வதோடு அவன் உறவானது இந்த மண்ணோடு முறிந்து விட்டது. அல்லது முடிந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம்.

யாழ்ப்பாணத்து - தமிழ் - மண்ணை விட்டு லண்டனில் குடியேறிய அவனுக்கு, அவனைப் போன்று யாழ்ப்பாணம் இருந்து லண்டனில் குடியேறிய பெற்றோர் பலர் தமது பெண்களைக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தனர். அப்படியான, ஒரு பெண்ணை, மணமுடித்ததோடு, அவனது புகழும் மேலோங்கியது.

இருப்பினும் கூட!

இடையிடையே, அவனது தாய்ப்பாசமும் தலை தூக்க மாலில்லை. தாயையும், மண்ணையும் அவனால் மறக்க முடியவில்லை.

தனது கிராமத்தில் தன்னோடு கூடப்படித்த நாதன் லண்டனில் வாழ்பவனாதலால், அவனது நட்பு அவனுக்கு சற்றே ஆறுதலாக இருந்தது.

நாதனின் படிப்பும், பொருளும் அரவிந்தனிலும் பார்க்க பலமடங்கு குறைந்ததாக இருந்தாலும், இவர்களின் நட்பு குறையவில்லை!

* * *

ஒரு நாள்!

நாதனின் டெலிபோன் மணி அடித்து ஓய்ந்தது.

“அரவிந்த் கியர், நாதன் இன்று இரவு ஏழு மணிக்கு, என்னுடன் நீ டின்னருக்கு வரவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான்.

“என்னப்பா, அரவிந்த் என்ன விசயம்?” என நாதன் வினாவினான்.

அன்று தான் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்த “இருதய மாற்று” சிகிச்சை ஒன்றின் வெற்றியை கொண்டாடவே, என்று கூறினான். அரவிந்தன்.

அன்றிரவு!

அரவிந்தன் வீட்டில்.

நாதனுடைய, வேறு சில, ஊர் நண்பர்களும், விருந்திற்கு வந்திருந்தனர்.

விருந்து முடிந்த பின்பு, எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் கலகலப்பாக இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

“அரவிந்த், என்ன இருந்தாலும் உன் திறமையையும், புகழையும், நீ பிறந்த மண்ணுக்கு அளியாதது, பெரும் குறையப்பா” என நாதன் கூறினான்.

“எமது மண்ணில் அன்றாடம், பலர் குண்டினாலும், ஷெல்லினாலும், அழிவது மட்டுமல்ல, கைகளையும், கால்களையும் இழந்தவர்கள் பலர். இவர்களுக்கு உனது சேவையை, அளித்தால், மனதிற்கு நிறைவும், - மண்ணிற்கு சேவையும் - கிடைக்குமல்லவா” என, நாதன் தொடர்ந்தான்.

“என் போன்றவர்கள், வறுமைக்காக உழைக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் உன்போன்றவர்கள், மண்ணுக்கும், மக்களுக்கும் உழைக்க வேண்டியது கடமையாகும். உனது இந்த வெற்றி நீ பிறந்த மண்ணுக்கும், மக்களுக்கும் கிடைத்தால், அதன் மகிமைக்கு எல்லையே இல்லை எனலாம்”, என்றான் நாதன்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த டாக்டர் அரவிந்தன், பேசாது, மௌனியாக இருந்தான்.

“அரவிந்த், உன் திறமை எமது மண்ணுக்கு கிடைக்காதது பெரும் துரதிஷ்டமப்பா” என்று வேறுபல நண்பர்களும் கூறினர்.

இவர்கள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, “றிங்..... ரிங்,.....ரிங்.....ரிங்..... எனத் தொலைபேசி அலறியது.

அரவிந்தனின் நண்பனும், தூரத்து உறவினனுமான சபேசன், தொலைபேசியைக் கையிலெடுத்தான்.

“ஹலோ” என்றவன் சில செக்கனின் பின் “அரவிந்தன் கொழும்பிலிருந்து”, என்றான்.

“நீயே பேசு” என்றான் அரவிந்தன்.

சில நிமிடங்கள் தொலைபேசியில் உரையாடிய சபேசனின் முகம் கடுத்தது.

“அரவிந்தன் ஒரு ஷொக்கிங் நியூஸ்” என்றான் தொடர்ந்து.

“ஊரில் நடந்த குண்டுவிச்சில், உனது அம்மாவும் இறந்துவிட்டாவாம். காயமடைந்த உன் தாயார், தக்க மருத்துவ வசதியின்றி, ஏராளமான, இரத்தப்போக்கினால்; இறந்துவிட்டாவாம்.”

அதிர்ச்சி அடைந்த அரவிந்தன் ‘அம்மா’? என்று அலறினான்.

“எனது பட்டங்களும், திறமையும் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்ற முடிய வில்லையே..... அம்மா?” எனக் கூவியவன், செயலற்றவனானான்.

சில நிமிடங்கள் ஓடி முடிந்தன.....!

அரவிந்தன் “பிறன்ட்ஸ், என்னால், என்னைப் பெற்ற தாய்க்கான கடமையை - சேவையை - செய்ய முடியவில்லை. தாய்க்குச் செய்யாவிடில், பிறந்த தாய் நாட்டிற்காவது நான் சேவையாற்ற வேண்டும். நான் நாளை எனது மண்ணுக்குப் பயணமாகின்றேன்” என்று கூறினான்.

இரண்டு தினங்களில் புறப்பட்ட விமானமொன்று அரவிந்தனையும், அவனது குடும்பத்தையும் ஏற்றிக்கொண்டு அவனது பிறந்த மண்ணை நோக்கிச் சுமந்து சென்றது.

#டிநாடு 28-05-1995

ஆண்டு IOB

ஆண்டிறுதி விடுமுறை முடிந்து பாடசாலைகளெல்லாம் புதுவருடத்திற்காக அன்று மீண்டும் தொடங்கி விட்டன.

எம். எம். வி எனச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்படும் மாவடி மகாவித்தியாலயம் களைகட்டிவிட்டது. புதுவருடத்திற் புதுப்பொலிவுடன் ஆசிரியரும் மாணவரும் காணப்பட்டனர். புதுமுகங்களும் அங்கங்கே காட்சியளித்தன.

மாவடிக் கிராமத்திற்கு அணிகலனாக விளங்குவது அந்தப்பாடசாலை. அதன் வடபால் வயல்வெளியும் தென்பால் புகையிலை, வெங்காயம் முதலியன விளைவிக்கப்படும் தோட்டங்களும் உள்ளன. ஊரின் பேருக்கேற்றாற்போல் மாஞ்சோலைகளும் அங்கங்கே உண்டு. மக்கள், பெரும் பாலும் விவசாயிகளே. சிலர் வெவ்வேறு சிறு தொழில் களையும் செய்துவந்தனர். அண்மைக்காலத்தில், இளைஞர்கள் சிலர் உழைப்புத் தேடி ஜேர்மனி, மத்திய கிழக்கு போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர்.

ஆண்டு ஒன்றிலிருந்து பதினொன்றுவரை ஏறக்குறைய 600 மாணவர்களும் 24 ஆசிரியர்களும் அப்பாடசாலை யிலுள்ளனர். சற்று வசதிபடைத்த மாணவர் சிலர், சில மைல் களுக்கப்பாலுள்ள பிரபல பாடசாலைகளுக்குச் சென்று விட, பெரும்பாலும் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழேயுள்ள பெற்றோர் களின் பிள்ளைகளே அங்கு கல்வி கற்று வருகின்றனர். அந்த மாணவர்களின் அறிவுத் திறனும் சராசரிக்குக் கீழ் என்பது அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் சிலரின் அசைக்க முடியாத அபிப்பிராயமாகும்.

அதிபர் சிவபாதம் அவர்களுடன் அவருடைய அலுவல கத்திற் சிறிதுநேரம் உரையாடிக்கொண்டிருந்த புது முக மொன்று அங்கிருந்து வெளியேறி, ஆசிரியர்கள் தங்கும் அறைக்குட் சென்று அமர்ந்தது.

கல்வியைத்தவிர, உலகின் ஏனைய பிரச்சனை களைப் பற்றியெல்லாம் அலசி்க்கொண்டு கலகலப்பாக இருந்த ஆசிரியர்களின் கவனம் அந்தப் புதுமுகத்தின் பக்கம் திரும்பியது.

“தம்பி! இடமாற்றத்தில் வந்திருக்கிறீரோ?”

ஆசிரியர்களிற் சற்று மூத்தவரான சாம்பசிவம் கேட்டார். “நான் ஒரு மற்ஸ் ட்ரெயின்ட், பயிற்சி முடிந்ததும் இங்கை அனுப்பிவிட்டார்கள்” எனச் சொல்லித் தன் பெயரையும் கூறினான் புதுமுகம் ஆனந்தன்.

“ஏன் வேறை நல்ல பள்ளிக்கூட மொண்டும் கிடைக் கேல்லையோ?” என்று தன் பரிதாபத்தை வெளிப்படுத்தினார் சாம்பசிவம்.

“தம்பி! நீர் தொழிலில் முன்னேற வேண்டியவர்: எதிர் காலத்தில் அதிபராகவோ அதிகாரியாகவோ வரக்கூடியவர்.... இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலையிருந்து மட்டையடிக்கப் போறீரோ?” - அந்தக் காலத்து இன்டர் ஆட்ஸிற் சித்தியடைந்த ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் வரவேற்பு இப்படியிருந்தது.

பதிலேதும் சொல்லாமல், புன்னகையொன்றை உதிர்த் துவிட்டு அமைதியாக இருந்தான் ஆனந்தன்.

சிறிது நேரத்தில், உபஅதிபர் தணிகாசலம் அங்கு வந்தார். புது வருடத்திற்குரிய நேரூசியை ஆசிரியர்களிடம் கொடுத்தார்.

“கணித ஆசிரியர் சுவாமிநாதன் இளைப்பாறிவிட்டார். அவர் படிப்பித்த வகுப்புக்களுக்கே உம்மைப் போட்டிருக்கிறோம்” என்றபடி நேரூசியை ஆனந்தனிடம் கொடுத்தார் உபஅதிபர்.

உபஅதிபர் நிற்கும்வரை அமைதியாக இருந்த அந்த அறை, அவர் போனதும் புதிய தொனியில் முணுமுணுக்கத் தொடங்கியது.

“எட்டுப் பாடவேளைதான் எனக்கு ஓய்வு. சேவை நீடிப்பிலை இருக்கிறன் எண்டதையும் யோசியாமல், எனக்கு வேலையைச் சுமத்தியிருக்கினம்..... 10B க்கு இந்த முறையும் நான் தான் தமிழ்.... 9B யிலை அவங்களோடே நான் பட்டபாடு எனக்கெல்லோ தெரியும்.....” பகுதித் தலைவர்பதவி என்று வரும்போது, வயது, சேவைமூப்பு என்றெல்லாம் தன் தகுதியை வலியுறுத்தும் சாம்பசிவம், மேலதிக வேலைகள் என்று வரும்போதுதான் சேவை நீடிப்பில் இருப்பதைத்தான் நினைவூட்டுவார். பாடசாலை முடிந்ததும் பாடசாலைக்கீதம் பாடும் முன்பே, தன் சைக்கிளில் ஏறிவிடும் சைக்கிளோட்ட வீரர் அவர்.

தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஆனந்தனின் நேரூசியிற் பார்வையைச் செலுத்திய பொன்னம்பலத்தாருக்குப் பெரிய நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன. ஆனந்தனுக்கு 37 பாட வேளைகள். தனக்கு 32 பாட வேளைகள் மட்டுமே, என்பதால் தன்மகிழ்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு ஆனந்தனுடன் கதைத் தார்.

“தம்பி! புதிசாய்ப் படிப்பிக்கிறதுக்கு வந்திருக்கிறீர்.... ஒரு யோசனையுமில்லாமல் 10Bக்குக் கணிதத்தைப் போட்டிருக்கினம். நான் தோட்டக்காட்டிலை படிப்பிச்சிருக்கிறேன். முஸ்லிம் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பிச்சிருக்கிறன்; ஆனால் இந்த 10Bக் காரரைப்போலை மொக்கரையும்; குழப்படி காரரையும் நான் காணேல்லை. இவங்களுக்குத் தமிழே சரியாக வராது; கணக்கு எங்கை வரப்போகுது?” என்று ஒரு சரித்திரமே சொல்லிமுடித்தார் அவர்.

மீண்டும் ஒரு புன்னகையைத் தவிர, ஆனந்தனுடைய முகத்தில் வேறொரு மாற்றமும் தென்படவில்லை.

மணி அடித்தது. தேவாரம் பாடப்பட்டது. தொடர்ந்து, ஆசிரியர்கள் தத்தமக்குரிய வகுப்புக்களுக்குச் சென்றனர். ஆனந்தன் தன் நேரகுசியைப் பார்த்தான். முதற் பாடம் 10Bக்குக் கணிதம்.

வகுப்பினுட் காலடி எடுத்துவைத்ததும் “ஷெல்” வந்து தாக்கியதைப் போல், “டஸ்ரர்” ஒன்று அவனது முகத்தைப் பதம் பார்த்தது. நாலைந்து கடதாசி அம்புகள், ஹெலிகொப் டரிலிருந்து பாயும் 50 கலிபரைப் போல் அவனைத்தாக்கின.

“குபீர்” என்று சிரிப்பொலி; ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சுமார் முப்பதுமாணவர்கள் ஒழுங்கற்ற முறையிற் பலவித ஒலிகளை எழுப்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒன்றுமே நடவாததைப்போல், “வணக்கம் பிள்ளைகளே” என்றான் ஆனந்தன்.

பதிலுக்கு யாரும் வணக்கம் சொல்லவில்லை.

“நானும் உங்களைப்போல் மாணவனாக இருந்து தான், பின்னர் ஆசிரியராக வந்திருக்கிறேன். வகுப்பறையிற் பாடங்களைப் படிப்பதில் அதிக அக்கறை எடுக்கவேண்டும். பாடசாலைவிட்டதும், விளையாட்டு மைதானத்திற்குச் சென்று விளையாடலாம். உங்களுடன் சேர்ந்து விளையாட்டுக்களில் நானும் கலந்து கொள்வேன்” முகத்திற் புன்னகையும் குரலில் உறுதியுமாக ஆனந்தன் சொன்னான்.

மாணவர்கள் ஒருவனையொருவர் பார்த்தனர். மாணவர்களில் சற்றேபருத்த, நெடிய பையன் “உங்களுக்கு, புட்போல் விளையாடத் தெரியுமா? என்று கேட்டான். அவன் பெரிய குழப்படிகாரன் என்பதை அவனுடைய தோற்றமும், தொனியும் காட்டின.

“தம்பி நான் பாடசாலையில் வொலிபோல், கிரிக்கட், புட்போல் எல்லாம் விளையாடினான். இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் கிரிக்கட்டுக்கு வசதியில்லை. வேணு மென்றால் கால்பந்து கைப்பந்து என்பவற்றை அறிமுகம் செய்வோம்” என்றான்.

“சேர் என்னையும் சேருங்கோ” எனப்பல குரல்கள் எழுந்தன.

“சரி பாடத்திற்கு வருவோம், சென்றவருடம் படித்த கணக்கெல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றதா?” என்றான் ஆனந்தன்.

“சேர், எங்களுக்கு ஒண்டுமே விளங்கவில்லை” என்றான் அந்த உயர்ந்த மாணவன். ஆனந்தனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“பரவாயில்லை. இப்ப முதலில், ஒன்பதாம் ஆண்டுக்குரிய பகுதியைப் படித்துப்போட்டு பிறகு பத்தாம் ஆண்டுக்குரிய பகுதிக்குச் செல்வோம்” எனச் சொல்லிக் கொண்டே கரும்பலகையிற் கணக்கொன்றை எழுதினான் ஆனந்தன்.

சிறு கேள்விகள் மூலம், மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் சிந்திக்க வைத்தான். சரியான பதில் சொன்னவர்களை மனந்திறந்து பாராட்டினான். பதில்சொல்ல முடியாமற் தடுமாறியவர்களை அனுதாபத்துடன் அணுகி கேள்விகளை மேலும் இலகுவாக்கி அவர்களிடமிருந்தும் பதிலைப் பெற்றான். அவனுடைய கற்பித்தல்முறை ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் உற்சாகத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் தளிர்விடச் செய்தது.

முதலாந்தவணையின் முதல் நாளானபடியால், பாடசாலை முடிந்து, மாணவர்கள் வெளியேறியதும் ஆசிரியர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றது.

அதிபர் சிவபாதம் புதுவருடத்தில் செய்யவேண்டியனவற்றை அறிவுறுத்தியதோடு, பாடவிதானம், பாடக்குறிப்பு என்பன எழுத வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தினார். “கோட்டக் கல்விப்பணிப்பாளர் பாலேந்திரா பாடக்குறிப்பு, பாடவிதானம் எல்லாம் ஒழுங்காக உள்ளனவா என்பதில் கூடிய கவனமெடுப்பவர். குழுப்பரிசோதனையொன்று நடக்கும் என்றும் அறிவித்திருக்கிறார். எனது சேவையின் இறுதிக் காலத்தில் இக்கட்டான நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கி விடாதீர்கள்”

ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் வாய், “30 வருட சேவை செய்த எங்களையும் பாடக்குறிப்பு எழுதச் சொல்லுகினம். வேறே வேலையில்லை....” எனப் புறு புறுத்தது.

“என்ன மிஸ்டர் பொன்னம்பலம் ஏதோ சொல்லுகின்றீர்கள் போலை”? என அதிபர் கேட்க, “ஓம், ஓம் பாடக் குறிப்புகள் எழுதுகிறது, எல்லாருக்கும் நல்லது தானே.” என்று கூறிச் சமாளித்தார் பொன்னம்பலம். பக்கத்திலிருந்த ஆனந்தனின் வாயிற் புன்சிரிப்பு.

ஈற்றில், அதிபர் புதுவருடத்திற்குரிய வகுப்பாசிரியர்களின் பட்டியலையும் வாசித்தார்.

“10B வகுப்பிற்கு மிஸ்டர் ஆனந்தன்!” அந்த வகுப்பிற்குச் சமூகக்கல்வி எடுக்கும் பொன்னம்பலமும் தமிழ் எடுக்கும் சாம்பசிவமும் தங்களுக்கு அந்தப்பொறுப்பு இல்லை யென்பதிற்பெரும் நிம்மதி அடைந்தனர்.

கூட்டம் முடிவடைந்தது.

ஆசிரியர்கள் கலையும்போது பொன்னம்பலம், “உந்த 10B பொடியளின்ரை தொல்லைகள் தாங்காமல்தானே, சுவாமிநாதன் வயது இருக்கக்கூடியதாக 44/90 இல் இளைப்பாறியவன்” என்றார்.

சாம்பசிவத்தார், “இவன் பொடியன் வாத்திவேலையை விட்டிட்டு ஓடப்போறான், பாருங்களேன்” என்றார்.

சில ஆசிரியர்கள் ஆனந்தனை, வேள்விக்கு நேர்ந்து விட்ட ஆட்டைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தனர்.

* * *

நாட்கள் உருண்டோடின.

அதிபரின் அறையில் ஆனந்தன். “என்ன மிஸ்ரர் ஆனந்தன் 10B பெடியளோடே கும்மாள மடிக்கின்றீராம்” எனக் கடுகடுத்த முகத்துடன் கேட்டார் அதிபர்.

“சேர், அது வந்து அவங்களின்ரை வழியிலை போய்த்தான் அவங்களைத் திருத்தவேண்டும்,” என்றான் ஆனந்தன்.

“நீர் இளம்பிள்ளை கவனமாக நடக்கவேணும் அடுத்தவருஷம் அவங்களைப் பாஸ் பண்ணச்செய்வது உம்முடைய பொறுப்பு”

“எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது சேர்.”

அதிபரின் காரியாலயத்தை விட்டு வெளியேறி ஆசிரியர்களின் அறையை நாடினான் ஆனந்தன்.

“அதிபரிடம் வாங்கிக்கட்டிக்கொண்டு வாறார் போலை கிடக்குது” சாம்பசிவமும் பொன்னம்பலமும் பார்வையால் இந்தச் செய்தியைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். “தம்பி! இவர்கள் 10Bக்காரர் ஊரிலை திருவிழா, வெட்டு வேளாண்மையென்றால் பள்ளிக்கூடம் வரமாட்டார்கள். எங்கேயும் அடிதடி யென்றால் முன்னுக்கு நிற்பார்கள்” என்ற சாம்பசிவம், தொடர்ந்து “உவன் குழப்படிகாரப் பொடியன், மோகனைப் போய் மொனிட்டராக போட்டிருக்கின்றீர். இவனே வகுப்பைக் குழப்பிப் போடுவான்” என எச்சரிப்பதைப்போல் கூறினார்.

“அவனுடைய கெட்டித்தனங்களை, நல்ல வழியில் திருப்பவேணும், அதுதான் மொனிட்டர் வேலை கொடுத்தனான்” என்றான் ஆனந்தன்.

* * *

ஆண்டொன்று சென்றது.

ஆண்டு 10B யில் கற்றவர்கள் அனைவரும் இவ்வாண்டு 11B யிலிருந்தனர். ஆசிரியர்களும் பழையவர்களே.

ஆசிரியர்களின் அறையில் ஓய்வு நேர ஆசிரியர்கள் கல கல என்று கதைத்தபடி இருந்தனர். ஆனந்தனுக்கும் ஓய்வு நேரம் ஆனபடியால் சில கொப்பிகளைத் திருத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது 11B மொனிட்டர் - மோகன் - வந்து ஆனந்தனிடம் “சேர் இன்று விஞ்ஞான சேர் வரவில்லை. பீர்யாக இருந்தால் நீங்கள் வந்து எங்களுக்கு கணக்குப் படிப்பிக் கின்றீர்களா?” என்று கேட்டான்.

மகிழ்ச்சியுடன் ஆனந்தன் அங்கே சென்றான்.

உடனே பொன்னம்பலத்தார் “பாரும் மிஸ்டர் சாம்பசிவம், இவ்வளவு நாளாய் நாங்களும் இருக்கிறம். இவன் எங்களைக் கேட்கவில்லை, முந்த நாள் வந்த ஆனந்தனை வகுப்பிற்கு வரச்சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றான்” என்றார்.

உமக்கென்ன விசரே, இந்த “எக்ஸ்ரென்சன்” காலத்திலை உமக்கேன் மேலதிகவேலை? பேசாமல் இரும்” என்றார் சாம்பசிவம்.

காலம் உருண்டோடியது.

க. பொ. த. முடிவுகள் திணக்களத்திலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றிருந்தன.

மாணவர் ஆரவாரமாக அங்குமிங்குமாகக் கூடி நின்றனர்.

அதிபர் அறையில் சில ஆசிரியர்கள் குழுமியிருந்தனர். அதிபர் சிவபாதம் “ஐ சே ஆனந்தன் உமது வகுப்பிலை, 38 பேரும் உயர்தரத்திற்குத் தகுதி பெற்றிருக்கின்றனர். எல்லாருக்கும் கணக்கில் Cயும், Dயும் தான்” என ஆச்சரியம் கலந்த மகிழ்ச்சியுடன் கூறி அவனைப் பாராட்டினார்.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலமும், சாம்பசிவமும் விக்கித்து நிற்க ஆனந்தன் இப்போதும் ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தான்.

விளக்கு - ஆடி 1994

ஊர் உறங்கும் வேளையிலே!

விடியற்காலை!

பொல,பொலவென்று விடிந்து கொண்டிருந்தது,
நாளொன்று!

ஆதவன் மலைகளுக்கு மேலே வரலாமா,வேண்டாமா
என்ற நிலையில்: பள்ளத்தாக்குகளுக்குள்ளே மறைந்தும்,
மறையாமலும் நிற்கின்றான்.

பனிப்படலம் இன்னும் கலையத்தொடங்கவில்லை.
பனியைச் சுமந்தவாறு புகார் முகில்கள் ஒருவரையொருவர்
பார்க்க முடியாதவாறு, அசைந்து கொண்டிருந்தன.

ஹற்றன், வனராஜாத் தோட்டத்திற்குரிய அந்த லைன்
“காம்பறாக்களை” யும் அரவணைத்தவாறு இந்தப் புகார்
முகில்கள் சென்றுகொண்டிருந்தன.

அந்த லைனின் வீடொன்றிலிருந்து மரியாயி துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு, பாயை விட்டெழுந்தாள். “எட காலைப் பொழுதுவிடிந்து விட்டதே!” என்று வாய்க்குள் முணு முணுத்த வாறு தனது கழுத்திலிருந்த மஞ்சள் கயிற்றை எடுத்தபோது, அந்த கயிற்றில் தொங்கிய தாலி மினு மினுத்தது. அதனை எடுத்து தனது கண்களில் ஒற்றியபடி: “அம்மா, மரியாத்தா இன்றைய பொழுது நன்றாக முடியணும்” என்று கூறியபடியே, தான் படுத்திருந்த பாயைச் சுற்றி ஒரு பக்கத்தே வைத்தாள்.

அவள் கணவன் மாரிமுத்து முன்னமேயே “பாக்டரிக்கு”ப் போய்விட்டான் அவனுக்கு அங்குதான் வேலை. இனி அவன் பொழுது சாயத்தான் லைனுக்கு வருவான்.

மரியாயின் மகன் கணேசு, இரண்டு மூன்று நாளாக வீட்டிலில்லை. எனவே வீடு வெறிச்சோடிக்கிடந்தது.

மரியாயி “பிரட்டுக்கு” செல்வதற்கு அவசரப்பட்டாள். “துரைதான் கவனிக்காவிட்டாலும், கங்காணி இராமசாமி “லேற” ஆக வந்தால் உயிரைப் பிய்ச்சுப்பிடுவான்,” என்று அவளுக்குத் தெரியும். எனவே தான் அவசரப்பட்டாள் மரியாயி.

* * *

மரியாயி கண்டிச்சீமையிலே வாழ்வுதேடி வந்த ஆயிரக்கணக்கான தென்னிந்தியத் தமிழர்களின் வாரிசுகளில் அவளும் ஒருத்தி. அனாதைகளின் மறுபிறப்பான தோட்டக் கூலிகளின் பிரதிநிதி இந்த மரியாயி, அந்தத் தோட்டத்திலே பிறந்து, அந்தத் தோட்டத்திலே வளர்ந்து, இன்று கொழுந்து பறிக்கும் கூலியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள் மரியாயி.

அந்தக் தோட்டத்து மாரியம்மன் தான் அவளது - ஏன் அவள் முன்னோர்களினதும் - குலதெய்வமாகும். அந்தத் தோட்டத்தில் வாழும் எல்லோருக்குமே, மாரியம்மன்தான் கண் கண்ட தெய்வமாகும். இதன் காரணமாக அந்தத் தோட்டத்திலுள்ளோரில் பலருக்கு; மரியாயி, மாரியாத்தா, மாரியம்மன், மாரிமுத்து, மாரி போன்ற பெயர்களே சர்வ சாதாரணம்.

மாரிமுத்துவும் - அவள் கணவன் - அந்தத் தோட்டத்திலேதான் பிறந்தவன். தானுண்டு தன்வேலையுண்டு என்று இருப்பவன். பாக்டரியில் வேலைசெய்து கிடைக்கும் சம்பளத்தை மனைவியிடம் கொடுப்பதோடு சரி. குடும்ப வண்டியைக் கட்டியிருப்பவள் மனைவி மரியாயிதான். ஒரு அடி, பிடியிலும் சேரமாட்டான் மாரிமுத்து. யூனியனுக்குப்பணம் கட்டுவதோடு சரி. அதனால் ஏதும் நன்மையுண்டாவென்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

ஏழெட்டுப்பிள்ளைகளைப் பெற்றும் மிஞ்சியது என்னவோ நாலு பிள்ளைகள்தான்... இரண்டு பெண்களும் கலியாணம் முடித்து; நுவரெலியாப்பக்கமுள்ள தோட்டமொன்றுக்கு “புரியன்” மாரோடு சென்றுவிட்டனர். இவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெருமை: மாரிமுத்துவை விட மரியாயிக்குத்தான் சேரும். மூத்தவன் தோட்டப்பாடசாலையில் மூன்றாம் வகுப்போடு நின்று விட்டு, தோட்டத்திலே “புல்லு” வெட்டப் போய்விட, இளையவன் கணேசமட்டும், எப்படியோ மேலே படிக்க, ஹற்றன் “ஹைலன்ட்ஸ்” கல்லூரிக்குச்சென்று பத்தாம் வகுப்பு அரசாங்கப் பரீட்சையிலும் தேறிவிட்டான்.

அந்தத் தோட்டத்து மக்களிடையே கணேச பிரபல்யமானவன். காரணம்? எல்லோருடனும் அவன் சகஜமாகப் பழகுவதேயாகும். மாரிமுத்துவுக்கும் மரியாயிக்கும் இதையிட்டுப் பெருமையும்கூட.

* * *

“என்ன இழவோ, இந்தப் பிள்ளை கணேசுவை இரண்டு முனு நாளாகக் காணவில்லை. எங்கே சென்றிருப்பான்” என வாய்கருக்குள் முனு முனுத்தாள் மரியாயி.

கணேசு!

இன்றைய சமுதாயத்தின் சராசரி இளைஞன்.

எனவே, முந்திய தலைமுறைக்கு மாறுபட்டவனும் கூட. மரியாயியும் மாரிமுத்துவும் பழைய தலைமுறையினர் என்றால் மிகையாகாது.

தாமுண்டு தம்தொழிலுண்டு என்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள்.

இருப்பினும் கூட அவர்கள் மனதில் ஒரு பிரச்சினை உறுத்திக்கொண்டுதான் இருந்தது.

“தொடர்ந்தும் இந்த நாட்டிலே வாழ்வதா அன்றேல் நாட்டை விட்டு இந்தியாவிற்குச் செல்வதா” என்ற பிரச்சினை தான் அவர்களை உறுத்தி வந்தது.

“சந்ததி சந்ததியாக வாழ்ந்த எம்மவருக்கு உரிமையில்லை, ஓட்டுமில்லை, எல்லாவற்றிற்கு மேலாக பாதுகாப்பு மில்லை” என்ற எண்ணம் மாரிமுத்து - மரியாயி குடும்பத் தாருக்கு மேலோங்கி நின்றதில் வியப்பில்லை. இந்தியாவிற்கு - தமிழ் நாட்டிற்கு - சென்றுவிட்டால் நிம்மதியாக - ஏன் சந்தோஷமாகக்கூட - வாழலாம் என்ற எண்ணம் மனத்திலே அன்றாடம் வலுவேறிக் கொண்டிருந்தது.

அன்றொருநாள்!

மகன் கணேசுவுக்கும்! தனக்கும் இடையே நடைபெற்ற வாதங்களை அசைபோட்டுப் பார்த்தாள் மரியாயி.

“எங்களுக்கு லைனும் வேண்டாம், தோட்டமும் வேண்டாம். ஒரேயடியாய்க் குழந்தை குட்டிகளோடு இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டால் நிம்மதி” என்று மரியாயி சொன்னபோது, கணேசு “உனக்கு அங்கே யாரைத்தெரியும் வீணாக மனதை அலட்டிக்கொள்ளாதே” என்றான்.

“ஏன், நம்மடை ஆக்கள், திருச்சியிலே - கல்லுப் பட்டியிலே - தானே இருக்காங்க. அவங்களோடே சேர்ந்து வாழமுடியாதா?” என்று மறுவினாவைப் போட்டாள் மரியாயி.

“ஆமா, உனக்குக் கல்லுப்பட்டியிலே யாரைத்தெரியும்? அப்பனும், நீயும் இங்கேதானே பிறந்தீங்க?” என்றான் கணேசு.

“நாம் பிறக்காட்டி என்ன? நம்ம மூதாதையர் அங்கே இருந்து தானே வந்தாங்களெண்டு, நம்ம ஆத்தா சொல்லியிருக்கு” என்றாள் மரியாயி.

அதற்குக் கணேசு “உனக்கோ அப்பனுக்கோ அங்கே ஒரு சொந்தக்காரங்களையும் தெரியாது. எங்கேதான் போய் அடைக்கலம் தேடுவாய்? என்றான்.

மேலும் கணேசு “அம்மா நம்ம ஆட்களெல்லாம் இப்படி எண்ணி எண்ணித்தான் உரிமையுமில்லாமல், பாதுகாப்பு மில்லாமல் அடங்கியொடுங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவங்க மட்டுமல்ல எங்கடை அப்பனும் ஆத்தாவும் கூட இப்படியே மனம் புழுங்கிச் சாவதா? இதற்கெல்லாம் விடிவு காலம் கிடையாதா? எங்கடை உரிமைகளையெல்லாம் நாம் போராடித்தான் பெற வேண்டியிருக்கு. இதுதான் எங்கடை நாடு, நாம் இங்கேதான் உரிமையோடு பாதுகாப்பாக வாழவேணும், இதற்கெல்லாம் நாம்தான் போராடவேண்டும்” என்று பேசித்தள்ளினான்.

இதனைக்கேட்ட மாரிமுத்து கூட விக்சித்து நின்றான். இருந்தும்கூட மாரிமுத்துவுக்கும், மரியாயிக்கும் திருப்தியில்லை. அவர்களது நாட்டமெல்லாம் இந்தியாவிற்குப் பயணமாவதே.

* * *

“புரவிடன்ற” பணமும் வந்து, கப்பலும் ஓடத் தொடங்கி விட்டால் இந்தியாவிற்குச் சென்றுவிடலாம்” எனக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தனர் மாரிமுத்துவும் மரியாயியும். அந்த நாளை எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும், ஆனால் கணேசுவின் மனமோ வேறுவிதமாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. “உரிமை பெற்று, உரிமையுடன் வாழ்வதையே” அவன் விரும்பினான்.

சில நாட்களுக்குப்பின் வீடுதிரும்பிய கணேசு அன்றும் பெற்றோரிடம் வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். எல்லாம் இந்தியா செல்லும் விடயமாகத்தான். அன்றும் ஒரு தீர்மான முமின்றி நித்திரைக்குச் சென்றுவிட்டனர் அனைவரும்.

மீண்டும் ஒரு காலைப்பொழுது விடிந்தது!

வழமைபோல் மரியாயி எழுந்து தேயிலைச் சாயம் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். மாரிமுத்து “எங்க புள்ளே நம்ம தம்பி கணேசுவைக் காணவில்லை”? என்று வினவ, மரியாயியும் அவனது படுக்கையைப் பார்த்தாள்.

“இங்கை பாரு, அவனைக் காணவில்லை. அவன் பாயிலே ஒரு கடதாசி கிடக்கு” என்று மரியாயி துடித்துப் பதைத்தாள்.

மாரிமுத்து தனது மூன்றாம்வகுப்பு அறிவைக் கொண்டு அந்தக் கடதாசியைப் படித்தான்.

“நான் உங்களோடு இந்தியாவுக்கு வரமுடியாது, எனக்குரிய முடிவைத் தேட நான் வடக்கு நோக்கிச் செல்லுகின்றேன், என்னைத் தேடவேண்டாம்” எனக் கூறியது அக்கடிதம்.

ஊர் உறங்கும் வேளையிலே கணேசு தனக்குரிய முடிவைத் தேடிக்கொண்டான்.

நாட்டைவிட்டுப் போக மாட்டேனென்று கூறியவன் இன்று வீட்டைவிட்டு, ஏன் ஊரைவிட்டே சென்று விட்டானென்பது அவனது பெற்றோருக்கும் ஊரவர்க்கும் புரியாத புதிராக இருந்தது?

ஆம் அவர்களுக்கு இது புரியாதது தான். ஏனெனில் அவர்கள் முந்திய தலைமுறையினர்.

ஆனால்!

கணேசுவோ இன்றைய தலைமுறையின் தலைமகள்.

சஞ்சீவி 22-08-1987

துவா

அதிகாலை வேளை!

மார்கழி மாத இருள் இன்னும் விலகவில்லை. காலை மணி நான்காகவும் இருக்கலாம், ஐந்தாகவும் இருக்கலாம்.

கொக்கரக்கோ!.....

எங்கிருந்தோ சேவலொன்று சிறகடித்துக் கூவிய பின் ஓய்ந்து விட்டது.

நிசப்தம்!

எங்கும் நிசப்தம்!!

“அல்லாஹு அக்பர்...!

அல்லாஹு அக்பர்.....!

அல்லாஹு அக்பர்.....!!

அல்லாஹு அக்பர்.....!!

அஸ்ரத்து அல்லா இல்லாகி இல்லல்லா....”

அந்த நிசப்தத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு; மொஹிதீன் பள்ளி வாசலிருந்து; மோதினாரின் அதிகாலைத் தொழு கைக்கான “பாங்கு” ஓலி அந்த சோனகதெருப் பிராந்தி யத்தில் எதிரொலித்தது.

அந்த அழைப்பைத் தொடர்ந்து படுக்கையில் காசிம் “காக்கா புரண்டார். “அட “சுடி:” தொழுகைக்கு நேர மாச்சா?” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து அவசர அவசரமாக முகத்தையும் காலையும் கழுவிக் கொண்டு; தனது அன்றாடக் கடமையிலொன்றான “சுடி:” தொழுகைக்கு ஆயத்தமானார் காசிம்காக்கா.

காசிம்காக்கா என்று எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும் காசிமை அந்தப் பகுதியில் தெரியாதவர்கள் இலரெனலாம்.

யாரிந்தக் காசிம்காக்கா?

மானிப்பாய்வீதியும், ஜின்னாவீதியும், பிரப்பங்குள வீதியும் சந்திக்கும், சந்திக்கு அருகாமையில் உள்ள இரண்டறையுடன் கூடிய வீடுதான் அவரது இல்லம். வயது 65 இருக்கும். இளம் வயதிலேயே மனைவியை இழந்தவர், பிள்ளைகளோ கிடையாது. முதுமை அடைந்த அவரது தாயார் தான் அவரது ஒரேயொரு உறவினராகும்.

வயது ஏறிவிட்டாலும் தகரவேலை செய்வதில் நிபுணர். யாழ்ப்பாணம் கடைத்தெருவில் “ரிங்கர்” காசிம் காக்கா என்றால் சிலவருடங்களுக்கு முன் பிரசித்தமான பெயர். வயது காரணமாக இப்பொழுது அவரைநாடி வேலைகள் அதிகமாக வருவதில்லை. இருப்பினும் கூட தன்னையும் தாயாரையும் காப்பாற்றக் கூடிய வருமானத்தை சமாளித்துக்கொள்வார்.

காசிம்காக்கா, மார்க்கத்தில் பற்றும் பாசமுமுள்ளவர் உண்மையான இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளிலும் கடமைகளிலும் தவறாதவர். இஸ்லாமிய மார்க்க அறிவு உடையவர். தனது ஆரம்பக் கல்வியை - அந்தச் சொற்பக் கல்வியை - அயலிலுள்ள வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் கற்றதினால்; இந்துசமயம் பற்றியும் அறிந்திருந்தார். தேவாரங்கள், திருவாசங்கள் கூட அவருக்கு மனப்பாடம். அவரது சிறிய வீட்டில் அவரது தாயாரை விட வேறொரு குடும்பமும் வசித்து வந்தது.

* * *

அன்றொருநாள் தற்செயலாக உள்ளூர் செய்தித் தாளொன்றைப் பார்த்தபோது “ஒரு குழந்தையுடன் கூடிய இளம் குடும்பத்திற்கு பகுதிவீடு வேண்டும்.” என்ற வரி விளம்பரத்தைக் கண்ணுற்றார். “உம்மா: நீயும் வயசான காலத்திலே, நான் வெளியே செல்லும்போது வூட்டிலே தனியாக இருப்பது கஸ்டமாகும். ஒரு குடும்பத்தை ஒண்டுக் குடித்தனமாக சேர்த்துக் கொள்ளுவம்” என்று காசிம்காக்கா கேட்ட போது காசிமின் தாயார் கதீஜா உம்மாவும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அப்படி வந்து சேர்ந்தவர்கள் தான் ரவியும், ராதாவும்,

ராதா ஒரு சைவக்குடும்பத்தில் பிறந்தபெண். ரவியோ ஒரு கத்தோலிக்கக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அவனது இயற் பெயர் கிறிஸ்டி ரவீந்திரனாகும். யாழ் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில்; படிக்கும் போது காதலித்து; பெற்றோரின் எதிர்ப்புடன் மணந்துகொண்டவர்கள். இதனால் இரு பகுதிக் குடும்பத்தினரும் இவர்களை ஆதரிக்கவில்லை.

எதிர்நீச்சல் போட்ட ரவி, ராதாவுக்கோ தனித்து நிற்க வேண்டிய நிலை. யாழ் கச்சேரியில் தற்காலிக எழுது வினைஞராகக் கடமைபுரியும் ரவிக்கு தனிவீடு எடுத்துக் குடும்பம் நடத்துவது முயற்கொம்பாகும்.

எனவேதான் இந்த ஒண்டுக் குடித்தனம். காசிமின் வீட்டில் குடியேறிய இரண்டொரு மாதங்களிலேயே, இரண்டு குடும்பங்களும் அன்னியோன்யமாகிவிட்டன. காசிமின் தாயை, இளம் தம்பதியினரின் பிள்ளையாகிய ரமணன் “உம்மம்மா” என்றே அழைத்துவந்தான். ஏன் ரவிக்கும், ராதாவுக்கும் கூட கதீஜா உம்மா, ‘உம்மம்மா’ தான். பிள்ளையற்ற காசிமும் கூட, ரவியையும் ராதாவையும் தனது பிள்ளைகளைப் போல் நேசித்ததில் வியப்பில்லை. ரமணனைப் பொறுத்த மட்டில்: காசிம் காக்கா, காசிம்தாத்தாவாக மாறினார். எனவே ரவியும் ராதாவும் கூட காசிம்காக்காவை தாத்தாவென்றே அழைத்து வந்தனர். அந்த வீட்டில் நிலவிய அன்பிலும், பாசத்திலும்: மும்மதங்களும் சங்கமமாயினதில் வியப்பில்லை!

ராதா வெள்ளிக்கிழமைகளில் வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோவிலுக்குச் சென்று வழிபடத் தவறமாட்டாள்.

ரவியோ ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாதாகோவிலுக்கும், செவ்வாய்க்கிழமைகளில் அந்தோனியார்கோவிலுக்கும் சென்று வழிபடத் தவறமாட்டான்.

மார்க்கத்தில் பற்றுள்ள காசிம்காக்காவிற்கு இவர்களது போக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. இவர்களின் மேல் அனுதாபம் மட்டுமல்லாமல், மரியாதையும் அதிகரித்தது.

ரவியினதும், ராதாவினதும் பிள்ளையாகிய ரமணன் மூன்று வயதிலேயே துருதுருவென எல்லோரையும் கவர்ந்தான். பெற்றோரைவிட காசிம்தாத்தாவுடனும் உம்மம்மாவுடனும்தான் அதிகம் ஓட்டிக்கொண்டான். தாத்தாவெனவும், உம்மம்மாவெனவும் ரமணன் அழைத்தபோதெல்லாம் காசிமும், கதிஜாஉம்மாவும் மெய்மறந்தனர். ரமணனை அணைத்து உச்சிமோந்து அன்பு சொரிந்தனர்.

சலனமற்ற நதியைப்போல ஓடிக்கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் திடீரென ஒரு பேரதிர்ச்சி ரமணனுக்குக் காய்ச்சல் என்ற உருவில் வந்து தாக்கியது.

ஆரம்பத்தில் சாதாரணக் காய்ச்சல் போலத் தோற்றமளித்தாலும் சிலநாட்கள் தொடர்ந்து விட்டபாடில்லை. அருகாமையிலிருந்த தனிப்பட்ட மருத்துவரும் கைவிரித்த பின்பு பொதுமருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டான் ரமணன். நெருப்புக்காய்ச்சல் என்றனர். சன்னி என்றனர். ஆனால் எந்த வித மருந்துக்கும் காய்ச்சல் இறங்கவில்லை.

புலம்ப ஆரம்பித்த ரமணனோ “அம்மா, அப்பா” என்பதை விட, “உம்மம்மா, தாத்தா” என்றே புலம்பினான்.

இதனால் காசிம்காக்காவும் கதிஜாஉம்மாவும் நிலைகுலைந்து மனம் கலங்கிப்போயினர்.

ரவிக்கும், ராதாவுக்கும் ஆதரவோ, ஆறுதலோ கூற முடியாது தாமே தத்தளித்தனர்.

ராதா அன்று ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று திரும்பும் வழியில் சிவன்கோவிலுக்குச் சென்று “நேர்த்திக்கடன்” வைத்து வணங்கிவிட்டுத் திரும்பினாள். ரவியோ அந்தோனியார் கோவிலுக்குச் சென்று “நேர்த்திக் கடன்” வைத்து வேண்டினான்.

முன்று வாரங்கள் ஓடி விட்டன. ரமணனுக்கோ ஒருவித முன்னேற்றமுமில்லை. அவனது உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து வந்து விடுமோவென எல்லோரும் பயந்தனர்.

காசிம்காக்கா அன்று “லுகர்” தொழுகையின் போது “வெள்ளைக் கடற்கரை தர்க்காவிற்கு வந்து “அவிச்சுப் போடுவதாக” வேண்டிக்கொண்டார். அடுத்தநாள் “லுகர்” தொழுகையின் பின்னர் வீடு வந்த காசிம்காக்கா ராதாவிடம் “பிள்ளே; இன்ஷாஅல்லாஹ், ரமணனுக்கு ஒன்றும் வராது அவன் பிழைத்து விடுவான். ஆண்டவன் எம்மைச் சோதிக்க மாட்டான். இன்று லுகரின் போது ஜமாத்துத் தொழுகையில் அல்லாஹ்விடம் “துவா” வேண்டிக்கொண்டேன்” எனக் கூறினார்.

அடுத்தநாள் காலை!

மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பிய ரவி முகமலர்ச்சியுடன் “ராதா, ரமணன் கடுமை நிலையைத் தாண்டிவிட்டான் இனி ஆபத்தொன்றுமில்லை யென டொக்டர் சொன்னார்”, எனக்கூறியதும்; ராதா மகிழ்ச்சியினால் “தாத்தா, எனக் கூவினாள். அவள் முகத்தில் பல நாட்களுக்குப் பின் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடியது.

காசிம் “அல்லாஹ்ஹு அக்பர்” எனக்கூறிக் கொண்டே ஓதத்தொடங்கினார்.

“தனித்துத் தொழுவதை விட ஜமாத்துடன் சேர்ந்து தொழுவதானது இருபத்திஏழு மடங்கு மேன்மையுடையதாக உள்ளது.”

(முகம்மது நபி (ஸல்)

மாலை முரசு 1986

உறங்க மறுக்கும் உறவுகள்

“கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம
பூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே...”

பெருமாள் கோவிலிலிருந்து வெங்கடேச சுப்ரபாதம் காற்றிலே மிதந்து வந்து காதுகளைத் தாக்கியது.

மாசிமாதத்துக் காலவேளை; பொழுது புலர்ந்தும், படுக்கையை விட்டு எழும்ப முடியாதநிலை.

மாசிப்பனி மூசிப் பெய்துகொண்டிருந்தது. இவ்வேளையில் கண்விழித்தும்; படுக்கையைவிட்டு எழும்பாமலே, நன்றாகப் போர்த்தியபடியே, படுத்திருப்பதில் தனிச்சுகமொன்று ண்டென்பதை: அதை அனுபவித்தவர்களினால் மட்டுமே உணரமுடியும். நன்றாகப் போர்த்தியபடியே அந்த சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“தம்பி எழுப்பு, எங்கடை ஓவசியர் மாமாவெல்லே செத்துப்போனார்”

அம்மாதான் என்னைத்தட்டி எழுப்பினார். “போய் உதவி ஒத்தாசை செய்து போட்டுவா, நான் பின்னாலே வருகிறேன்” அம்மா தொடர்ந்து கூறினார்.

* * *

“ஓவசியர் மாமா”

தம்பையா ஓவசியரென்றால், எங்கள் பகுதியில் மிகவும் பிரபல்யமான பெயர்.எங்களுரோ, கிராமமுமில்லாமல், நகரமுமில்லாத இரண்டும் கெட்டான் ஊர். மாநகர எல்லை க்குள் இருப்பதினால் அது நகர அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தது. ஆனால் ஊரில் வாழும்மக்களும், ஊரும் ஒரு கிராமம் போலவே காட்சியளிக்கும். எங்களுர் வீரகத்திவிநாயகர் ஆலயத்தை மையமாகக் கொண்டு பரந்திருந்தது. வீரகத்தி விநாயகருக்கோ, பல மாதங்களாகப் பூசையுமில்லைத் திருவிழாவுமில்லை. கோயிற்சுவரும் கறைபடிந்து அங்காங்கே அரசங்கன்றுகளும் தோன்றும் நிலையில் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. இருந்தும், செங்காவிக்கோடுகள் மறைந்தும், மறையாமல், கோவிற சுவர்தானென்பதை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. பிள்ளையார் கோவிலுக்கு மேற்கே காணப்படும் கேணியில், ஊர்ச்சிறுவர்கள் குளித்துக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகள்; கண் கொள்ளாக் காட்சியாக கண்முன்னே நிற்கும். கேணியின் பக்கத்தே காணப்படும் வாசிகசாலையில் இளைஞர் முதல் கிழடுகள் வரை, எப்பொழுதும் கூட்டம் அலைமோதும். அடுத்துள்ள மைதானத்தில் அரசமர நிழலில் கூடும் இளைஞர் கூட்டம்; அரசியலிலிருந்து அடுத்தவீட்டுப் புதினம்வரை அலசிக் கொண்டிருக்கும். எமது ஊரைப் படம்பிடித்துக் காட்டக்கூடிய காட்சிகளே இவை.

எங்களுர் மக்களுக்குத் தனித்துவமான சில கொள்கைகளும் பழக்கங்களும் உண்டு. பழையபண்பாட்டை மேவும் பழக்கம் நம்மவரின் தனியான கலையாகும். வெளிப்படையாகத் தற்காலத்தோற்றத்தை மக்கள் தந்தாலும், கொள்கைகள் சாதிசமயபேதம், ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்பன நீறு பூத்த நெருப்பாக, எமது மக்களிடையே இருந்து வந்துள்ளன.

ஓவசியர் தம்பையா எங்களுரில் பெரும்புள்ளி. இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் ஓவசியர் வேலை பார்த்திருந்தாலும், அதிக காலம் தங்காலையில் பணியாற்றியதால், “தங்காலை ஓவசியர்” என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது. மாளிகைபோன்ற வீடு நாலுசார்கள் போதாதென்று, எட்டுச் சார்களை உள்ளடக்கிய பாரியவீடு ஓவசியருடையது. அது ஊரின் பெரியவீடாகக் காட்சியளித்ததில் வியப்பில்லை. “ஓவசியர் வீடு” என்ற பெயரைத் தாங்கி நின்ற அப்பாரிய வீடு; ஓவசியரின் குடும்பத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், ஊரவருக்கும் ஒதுங்குமடமாகவும் விளங்கியது.

ஊரிலே மழை, வெள்ளம் என்றால் பள்ளப்பகுதிகளிலுள்ளோர் எல்லோரும் குடிபெயர்ந்து ஓவசியர் வீட்டில் தஞ்சம் அடைவர். ஓவசியர் மாமி பொங்கிப்படைப்பதில் பின்னிற்றதில்லை. இதனால், ஓவசியர் குடும்பம் மதிப்பும் மரியாதையும் பெற்ற குடும்பமாக மட்டுமல்லாமல், ஊர் மக்களின் அன்பையும் பெற்ற குடும்பமாக விளங்கியதில் வியப்பில்லை.

ஆண்டவன் ஓவசியர் குடும்பத்திற்கு சகல செளபாக்கி யங்களையும் கொடுத்திருந்தும், குழந்தைச் செல்வத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. இப்பொழுது மாமாவிற்கு வயது எழுபதிற்கு மேலாகிவிட்டது. மாமிக்கோ வயது அறுபதை அண்டிவிட்டது. இருந்தும் அன்னியோன்யமான குடும்பமெ ன்றால் மிகையாகாது. ஊரில் நடைபெறும் கலியாணம், ருதுசாந்தி போன்ற வைவபங்களிலெல்லாம் “மலட்டுக் குடும்பம்” என்று பாராமல், ஓவசியர் குடும்பத்திற்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டு வந்தன. ஊரில் எல்லோரும் “ஓவசியர்மாமா, மாமி” என்றேதான் அழைத்து வந்தனர். இளவயதினர் மட்டுமல்லாமல்; சம வயதினரும் கூட, மரியாதையாக “மாமா, மாமி” என்றே அழைப்பர். எங்கள் வீட்டில், அம்மா, அப்பா, நாங்கள் யாவருமே, “மாமா, மாமி” என்று தான் விழிப்பது வழக்கம். மேலும் ஓவசியர்மாமா எங்கள் குடும்பத்திற்கு தூரத்து உறவு என்று அம்மா கூறியிருந்த காரணத்தால், ஓவசியர் வீட்டோடு எனது உறவும் பலமடைந்தது.

பிள்ளைகளில்லாத ஓவசியர்குடும்பம் என்னைத் தங்கள் பிள்ளைபோன்று நடாத்தியதில் வியப்பில்லை. ஏ.எல் சோதனை எடுத்துவிட்டு, பொழுதை அதிகநேரம் ஓவசியர் மாமா வீட்டுப் புத்தக அலுவாரியை அலசுவதிலேயே கழித்து வந்தேன்.

* * *

“ஓவசியர்மாமா இறந்து விட்டார்” என்ற செய்தியை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இரண்டுநாட்கள்தான் படுக்கையில் படுத்தார்; இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

படுக்கையை விட்டெழுந்து முகத்தைக் கழுவிய படியே, சயிக்கிலை எடுத்துக்கொண்டு ஓவசியர்மாமா வீட்டை நோக்கி விரைந்தேன். பிள்ளையார் கோவில் ஒழுங்கையால் சென்று மாமாவின் வீட்டை நோக்கிப் பறந்தேன்- பறந்தேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். பிள்ளையார் கோவிலடியில், டி.ஆர்.ஓ. வீட்டு வாசலடியில், சில இளைஞர் கூடிநின்று ஓவசியர் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தியை அசை போட்டபடி நின்றனர். டி.ஆர். ஓ. வீட்டிற்குப் பக்கத்தே முன்பு ஒரு விறகு காலை இருந்தது. இன்று அங்கே ஒரு மாடிவீடு எழுந்து நின்றது. அதையும் தாண்டி மாமா வீட்டை அடைந்தேன்.

ஓவசியர் வீட்டுவளவில் சிலர் சிறிய வேலைகளைச் செய்வதும், தம்மிடையே பேசுவதுமாக நின்றனர். மரமேறிக்கந்தன் ஒரு தென்னையில் குருத்து வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். இவைகளைத்தாண்டி, மாமாவீட்டு விறாந்தையில் கால் வைத்தேன்.

மாமி எனக்குமேல் விழுந்து கதறப் போகின்றாரென எதிர்பார்த்து, எப்படிச் சமாளிப்பதென்று யோசித்தபடியே காலை வைத்தேன். மேற்குப் பக்கத்து பெரிய விறாந்தையின் நடுவே மாமா நீட்டி வளர்த்தப்பட்டிருந்தார். கையும்,காலும் வெள்ளைத் துண்டுகளினால் கட்டப்பட்டிருந்தன. மாமாவின் உடலைச் சுற்றிச் சிலபெண்கள் அழுது கொண்டிருந்தனர். ஒருசிலர் கசமுசுவென்று பேசியபடியே இருந்தனர்.

மாமாவின் உடலை நான் அண்மித்த போது, பெண்களிடையேயிருந்து மாமி எழுந்துவந்து “வா தம்பி சிவா, உன்னைத்தான் இதுவரை தேடிக் கொண்டிருந்தனான்” எனக் கூறிக் கையைப்பிடித்தார். மாமியின் முகத்தை நோக்கினேன்; இந்த வயதிலும் இலட்சுமிகரமான முகம்; இரண்டு ரூபா நாணயமளவில் குங்குமத்திலகம் நெற்றியில் துலங்கியது. கழுத்தில் முப்பது பவுண் தாலிக்கொடி, சாரைப் பாம்புக் குட்டியைப் போல துவண்டுகிடந்தது.

மாமாவின் இறுதி யாத்திரையோடு இவையும் மறைந்து விடும் என்ற உண்மையை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. மாமியின் அழகிற்கு இவை என்றுமே மெருகூட்டி வந்தவை. எங்கள் வீட்டுக் காரியங்களில் மட்டுமல்ல; ஊரில் நடைபெறும் சகல காரியங்களிலும் மாமி பங்கேற்கும் போது இந்த மங்களத்தோற்றமே அவரது “ரேட் மார்க்”காக காட்சி தரும்.

நான் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாக மாமி சலனமற்று - ஆனால் வைராக்கியத்தோடு - காணப்பட்டார். என்னைத் தனியே அழைத்து “தம்பி மாமா போய்விட்டார், அவரின் காரியங்களைக் குறையில்லாமல் செய்ய வேண்டும், இந்தத் தந்தியை உடனே “ஏர்ஜனர்” தந்தியாக அனுப்பிவிட்டுவா என்று கட்டளையிட்டார். அவர் தந்த விலாசத்தையும், பெயரையும் பார்த்ததும் எனக்குச் சற்றே அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எனது முகமாறுதலை அவதானித்த மாமி, “நான் சொன்னபடி செய்” என்று மீண்டும் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

* * *

அந்தப் பெரிய வளவில், உற்றாரும், ஊரவரும் ஒன்றுகூட ஆரம்பித்துவிட்டனர். ஓவசியரின் இறுதிக்கிரியைகளை “எவ்வாறு செய்வது, எப்படிச் செய்வது” என்ற கேள்விக்குறியோடு “யார் கொள்ளிவைப்பது” என்ற வினாவும் உறவினரிடையே எழுந்து நின்றது. ஓவசியருக்கும் பிள்ளைகள் கிடையாது என்ற காரணத்தால்; உறவினரில் பலர் தாங்களே கொள்ளிவைக்கத் தயாராக முன்வந்தனர்.

காரணமும் இல்லாமலில்லை....!

ஓவசியரின் பாரிய தேட்டத்திற்கும், காணி, பூமி களுக்கும், தாமே பின்னூரித்தாளராக வேண்டுமென்ற நற்பாசையேதான். ஆனால் ஓவசியர் மாமியோ, வாயைத்திறக்காமல் மௌனமாக இருந்தார். “இறுதிக்கிரியைகளை அன்றே வைக்கலாமா”? என்ற வினாவிற்கு அடுத்தநாள் பிற்பகலில் தான் என்று ஒரேயடியாகக் கூறிவிட்டார். உறவினரின் மனதில் ஒரு ஐயம். யார்தான் இந்தக் காலம்கெட்ட காலத்தில் ரயிலிலோ, பஸ்ஸிலோ தமது உயிரைப் பணயம்வைத்து, வெளியூரிலிருந்து வரப்போகின்றார்களென்ற எண்ணம்மே லோங்கி நின்றது.

* * *

மாமியின் கட்டளைப்படி தந்தியை - மாமாவின் மறைவு பற்றிய அவசரத்தந்தியை - அனுப்பியபின், மீண்டும் ஓவசியர் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டேன். அடுத்தநாள்தான் ஈமக்கிரியைகள் நடைபெறுமென அறிந்ததும் ஊரவரும், இனஞ்ச னமும் மரணவீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். ஒரு சில உறவினர் - மலட்டுச் சொத்திற்கு ஆசைப்பட்டவர்கள் - மாமிக்கு ஆறுதலும் ஆதரவும் கூறிக்கொண்டிருந்தனர். கிரியைகள் அடுத்தநாள்தான் என்பதினால் ஆயத்தங்களும் ஆறுதலாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

* * *

மாமியின் வைராக்கியத்தை நினைக்கும் போது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பிறர் பொறாமை கொள்ளுமளவிற்கு மாமாவும் மாமியும் குடும்பம் நடத்தியவர்கள். மாமாவிற்கு வரும்படி அதிகமென்பதால் செலவுகளும் அப்படியே. நல்லநாள் பெரிய நாள் போன்றவற்றில், ஓவசியரின் வீடு “ஜே, ஜே” என்றிருக்கும். ஊரில் நடைபெறும் கலியாணம் காட்சிகளுக்கு இருவருமே சென்று நடத்திவைப்பார்கள். சன்மானங்களும், கொடைகளும் தாராளமாகவே இருக்கும்.

ஊரில் கோவில் புனருத்தாரணம், திருப்பணி முதலிய வற்றில், ஓவசியர்மாமாவின் பங்கு அளப்பரியதாகவே இருக்கும். தர்மம் மட்டுமல்ல, திருப்பணிச்சபைகளிலும் முக்கிய பதவி வகித்து முன்னின்று நடத்துவார். தங்காலையிலிருந்த காலத்தில் அங்கிருந்த அம்மன் கோவிலை பராமரித்த பெரியார்களில் ஓவசியரும் ஒருவர்.

ஆனால்.....!

மாமா பற்றிய வதந்திகளை தங்காலையில் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைபற்றி ஊரில் பலர் பலவிதமாக அசை போட்டாலும் மாமி அவைபற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. மாமியோடு இவ்வளவு அன்னியோன்யமாக வாழ்ந்தும், மாமா தங்காலையிலும் ஒரு குடும்பம் நடாத்தி வந்துள்ளார் என்ற உண்மை பலருக்குத் தெரிந்தும், மாமாவின் பணத்தினாலும், பண்பினாலும், அந்த உறவுகள் உறங்கிய செய்திகளாகிவிட்டன.

* * *

அன்றைய பொழுது ஓடி மறைந்து, மீண்டும் ஒரு பொழுது விடிந்தது.

அதிகாலையிலிருந்தே ஊரவர் மரணவீட்டிற்கு வரத் தொடங்கி விட்டனர். அன்றைய காலைப்பொழுதில் மாமாவின் வீட்டுவாசலில் “ராக்ஸி” யொன்று வந்துநின்றது.

அதிலிருந்து பெண்ணொருத்தியும் - ஆனால் வித்தியா சமான உடையில் - சுமார் 25 வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞனும் இறங்கினர். இக் காட்சியைப் பார்த்த பெண்களில் சிலர் கசமுச என்று பேசஆரம்பித்தனர். சிலர் வெளிப்படையாகவே “சிங்களத்தி வந்துவிட்டாள்; தங்காலையாள் வந்திட்டாள்” “ஏன் இவள் இங்கு வந்தவள்?” போன்ற வினாக்களை எழுப்பினர். சிலருக்கு இவர்களது வருகை ஆச்சரியமாகவும், வியப்பாகவும் இருந்தாலும், எனக்குமட்டும் சர்வசாதாரணமாக இருந்தது. காரணம்? நான்தானே இவர்களுக்குத் தந்தி அனுப்பியவன்.

வீட்டிற்குள் வந்த பெண்ணையும் ; இளைஞனையும் மாமி கையில் பிடித்து: மாமாவின் உடலுக்கண்மையில் கூட்டி வந்தார். வந்த பெண்ணும் இளைஞனும் மாமாவின் உடலில் விழுந்து “தாத்தா, தாத்தா” எனக்கதறினர். அப்பொழுது தான் எரிமலை வெடித்தது. ஆம்: இரண்டு நாளாக மாமாவின் பிரிவையெண்ணி ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரும் விடாத மாமி, மாமாவின் உடலில் விழுந்து கதறி அழுதார். அங்கு நின்ற பெண்களுக்கு! மாமியின் அழகை வியப்பாக இருந்தது. அழுது ஓய்ந்த மாமியின் முகத்தில் சாந்தம் நிலவியது. தனது கடமையைச் செய்து முடித்து விட்டநிம்மதி மூச்சொன்று வெளிப்படுவதை, நான் அவதானிக்கத் தவற வில்லை.

“வைப்பாட்டியும் மகனும் வந்திட்டினை” என ஊரவர் கிசுகிசுத்ததை மாமி சட்டை செய்யாமல் வைராக்கியத்தோடு அன்று நடைபெறவேண்டிய கிரியைகளுக்கான நடவடிக்கைகளில் தனது கடமையை நிறைவேற்றிய திருப்தியுடன் ஈடுபட்டார்.

அன்று மாலை கோம்பையன்மணல் கடலையில் தம்பையா மாமாவின் பூதவுடலுக்கு அவரின் ஏக புத்திரனான, தம்பையா தர்மசிறீ பூணூல் அணிந்து, கொள்ளிக்குடம் உடைத்து, மூன்றுமுறை வலம்வந்து கொள்ளி வைத்த காட்சி அங்கு கூடி நின்றோரை, முக்கியமாக மாமாவின் மலட்டுச் சொத்திற்கு ஆசைப்பட்டோரை, வாய் மூடி மௌனிகளாக்கியது.

சுழமுரசு - 30-03-1986

சுழமுரசு சிறுகதைப் போட்டியில்
பரிசு பெற்றகதை

இறுதி ஓசை

1

டங்... டாங்... டாண், டங்.... டாண்.... டாங்,

பாசையூர் அந்தோனியார்கோவிலின் அதிகாலைப் பூசைக்கான மணியோ ஓசை, பீற்றரின் காதுகளில் அலை அலையாக வந்து பாய்ந்தது.

பீற்றர் தனது படுக்கையில் புரண்டு கொண்டே “இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் புண்ணியச் சாமியாரும் வந்துவிடுவார்” என முணுமுணுத்தார். கடந்த சில காலமாகவே பீற்றரின் உடல்நிலை சரியில்லை. மேலும் சில நாட்களாக அது மிகவும் மோசமாகிவிட்டது. அந்த வயோதிபர் விடுதிக்குப் பீற்றர் வந்து சில வருடங்களாகிவிட்டன. இன்றோ, பீற்றர் அந்த விடுதியோடு ஒன்றிப்போய்விட்டார்.

ஆனால்!

பீற்றர் அந்த விடுதிக்கு வந்த கதை ஒரு நெடுங்கதை.

பீற்றரின் பூர்வாசிரமப் பெயர் வேல் முருகாகும். பழுத்த சைவப்பழம். தனது ஐந்தாவது வகுப்பறிவைக் கொண்டே, தேவாரம், திருவாசகமென்ன பெரியபுராணம், கந்தபுராணம் போன்ற சமய புராண இலக்கியங்களில் மூழ்கியவர். தனது நாமத்தைப் போலவே முருகனிடம் அபார பக்திகொண்டவர். தவறாது முருகன் கோவிலுக்கு - நல்லூரான் சந்நிதிக்குச் - செல்பவர். இல்லறத்தின் பயனாக ஒரு பெண்ணையும் ஆணையும் மக்களாகப் பெற்றவர். அவர்களை நல்ல நிலையில் வாழவைத்தவர்.

இருந்தும் பயன்?

இறுதிக்காலத்தில் எல்லாப் பிள்ளைகளுமா தமது பெற்றோரைக் கவனிக்கின்றார்கள்? இந்த நிலைதான் வேல் முருகுக்கு.

வயோதிப வேல்முருகிற்கோ வயது 65க்கு மேலாகி விட்டது. வயதிற்கும் மிஞ்சிய முதிர்ச்சி, நடையில் தள்ளாட்டம், இழுப்பு, இருமல், இன்னும் பல, வியாதிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவரைப் பிடித்து ஆட்டத்தொடங்கிவிட்டன. வருவாயில்லை. அதனால் கவனிப்பாருமில்லை! பாவம் வேல் முருகு.

என்ன செய்வார்?

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவில் வீதியிலே எத்தனை நாள்தான் பொழுதைப் போக்குவது? சில புண்ணியவான்களின் சிறு உதவிகள்தான் அவரது காலத்தை ஓட்ட உதவிற்று.

ஆனால், அவர் மனதில் இருந்த உறுதியும் உற்சாகமும் குன்றவில்லை. “நல்லூரான் கைவிடமாட்டான்” என அடிக்கடி கூறித் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொள்வார்.

உதவியற்ற வேல்முருகைக் கத்தோலிக்க விடுதியில் சேர்த்துவிட, சிலர் முன்வந்தனர்.

பழுத்த சைவப்பழமா, மதம் மாறுவது? வேல் முருகால் இதனை மனதாலும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

ஆனால் இதனை விட்டால் வேறுவழி?

மனதைத் தேற்றுவதற்குச் சிலரின் புத்திமதிகளும் அடிக்கோலின. எனவே வேல்முருகும் - மதம் மாறினார் - மனம் மாறினார்.

2

வயோதிபர் விடுதி.

அது கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரினால் நடத்தப்படும் விடுதியாகும். அதன் நிர்வாகியாகக் கடமை புரிபவர் பாதர் புர்ணியா. அவர் ஒரு பிரெஞ்சுத்துறவி. சுமார் இருபது வயதில் பிரெஞ்சு நாட்டை விட்டு, சமய ஊழியத்திற்காக யாழ்ப்பாணம் வந்தவர். சுமார் நாற்பது வருடமாக யாழ்ப்பாணத்தில், சமய சமூக சேவைகளை மேற்கொண்டுவரும் இப்பாதிரியாரை யாழ்ப்பாணத்திலே தெரியாதவர் இல்லையெனலாம். கத்தோலிக்கர் மத்தியில் மட்டுமல்லாது பிறசமயத்தவர் மத்தியிலும் பிரபல்யமானவர்.

காரணம்?

ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் பிறந்திருந்தாலும், நாற்பது வருடங்களாக இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் வாழ்ந்த காரணத்தால், ஏழைகளின் நல்வாழ்வுக்காக, தனது வாழ்க்கையை - துறவறத்தை - அர்ப்பணித்த பெரியார். துன்பப்பட்டவர்களின் துயர் துடைத்தவர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வாழ்வு மேம்பட உழைத்தவர்.

இதன் காரணமாக, ஏழை எளியவர்களிடையே இவரது சமயப்பணி, சமூகப்பணி என்பன பிரபல்யமாயின. பிரெஞ்சு, ஆங்கில மொழிகள் மட்டுமல்லாது தமிழையும் கற்றறிந்திருந்தார். யாழ்ப்பாணத்துப் பழக்க வழக்கங்களையும் சமயப்பண்புகளையும் அறிந்திருந்தார். சைவசமயப் பண்புகளையும் கோட்பாடுகளையும் கூட அறிந்திருந்தார். பாதர் புர்ணியா தேவாரம் திருவாசகங்களையும் கற்றறிந்ததோடு அவற்றிலிருந்து மேற்கோள்களையும் காட்டுவதில் வல்லவராவர்.

பாமரமக்களோடு அவர்களது மொழியிலேயே உறவாடினார். மக்கள் பாதர் புர்ணியா என்ற இவரது புரியாத பெயரை “புண்ணியச்சாமியார்” என உருமாற்றம் செய்து அழைத்து வந்தனர். எனவே புண்ணியச் சாமியாரின் பெயர் எங்கும் பிரபல்யமானதில் வியப்பில்லை.

புண்ணியச்சாமியாரின் மேற்பார்வையில் இயங்கும் இந்த வயோதிப விடுதியில் தான் வேல்முருகு சேர்க்கப்பட்டார்.

விடுதியில் சேர்க்கப்பட்டபின் வேல்முருகின் வாழ்வில் புத்துணர்வு ஏற்பட்டது. தான் இனிமேல் அநாதையில்லை என்பதை உணர்ந்தார். விடுதியில் உள்ளவர்களெல்லாம் உறவினராக மாறினர். அங்கு கடமையில் ஈடுபடும் குரு மாரும், அங்கு வசிப்போரினதும் அன்பான நடத்தையும், கனிவான பேச்சுக்களும் வேல்முருகை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்தின.

புண்ணியச்சாமியாரின் சேவையால் கருணையால் ஈர்க்கப்பட்ட வேல்முருகு பீற்றராக ஞானஸ்தானம் பெற்றார்.

பீற்றர்!

ஒரு முழுமையான கத்தோலிக்கராக மாறினார். அந்தோனியார்கோவிலுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டுமல்லாது. தினமும் காலை மாலையென்று தவறவிடாமல் பூசைகளில் பங்கு கொள்ளச்சென்றார். அத்துடன், கத்தோலிக்கச் சபையின் உண்மை ஊழியராகவும் பீற்றர் செயற்பட்டார்.

புண்ணியச்சாமியார், பீற்றரின் சமயவாழ்க்கை, சமயத் தொண்டு என்பவற்றைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்தார். சபைக்கு ஓர் உண்மை ஊழியன் கிடைத்து விட்டானென அகமகிழ்ந்தார்.

வாழ்க்கையிலே ஒரு திருப்பம்.

ஓடியாடி வேலை செய்த பீற்றரால் இப்பொழுது சில மாதங்களாகவே நடமாட முடியவில்லை. வயோதிப விடுதியை விட்டு வெளியே வரமுடியவில்லை.

மேலும் சில நாட்களாக ஊண், உறக்கம் என்பன கூட இல்லை.

புண்ணியச்சாமியார் சிறந்த வைத்தியர்களைக் கூட்டி வந்து காட்டினார். இருந்தும், பீற்றரின் உடல்நிலை தேறவில்லை. பீற்றருக்கு எழுபது வயதிற்கு மேலாகிவிட்டது. வயோதிபம் வாட்டியதில் வியப்பில்லை.

டக்... டக்.... டக்... டக்..

புண்ணியச்சாமியாரின் சப்பாத்தொலி அந்த அதி காலையில், விடுதியில் எதிரொலித்தது. வயோதிபர்கள் வழமைபோல் எழுந்து, “காலை வந்தனம் பாதர்” “வணக்கம் சாமியார்” எனக்குரல் எழுப்பினர். சாமியாரும் பதில்வணக்கம் கூறிக்கொண்டே “கர்த்தர்காப்பாற்றுவார்” என ஆசீர்வதித்தார்.

நகர்ந்துகொண்டிருந்த சாமியார், பீற்றரின் படுக்கை க்குப் பக்கத்தே வந்ததும் நின்றுவிட்டார்.

காரணம்?

வழக்கமாக வாழ்த்துக் கூறும் பீற்றர் வாய்மூடி மௌனியாகிவிட்டதேயாகும்.

“என்ன பீற்றர்? எப்படிச் சுகம்?” என வழமையான கனிவுடன் விளித்தார் சாமியார். பீற்றரோ முனகிக் கொண்டிருந்தார். நெஞ்சில் ஏதோ அடைப்பது போலிருந்தது. கண்கள் கூரையை நோக்கிக் குத்திட்டுநின்றன.

சுவாமியார் திகைத்துப்போனார். என்ன செய்வ தென்றே தெரியவில்லை.

“பீற்றர் ஒன்றும் யோசியாதேயும், உமக்கு என்ன வேண்டும்?” எனத் தனது மழலைத் தமிழில் கேட்டார்.

பீற்றர் தனது இரு கரங்களாலும் சுவாமியாரைக் கும்பிட்டார். வாயிலிருந்து சில வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. ஆனால் புரியவில்லை. “சொல்லும் பீற்றர், சொல்லும்” எனச் சுவாமியார் கூற, பீற்றரும் ஏதோ கூறினார். பீற்றரின் இறுதி ஆசை என்னவென்று சுவாமியாருக்கு விளங்கிவிட்டது.

உடனே சுவாமியார் பீற்றரின் படுக்கைக்கு அருகே கண்மூடி நின்றுகொண்டே,

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின்
வேண்டுகின்றார் பிறவாமை வேண்டும்,
மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும். இன்னும் வேண்டும்
நான் மகிழ்ந்துபாடி, அறவா நீ ஆடும்போது
உன்னடியில் கீழ், இருக்க என்றார்.”

என்ற திருப்புராணத்தை தனது மழலைத் தமிழில்
பாடிவிட்டு, “நல்லூர்முருகன் உம்மைக் காப்பாற்றுவார்” எனக்
கூறினார்.

பீற்றரின் இறுதி ஆசையை நிறைவேற்றி விட்ட திருப்தி
அவர் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

பீற்றரின் கண்களில் ஒளிவீசிற்று. கண்களிலிருந்து
சில நீர்த்துளிகள் விழுந்தன. நாடிஒடுங்கியது.

அவ்வழியே வந்த விடுதித்தொழிலாளி செபமாலை
வியப்போடு, சுவாமியாரைப் பார்த்தான்.

சுவாமியார் “எந்த உருவத்தில் ஆண்டவனை ஒருவன்
நேசிக்கின்றானோ, அந்த உருவத்திலேதான் ஆண்டவன்
அவனுக்குக் காட்சி கொடுக்கின்றான்” என்று கூறினார்.

செபமாலைக்கு ஏதும் விளங்கியதோ, இல்லையோ
வினாக் குறியோடு அப்பால் சென்றான். அந்தோனியார்
கோவில் மணி ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

புண்ணியச்சுவாமியார் தொடர்ந்து பீற்றரின் ஆத்ம
சாந்திக்காக கண்ணை மூடிக்கொண்டே கர்த்தரை வேண்டி
ஜெபத்திலீடுபட்டார்.

தினகரன் 24-07-1983

குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை
நடாத்திய கனக - செந்திநாதன்
நினைவுப் போட்டியில், பரிசு பெற்றகதை

நீர்க்குமிழ்

வானம் ம்ப்பும் மந்தாரமுமாக இருண்டுகிடந்தது. சிறிதுநேரத்தில் மழையும் வந்துவிட்டது. இருண்ட வானத்திலிருந்து மழை கொட்டவில்லை. ஆனால் சிறிய தூற்றலாகப் பிசுபிசுத்தது.

தூற்றலைக் கிழித்துக்கொண்டே உத்தரதேவி விரைவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அதில் பிரயாணம் செய்யும் குமுதினியின் உள்ளமும், வெளியே வானம் இருண்டுகிடப்பதைப்போலவே இருண்டு கிடந்தது. அவள் உள்ளத்திலே நெஞ்சின் அலைகள் எழுந்து, மனத்தை உலுப்பிவிட்டு ஓடிமறைந்தன.

யாழ்ப்பாணம் நோக்கி “உத்தரதேவி” சலனமற்றவாறு தனக்கேயுரித்தான வேகத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால்!

குமுதினியின் மனமோ தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. “சீ இது என்ன வாழ்க்கை? மணம்முடித்து இன்னும் முழுசாக ஐந்துவருடங்கள் கூட ஆகவில்லை அதற்குள் மனஸ்தாபமா?”

குமுதினியின் உள்ளம் குமுறியது.

* * *

குமுதினி பெற்றோருக்கு ஒரே பெண் குழந்தையாகப் பிறந்தவள். இரண்டு ஆண்களுக்குப் பின்பு பிறந்ததால் வீட்டிலே அவள் மீது செல்லம் அனைத்தையும் கொட்டியிருந்தார்கள். இவளுக்குப் பிறகும் ஒரு ஆண்மட்டுமே. பின்பு செல்லத்துக்குச் சொல்லவா வேண்டும்?

குமுதினியின் பெற்றோர், கொக்குவில் கிராமத்தைக் சேர்ந்தவர்கள். சபாரத்தினம், அவளது தந்தை - கொழும்பிலே பெரிய பதவிவகித்து இளைப்பாறியவர். “கிளறிக்கல்” என்ற பெயரோடு சேர்ந்தவர், தனது திறமை யினால் விரைவிலே பெரியபதவியை அடைந்தவர். அதைப் போலவே தன் பிள்ளைகளையும் முன்னுக்குக்கொண்டு வரவேண்டும் என்ற அவாவோடு, பெரிய உத்தியோகத்தில் வைத்தவர்.

குமுதினி தான் வாழ்க்கைப்பட்ட கணவர் ஆனந்தனோடு கொழும்பிலே குடும்பம் நடத்திவந்தாள். குமுதினியின் கணவன் ஆனந்தன், கொழும்பில் ஒரு கொம்பனியிலே நிர்வாகதிகாரியாகக் கடமைபுரிபவன்.

ஆனந்தன் சிறிய நிலையிலிருந்து முன்னுக்கு வந்தவன். குமுதினி ஆனந்தனுக்கும் திருமணமானதே ஒரு விசித்திரமாகும்.

ஆனந்தன் தனது நண்பனொருவனின் திருமணத் திற்கு வந்திருந்தபொழுது குமுதினி மணப்பெண்ணின் உறவினள் என்ற முறையில் வந்திருந்தாள். அங்குதான் அவர்கள் முதற் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. இச்சந்திப்பே காதலாக மொட்டு விட்டு, கல்யாணமாக மலர்ந்தது.

இவர்கள் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தபொழுது, உலக வழக்கத்திற்கு மாறாக எதிர்ப்பவர்களிலும் பார்க்க வாழ்த்தியவர்களே அநேகம்பேர்.

குமுதினி ஆனந்தனையடைந்த பொழுது சொர்க்கத்தை அடைந்ததாகவே எண்ணினாள்.

சிலர் அழகான தோற்றத்தையுடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் இதயமோ குரூரமாக இருக்கும். அதே வேளையில் சிலரது வெளித்தோற்றமோ மகாகுரூரமாக இருக்கும். உள்ளம், களங்கமற்ற அன்புடையதாக இருக்கும். இந்த நியதிக்கு மாறானவன் ஆனந்தன். ஆனந்தன் அழகன்மட்டுமல்ல; அன்புடையவனும்கூட. ஆனந்தனைப் பார்த்துப் பூரித்துப்போனாள், குமுதினி. அன்பு எள்ளத்துடன் அந்தஸ்திலுமுள்ளவனான ஆனந்தனைத் தானடைந்ததில், தன்னதிர்ஷ்டத்தை நினைத்து குமுதினி ஆச்சரியப்பட்டாள். மகிழ்ச்சிக்கடலில் மிதந்தாள்.

அவன் நினைத்ததை அவள் செய்தாள். அவள் விரும்பியதை அவன் செயல்படுத்தினான்.

குடும்பத்தின் மகிழ்வுக்கு கூறவா வேண்டும்?

தெளிந்த நீரோடைபோல அவர்கள் வாழ்வு, சலனமற்று - நிதானமாக - ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த நீரோட்டத்திலே. திடீரென்று ஒரு நீர்க்குமிழி தோன்றியது.

நீர்க்குமிழி தோன்றியதுபோல் மறைந்துவிடக்கூடாதா?

அது நிரந்தரமாகவல்லவோ நிலைத்துவிட்டது!

உலகமென்னும் கடலிலே வாழ்க்கைப்படகு செல்லும் போது ஒரு சிறு ஓட்டையேற்பட்டாலும் நீர் புகுந்து கப்பலைக் கடலில் ஆழ்த்திவிடுமே.

ஒரு சிறுவிஷயம் மனஸ்தாபத்தில் போய்நிற்க வேண்டுமா? கேவலம் வாழ்க்கையின் மனநிம்மதியை, இது மாதிரி அற்பவிஷயம்கூட எப்படிக்கலைத்துவிடுகிறது!

அன்று நடந்தது இது தான்!

மாலை காரியாலயத்திலிருந்து ஆனந்தன் திரும்பும் போது அவர்களின் ஒரே செல்வமகள் பாதையில் கவனிப்பாரற்ற நிலையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வாயிலும், உடம்பிலும் எங்கும் ஒரே மண். காரியாலயத்திலிருந்து வந்த ஆனந்தனுக்கு இந்த காட்சி கோபத்தை அளித்ததில் வியப்பில்லை. வழக்கத்துக்கு மாறாக, அன்பு மனைவியைப் பார்த்து. கோபமாகக் கடிந்துகொண்டதோடு நினைத்தோ, நினையாமலோ கையினால் ஓர் அடியும் கொடுத்துவிட்டான்.

வாழ்வில் முதன்முறையாக கணவன் இப்படிநடந்து கொண்டானே, என்ற அதிர்ச்சியோ அல்லது தாக்கமோ, குமுதினியின் கண்களிரண்டிலிருந்தும் நீர் தாரையாக வழிந்தது.

“இவ்வளவு காலமும் இவர் என்னிடம் காட்டிய அன்பெல்லாம் பொய்தானா? குமுதினியின் உள்ளம் குமுறியது.

“இல்லை, எல்லாம் நம் குழந்தையின் நன்மைக்காகத்தானே கடிந்துகொண்டார்” உள்ளத்தின் மறுபக்கம் வாதிட்டது.

“இரக்க மனதுடையவரான இவருக்கு இந்தக்கல் நெஞ்சு எப்படி வந்தது? ஆண்களின் குணமே இப்படித்தானா? காலம் செல்லச் செல்ல காதல் குறைந்து விடுகிறதா? இப்படியேயிருந்தால் காலப்போக்கில் அடியும் உதையும்பட்டு சாக வேண்டுமே! அப்பா என்னை ஒரு தடவைகூடக் கடிந்து கொண்டது கிடையாதே. சே! என்ன வாழ்க்கை. இதற்கு ஒரே முடிவு பிறந்த வீட்டை நோக்கிச் செல்வதுதான்” குமுதியினியின் உள்ளமனம் இப்படி எண்ணியது.

எண்ணியதைச் செயலில் காட்டியதின் விளைவே, குமுதினி குழந்தையுடன் “உத்தரதேவி” யில் பிரயாணம் செய்வது.

* * *

“மாலை வீடு திரும்பும் போது என்னையுமபிள்ளையையும் காணாது தேட்டும், இது தான் இவருக்கு நல்ல படிப்பினையாக இருக்கும்” குமுதினியின் நினைவோட்டம் மீண்டும் ஓடியது.

“உத்தரதேவி” யாழ்ப்பாணத்தை நெருங்க நெருங்க ஒரு பயம் பிடித்துக்கொண்டது. இந்தப் பத்துமணியிருட்டில் தனியே எப்படி வீடுசேர்வது என்று நினைத்தவள், ஏதோ வைராக்கியத்தில் ஒரு டாக்ஸி மூலம் கொக்குவிலில் அவள் இல்லம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள்.

வீட்டில் எல்லோருக்கும் ஒரே திகைப்பு! அவர்களின் வினாவுக்கு அவள் கூறியவார்த்தை “சும்மா உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது, குழந்தையுடன் வந்து விட்டேன்”, என்பதேயாகும்.

ஆனால், அடுத்தநாள் ஆனந்தனிடமிருந்து வந்த தந்தி; “குமுதினியும் குழந்தையும் வருகின்றார்கள்” எனத் தெரிவித்தது. குமுதினி பிறந்த வீட்டைத்தான் நாடுவாள் என்று அவன் தெரிந்திருந்தான். கணவன் தான் இங்கு வந்ததை புரிந்துகொண்டுவிட்டான் என்பதை குமுதினியும் உணர்ந்தாள். குமுதினி மனஸ்தாபத்தோடுதான் வந்தாள் என்பதை வீட்டிலுள்ளவர்கள் அறிய அதிக நேரமாகவில்லை.

“உனக்குக் கைவைக்கவா குமுதினி? கோட்டிலே போய் முடிவுகாண்போம்” மூத்த அண்ணன் கொதித் தெழுந்தான். “விவாகரத்து ஒன்றுதான் இதற்கு சரியான முடிவு. ஆனந்தனைக் கோட்டில் இழுத்து விடுவோம்” என்றான் இளையவன்.

குமுதினி தனது அண்ணன்மார் தன்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பைக்கண்டதும், தனது துக்கத்தை மறந்து விட்டாள்.

நாட்கள் ஓடின.

ஆனந்தனிடமிருந்து ஒரு செய்தியும்வரவில்லை. ஆனந்தன் குழந்தையையும், மனைவியையும் மறந்து விட்டானா? குமுதினி இப்பொழுது சிந்திக்கத் தலைப்பட்டாள். நாலு நாட்களாய் இரவு கண்ணுறங்காமலே சிந்தித்தாள்.

“பற்பசையிலிருந்து பகற்போசனம்வரை நான் தானே அவருக்கு எடுத்துக் கொடுக்கவேணும். சவர்க்காரம், டவல், முதலியன இருக்கும் இடம்கூட அவருக்குத் தெரியாதே? பாவம், ஒன்றும் தெரியாமல் திண்டாடுவாரே, அவருக்கு நான் உணவளிக்காவிடில், ஒழுங்காகச் சாப்பிடவேமாட்டாரே?” குமுதினி நினைத்து நினைத்து உருகினாள்.

கவலை, காலத்தால் போக்கடிப்பட்டு விட்டதா, அல்லது கோபம் தான் தணிந்து விட்டதா?

அது என்னவோ!

குமுதினியின் உள்ளத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த “பெண்மை” விழித்துக் கொண்டுவீட்டது.

“அம்மா இன்றே நான் அவரிடம் போகவேண்டும் தந்தி கொடுங்கள்” என்றாள் குமுதினி

நீரிலேதோன்றிய நீர்க்குமிழி தோன்றியதுபோல, மறைந்துவிட்டது.

அன்றையதினம், குமுதினி சாந்த உள்ளத்துடனும், குழந்தையுடனும் ரயில் ஏறினாள். அவள் ஒரு பெண்மட்டு மல்ல, மனைவியும் கூட என்பதை நிரூபித்துவிட்டாள்.

#மூநாடு 29-08-1965

போட்டி

“என்னண்ணே இந்த முறையும் ‘மாவெள்ளையும்’
‘கட்டக்கறுப்பனும்’ அடிக்குமே?”

“பின்னே, கண்டிக்கணவதியரின் மாடுகள் என்றால்
சும்மாவோ?”

இப்படியான பேச்சுக்கள், யாழ்ப்பாணத்தின் சகல
கிராமங்களிலும் அடிபட்டன. வயலிலும், தோட்டத்திலும்
கிணற்றுத் துலாவிலும் நின்று வேலைசெய்பவர்கள் வாயிலெ
ல்லாம் இதே பேச்சுத்தான்.

எல்லாம் அந்த வருடம் நடைபெறப்போகும் மாட்டு
வண்டிப் போட்டியைப் பற்றித்தான், சென்ற வருடம் நடைபெற்ற
வண்டிச் சவாரியின் போது, கண்டிக்கணபதியாரின் ‘மாவெள்
ளையும்’, ‘கட்டக்கறுப்பனும்’ ஓடியதை இன்னும் ஒருவரும்
மறந்துவிடவில்லை. அன்று கணபதியார் ஏசண்டுத் துரையிடம்
பரிசைப்பெற்ற காட்சி இன்னமும் மக்கள் மனதில் நிலைத்து
நின்றதென்றால் மிகையாகாது.

* * *

கண்டிக்கணபதியார் என்றவுடன் கண்டியில் வசிப்பவரோ என நினைக்கவேண்டாம். எல்லாம் எங்கள் தாவடிக் கணவதியாரே தான்! வருடத்தில் ஆறுமாதம் கண்டியிலும் ஆறுமாதம் தாவடியிலும் நிற்பார். ஊரிலே “பாரிய” புகையிலைத் தோட்டம் உண்டு அவருக்கு. புகையிலை நன்றாக ஒங்கி வளர்ந்தவுடன் வெட்டி உலர்த்திக் கட்டியதும் கண்டிக்கு ஏற்றிச்செல்வார் தனது சரக்கை. என்றும் அவர் புகையிலைக்கு “மாக்கற்” உண்டு. அவர் வியாபாரம் என்றுமே சோடைபோன தில்லை என்றே ஊரில் பேசிக்கொள்வார்கள்.

வயது ஐம்பதைத்தாண்டினாலும், நல்ல குஷிப் பேர்வழி. இப்பவும் வாலிபர் மாதிரி வண்டிச்சவாரி ஓடுவதும், வார் ஓடுவதும் போன்ற விளையாட்டுகளில் பங்குகொள்வார். இவைதாம் அவரது பொழுதுபோக்குகள் எனலாம்.

சென்றவருடம் நடைபெற்ற மாட்டுவண்டிப்போட்டியில் மிகவும் குஷியுடன் பங்குகொண்டது மட்டுமல்லாமல், மற்றவர்களையும் பங்குகொள்ளும்படி தூண்டியவர்.

“இது என்ன போட்டி? அதுவும் பட்டினத்திலே?” என்று சற்றே யோசித்தவர்கள்கூட கணவதியாரின் தூண்டுதலினாலேயே பங்குகொண்டார்கள். அப்பொழுதுதான் அவரது “கட்டைக்கறும்பனும்” “மாவெள்ளையும்” எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெற்றதோடு, முதலிடத்தையும் கைப்பற்றின.

கணபதியாரின் மகிழ்ச்சிக்குச்சொல்லவும் வேண்டுமா? இதன்விளைவால் அவரது மாடுகளை பலர் அதிகவிலை கொடுத்து வாங்க முன்வந்தனர். ஆனாலும் கணபதியார் இடம் கொடுக்கவில்லை. அவர் கூறிய காரணம் அம்மாடுகள் “ராசி” யானவை என்பதேயாகும்.

இம்மாடுகள் மேலும் பலபோட்டிகளில் முதலிடத்தை அடைந்து வந்ததோடு, பலபரிசுகளையும் தட்டிக்கொண்டதால், முதலிடம் எப்பொழுதும் “கட்டைக்கறுப்பனுக்கும்” “மாவெள்ளைக்கும்” தான் என எண்ணினர். கணபதியாருக்கும் தமது மாடுகள்தான் எப்பொழுதும் முதற்பரிசைத் தட்டுமென அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. இதனால், எப்பொழுதோ மணம்முடிக்கவேண்டிய தனது ஒரே மகளுடைய திருமணத்திற்கும் ஒரு நிபந்தனையை விதித்திருந்தார் கணபதியார். எவனுடைய மாடுகள் தனது மாடுகளைத் தோற்கடிக்கின்றனவோ, அவனே தனது மகளுக்கு மணாளனாக வரமுடியும் என்பதுதான் அது.

* * *

பாக்கியம், கணபதியாரின் ஒரே மகள்.

கிராமத்தில் பூத்திட்ட அரும்மலர். அழகில் அவளுக்கு இணை அவளேதான். வயலிலும் தோட்டத்திலும் பெற்றோருடன் கூடவே வேலைகள் செய்வாள். மாலை நேரத்தில் அவளை வட்டமிட்ட வாலிபர் கூட்டம் எத்தனையோ! ஆனால் அவளுடைய காதலைப்பெற ஒருவனால் மட்டுமே முடிந்தது.

அவன்தான் பாலன்!

“பாலன் இந்த இளவயதிலே இவ்வளவு பணத்தையும் தேடிக்கொண்டானே!” என்ற ஊராரின் வயிற்றொரிச்சலையும் கட்டிக்கொண்டவன்,

தனியே ஒரு தண்ணீர் இறைக்கும் யந்திரம், ஒரு டிராக்டர், ஒரு லொறி இவைகளுடன் சீவித்து வந்தால் யாருக்குத் தான் பொறாமை ஏற்படாது?

இவற்றையெல்லாம் பார்த்து யாரையும்விட அதிகம் பொருமியவர் கண்டிக்கணவதியார்தான்.

“முந்தநாள் நான் பார்க்க வளர்ந்தவன் இன்று இந்தத் தாவடியிலேயே, என்னையும் மிஞ்சிவிட்டானே?” என்று அவர் வாய் சதா முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“இந்தமுறை பாலனுடைய மாடுகளும் போட்டியில் பங்கு பற்றுகின்றனவாம்” என்ற செய்தி, தாவடியிலும், அதன் அயற்கிராமங்களிலும் பரவத் தொடங்கின. இச் செய்தியைக் கேட்டதும் கணபதியாரின் வயிற்றிலே புளிகரைத்தது போலாயிற்று. என்றாலும் அவர் மனத்திலுள்ள துணிவு மட்டும் குறையவில்லை.

துணிவு இருந்தும் தனது மாடுகள் தோற்றுப்போய் விடுமோ என்ற ஐயம், பூதகரமாக உருவெடுத்து, கணபதியாரின் உள்ளத்தை வாட்டியது.

“சாய், இந்த முறை பாலனுடைய மாடுகள் அடித்து விடுமோ.....!” அவர் மனம் நாலு வருடங்கட்குப்பின் ஓடியது.

* * *

நாலு வருடங்களுக்கு முன் கணபதியாரின் தோட்டத்திலே பல இனக்காளகளுடன் பல இனப்பசுக்களும் நின்றன. காளைகளில் ‘கட்டைக்கறுப்பனையும் மாவெள்ளையனையும்’ குறிப்பிடவேண்டும். தோட்டத்திலிருந்த பசுக்களில், இரண்டு கன்று ஈனும் பருவத்தில் நின்றன. அவைகளின் வயிற்றிலே வளரும் ஜீவன்களுக்கு “கட்டைக்கறுப்பனும் மாவெள்ளையும்” தான் பிதாக்கள். பசுக்கள் இரண்டு நாம்பன்கன்றுகளை ஈன்றன. இரண்டும் தந்தையரைப்போலவே, கரும்புள்ளிகளையும், செம்புள்ளி களையும் கொண்டிருந்தன.

இக்கன்றுகளில் மயங்கிய பாக்கியம், “கருஞ்சுட்டியன் செம்புள்ளியன்” எனப் பெயரிட்டு அழைத்து வந்தாள், இளங்கன்றுகளாக இருக்கும்போதே, இவைகளின் அழகு பலரைக் கவர்ந்தது.

ஊரில் இளைஞனான பாலன் இக்கன்றுகளை விலை கேட்டான். ஆனால் பாலன் அன்று பரம ஏழை. இக்கன்றுகளைப்பார்வையிட வந்தபோதுதான் பாக்கியத்தைக் கண்ணுற்றான், பாலன்.

என்னத்தைக் கண்டாளோ பாக்கியம் தனக்கு விருப்பமான, அந்த நாம்பன்களை தகப்பன் விற்பதைக்கூட அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. அன்று அவள் தன் உள்ளத்தைப் பாலனிடம் பறிகொடுத்தவள், இன்றும் அவன் நினைவு தான்.

காலம் தன் கடமையைச் செய்தது. இரண்டு நாம்பன்கன்றுகளுடன் தனது வாழ்வைத்தொடங்கிய பாலன், இன்று ஊரிலேயே பெரும் பணக்காரனாக மாறிவிட்டான்.

பாலனின் வாழ்க்கையிலேதான் எவ்வளவு மாற்றம்?

நேற்றைய ஏழை, இன்றைய செல்வந்தன். அதிர்ஷ்ட தேவதையின் கடைச்சம்தான் என்ன?

இவைகளைக் கண்ணுற்ற கணபதியாருக்கு ஆத்திரம் வந்ததில் வியப்பில்லைத்தான். “எனது மாடுகளினால் முன்னுக்கு வந்தவன், இன்று என்னுடனேயே போட்டியிடுகின்றான்” என்ற மனவேக்காடு அவரை ருத்திரமூர்த்தியாக்கியது.

“கட்டாயம் இவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்” என்று கருவிக்கொண்டார் கணபதியார்.

* * *

போட்டித்தினம்!

யாழ்முற்றவெளிமைதானத்தில், எள்போட்டால் எண்ணையாகும் சனத்திரள்!

யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலிருந்து மட்டுமல்ல, ஈழத்தின் ஒரு பகுதியே திரண்டுவந்திருந்தது, அவ்வருடாந்த களியாட்ட விழாவைக் கண்டுகளிக்க.

ஆடவர்மட்டுமல்ல, பெண்டிரும் கூட.

கிழவரும் கூடினர். குமரரும் கூடினர். ஏழைகளும், செல்வந்தர்களும் கூடினர்.

கிராமத்தவர் மட்டுமல்ல பட்டினமக்களும் போட்டியைக் கண்டுகளிக்கப் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தனர்.

இக் கூட்டத்தினிடையே, ஒரு ஜீவனும் நின்றது. அந்த உள்ளத்திலே எண்ணஅலைகள் எழுந்து வீழ்ந்தன. நெஞ்சோ பவர், பவர் என்று அடித்துக்கொண்டது.

அந்த ஜீவன் தான் பாக்கியம்!

பாவம் பாக்கியம்!

அவள் என்ன செய்வாள்? காதலனுக்கும், தந்தைக்கு மிடையே போட்டி. போட்டியில் யார் வெல்வார்களோ? எதைவேண்டுவது? எதைத்தள்ளுவது?

அவன் வளர்த்த புள்ளி நாம்பன்கள் “கருஞ்சட்டி யனும்”, “செம்புள்ளியனும்” - கம்பீரமாகக் - காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தன. அவைகளைப் பூட்டிய வண்டியின்மேல் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான் பாலன்.

அவனது அரும்புமீசையும், சுருண்டகேசமும் பாக்கிய த்தைக் கிறுகிறுக்கவைத்தன.

அவளது முகத்திலே இளந்தென்றலாகப் புன்னகை ஒன்று தவழ்ந்தது!

மறுபக்கம்.

“கட்டைக்கறுப்பனும், மாவெள்ளையும்” பூட்டிய படியிருந்த வண்டியின்மேல், மீசையை முறுக்கியபடி ஆஜானுபாகத் தோற்றத்தோடு காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார் கணபதியார்.

“கட்டைக்கறுப்பனும்” “மாவெள்ளையும்” திரும்பி, கருஞ் சட்டியனையும் செம்புள்ளியனையும்” பார்த்தன.

ஆம், அவைகளின் குழந்தைகள் தானே, இந்த இளம் சோடி.

போட்டி ஆரம்பமாகிவிட்டது! மாடுகள் வண்டிகளை இழுத்துக்கொண்டு நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடின.

ஆனால்!

“கட்டைக்கறுப்பனும்,” “மாவெள்ளையும்” பாதி வழியில் ஓடாமல் நின்றவிட்டன!

என்ன? வருடாவருடம் பரிசைத்தட்டும் சோடிகள் இந்த முறை ஏமாற்றிவிட்டனவா?

இல்லை! இல்லை!!

“மனிதருக்குத்தான் அறிவில்லையென்றால், நாமும் அறிவற்றவர்களாகி விடுவதா?

“கணபதியார்தான், தன் மகளின் காதலனுடன் போட்டி யிடுகின்றார் என்றால், நாங்களும், எமது பிள்ளைகளுடன் போட்டியிடுவதா?” என்று கட்டைக்கறுப்பனும் மாவெள்ளையும் எண்ணியிருக்கலாம்.

போட்டி முடிந்தது!

“கருஞ்சட்டியனும், செம்புள்ளியனும்” பரிசைத்தட்டிக் கொண்டன.

பாலன், பரிசுக்கிண்ணத்தைப் போய்ப் பெற்றான். கணபதியாரின் கொட்டம் அடங்கியதோடல்லாமல் “பாலன் - பாக்கியம்” திருமணமும் நடைபெற்றது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

சுழநாடு 4-10-1964

காதலன் செய்த தியாகம்!

அமுதா!

அன்பே, என் அமுதா, என்று அழைத்துவந்த நான் இன்று வெறும் அமுதா என்று அழைக்கவேண்டிய நிலையிலே யிருக்கிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம்? விதியின் விளையாட்டா? அன்றேல் நாம் செய்த வினையின்பயனா?

நானும் நீயும் ஒன்றாகக் கூடி விளையாடிய, குழந்தைக்கால நாட்கள் முதல், இன்றுவரை, நீ காட்டிய அன்பை என்னால் மறந்திடப்போமா?

‘அத்தான்,அத்தான்’ என்று நீ அழைக்கும் தேள் சொற்கள் மறந்துபோன காரியமாகிவிட்டதே!

நீ என்னைக் காதலித்தது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உண்மையோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நானும் உன்னைக் காதலித்தது உண்மைதான் அமுதா. ஆனால் அதை நினைத்து வருந்திப் பயனில்லை.

‘நமது காதலை உதறி விட்டானே இவன்’ என்று நீ விரக்தியடைந்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த காலத்து நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் மீண்டும், மீண்டும் மனதில் தோன்றும்போது, வெறுப்பு மட்டுமல்ல ஆத்திரம்கூட வரலாம்.

அன்று நீ கூறியது நினைவிருக்கிறதா? மேல்படிப்புக்காக, நான் சென்னை செல்லும்போது, முதன்முதலில், பலாலி விமாநிலையத்துக்கு வந்திருந்தாய்.

ஆமாம், அன்று எனக்குப் பிடித்தமான இளம் நீல வண்ணச் சேலையை நீ உடுத்தியிருந்தாய். அன்று உன் அழகு, நீல ஆகாயத்தில் ஒளிந்து விளையாடும் முழுமதியை விடப்பன்படங்கு மேலாக இருந்தது.

அன்று நான் “நாலுவருடங்கள் எனக்காகப் பொறுத்திருப்பாயா, அமுதா”? என்று கேட்டபோது நீ என்ன விடையளித்தாய் என்பது நினைவிருக்கிறதா?

“நாலு வருடங்களென்ன, நாலு யுகங்கள்கூட உங்களுக்காக நான் காத்திருப்பேன்!” என்று நீ அன்று கூறியது, இன்றும் என் காதில் ஒலிக்கிறது அமுதா!

அது மட்டுமா? பட்டதாரியாகியும், படிப்புக்கு ஏற்ற உத்தியோகம் கிடைத்ததா? படிப்பிருந்தும் ஒருவருட காலமாக வேலையற்ற நான், அயலார், சுற்றத்தாரின் கண்டனத்துக்கு ஆளாகியிருந்தேன். அப்பொழுதெல்லாம் அமுதா, உனது இன்முகம் அல்லவா எனக்கு அறுதல் தந்தது!

“படிப்பிருக்கின்றது. நிச்சயமாக உங்களால் வாழ்வில் முன்னேறமுடியும்”, என்ற தென்பை ஊட்டியவள் நீயல்லவா? இவைகள் அனைத்தும் இன்று பழங்கதைகளாகவல்லவா போய்விட்டன!

அமுதா!

உலகில் பிறந்தவர்களெல்லாரும் தவறு செய்யவா பிறந்தார்கள்? தவறு செய்பவர்கள் அனைவரும் தவறு செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்குடனா தவறு செய்கிறார்கள்?

வாழ்க்கையில் ஒரு தடவை தவறியவர்கள், மீண்டும் தவறவேண்டுமா?

குணமுள்ளவர்கள் கூட குற்றம் புரியவில்லையா?

இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் அகப்பட்ட பெண்ணைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

“என்ன இவர் கேள்விமேல் கேள்விகேட்டு புதிர் போடுகிறாரே” என்று நீ நினைக்கப் போகிறாய்.

உனக்குத்தான் தெரியுமே அமுதா, எனது நண்பன் ஆனந்தனை! அவனுக்கு ஒரு தங்கை சுமதி என்று பெயர். அவனது அன்பையெல்லாம் சொரிந்து வளர்த்திருந்தான், அண்ணன் ஆனந்தன் அவளை, அதிக அன்பினாலோ அல்லது செல்லத்தினாலோ, அவள் வாழ்க்கையில் சந்தர்ப்ப வசத்தி னால் தவறிவிட்டாள்.

துடிதுடித்துப் போய்விட்டான் ஆனந்தன். குடும்பக் கௌரவம் போய்விட்டது என்று ஆனந்தன் வருந்தினான். வாழ்க்கையில் தவறிய பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ள எந்த ஆண்மகன் தான் முன்வருவான்?

கன்னியாகவே குழந்தைக்குத் தாயாகும் நம்நாட்டுப் பெண்கள் அனைவரும் வேண்டுமென்றா தவறுகிறார்கள்? எத்தனை பேர் சந்தர்ப்பவசத்தினால் தவறிவிடுகின்றனர்! பின்பு அதற்காக மிகவும் வருந்துகின்றார்கள்! - அப்படிப்பட்டவள் தான், சுமதியும்.

அமுதா!

உனது அழகுக்கும் பண்புக்கும் இத்தனைக்கும்
மேலாகப் பணத்துக்கும் எத்தனை ஆடவர்கள் மணமுடிக்கக்
காத்திருப்பார்கள்!

கற்பின் மாணிக்கமான உன்னை அடைபவன் அதிர்
ஷ்டசாலி மட்டுமல்ல, பாக்கியசாலியும் கூட!

ஆனால், அமுதா!

ஆனந்தனின் தங்கை நிலையை நினைத்துப்பார்!
அவளது இருண்ட வாழ்வுக்கு ஒளியூட்ட எந்தவாலிபன் முன்னு
க்கு வருவான்? அவளது வாழ்வு இருண்டுபோக வேண்டியது
தானா?

ஆகவே என்னை மன்னித்துவிடு அமுதா! அந்த
அபலை சுமதியை நான் மணந்து விட்டேன்!

தூய காதலைத் துறக்கும் நீ ஒரு தெய்வம்!

இப்படிக்கு உன் முன்னாள்,
காதலன்

புதினம் 27-05-1962

நெந் எங்கே?

மாலை - மஞ்சள் - வெயில் ஒல்லாந்தர்கால கோட்டைக்கு மேலால் பாய்ந்துவந்து யாழ்ப்பாணம் மணிக் கூண்டு கோபுரத்திலும், அரைகுறை வேலையிலுள்ள பொது நூல்நிலையக் கட்டிடத்திலும், தங்க முலாம் பூசி வனப் பூட்டிக்கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அதிலொரு மாற்றம்.

மஞ்சள் வெயில் இளஞ்சிகப்பாக மாறிக்கொள்ளு கையில் அக்காட்சி கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் மனோரம்மி யத்தை ஊட்டியது; மயக்கியது என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? கைதேர்ந்த கலைஞன் அதைப்பார்க்க நேர்ந்ததால் உயிரூ ட்டும் ஒப்பற்ற சித்திரமாக நிச்சயம் அதை வடித்திருப்பான்.

இன்பத்தைத் தூண்டும், எழிற்கோலத்தடன் விளங்கும் மாலை வேளைகளில் முற்றவெளி வீதிகளில், ஜன நடமாட்டத்துக்கு எப்பொழுதும் குறைவில்லை. அன்றும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல!

பலர் அங்கும் இங்கும் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

சிலர் முற்றவெளியை நோக்கியும், சிலர் சினிமாவை நோக்கியும், சிலர் கடற்கரையை நோக்கியும் சென்று கொண்டிருந்தனர். இன்னும் சிலர் பூங்காவை நோக்கி, - காலாறக் - காற்று வாங்க சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கூட்டத்துள் நானும் ஒருவனாக, சுப்பிரமணியம் பூங்காவில் தனிமையில், இனிமைகாண உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்.

எனது சிந்தனைப் பறவை இன்பச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வேளையில் "வணக்கம்". என்ற வார்த்தை, எனது சிந்தனையைச் சிதறடித்தது.

அப்பொழுது தான் நான் கவனித்தேன். என்முன் ஒரு பெண். வாளிப்பான உடற்கட்டுக்கு அவள் அணிந்திருந்த இளஞ்சிவப்புச் சேலையானது சிற்பி வடித்தெடுத்த சிலைக்கு சாத்தியது போலிருந்தது.

அவளை ஏற இறங்கப்பார்த்தேன்.

அழகி ஒருத்தி என்முன்னே நின்றாள். தலையின் அலங்கரிப்பு மயனின் அற்புத சிருட்டித்திறன் அனைத்தையும் பெற்ற அழகி ஒருத்தி நிற்பது போல் இருந்தது. தலையினை அலங்கரிக்க, குதிரை வாலுமற்ற, கொண்டையுமற்ற, இரண்டும்கெட்டான் நிலையிலுள்ள சிகையை சேர்த்துக் கட்டியிருந்தாள். வலையினால் சுற்றி தேன்கூடு போன்ற காட்சியைக் கொடுக்கும்படியிருந்தது, சிகையின் அலங்காரம். முதுகின் முக்கால் பகுதிக்குமேல், சட்டையின் மேலாக,

வெளியுலகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அதுவும் போதாதற்கு போலும், டைமன்ட் போன்ற ஒரு துவாரம் முதுகை அலங்கரித்தது.

மை தீட்டிய கருவிழிகள் நாவற்பழம் போல அங்கும் இங்கும் உருண்டு ஓடின.

நான் அவளைப் பார்த்ததும் மெய் மறந்துவிட்டேன். ஆம், அவள் ஒரு சிறந்த அழகிதான்.

“நீங்கள் தானே, எழுத்தாளர் சிவா? என்று கேட்டாள். “ஆம்” என்று சொல்லக் கூட மாட்டாது செயலற்று நின்றேன்.

“ஏன் உங்களுக்கு பெண்கள்மேல் இவ்வளவு கோபம்” அவள்தான் மீண்டும் தொடர்ந்தாள். அப்பொழுது தான் எனக்குச் சுயநினைவு வந்தது.

வாழ்க்கைக்காக ஆசிரியத்தொழில் புரியும் நான், பொழுது போக்கிற்காக - இலக்கிய சேவைக்காக - சில, கதைகள் எழுதி வந்தேன். கடந்த காலத்தில் வெளிவந்த கதைகளுட் சில பெண்வர்க்கத்தை தாக்குவதாக அமைந்து விட்டது என்பது சிலரது அபிப்பிராயமாகும்.

ஓகோ, இவள் எனது அபிமான வாசகர்களில் ஒருத்தியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு ரசனையுள்ளவள் எனது அபிமான வாசகியாக அமைந்ததையிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சிதான். அதனை வியந்துகொண்டேன்.

“மன்னிக்கவும்! நீங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லையே”?

“நான் உங்கள் வாசகர்களில் ஒருத்தி, எனது பெயர் காமினி, யாழ்ப்பாணம், எக்ஸ் சேஞ்சல் ஒரு டெலிபோனிஸ்ட்” சுருக்கமாக ஆனால் விளக்கமாக பதிலிறுத்தாள்.

அவளது ஆடையலங்காரங்களை நோட்டம் விட்டேன். நாகரிகத்தின் சிகரத்திலிருந்தாள் அவள்.

அவள்தான் காமினி. சிரித்துச், சிரித்துப் பேசியதால் அடிக்கடி “களுக்” என்ற ஓசை வெளிப்பட்டது. அவள் சிரிக்கும் போது அவளது கன்னங்களில் இரு குழிகள் தோன்றி அழகை, மேலும் மேம்படுத்தின.

அவளது சரளமான கேள்விகளுக்கு, சமாதானம் கூறுவதற்குள், எனக்கு போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது.

இதற்கிடையில் அந்திவானில் மெருகிட்டுப் புதுமை காட்டிய ஆதவன், மேற்குத்திசையில், ஒல்லாந்தரின் கோட்டைக்குக் கீழே ஆழ அமிழ்ந்து விட்டான். அவன் விட்டுச் சென்ற குருதி வெள்ளம் - குருசேஷத்திரத்தை நினைவூட்டி - அடிவானத்தில் பெருக்கெடுத்து ஓடிற்று.

பூங்காவில் உள்ள வானொலிப் பெட்டியில், ஆறு மணிச் செய்தி ஆரம்பமாகியது.

நேரமாகிவிட்டது மீண்டும் ஒரு நாள் நாம் சந்திப்போம் என்று கூறி விடை பெற்றாள். அப்படிச் செல்லும் போது பூங்காவின் வாசலில் நின்று ஒரு முறை திரும்பிப்பார்த்து விட்டு கையைத் தூக்கி விடையளித்தாள். நானும் கையை தூக்கி விடையளித்தேன்.

பூங்காவிலே சிறகடித்துத் திரிந்த கிளியொன்று ஓடிப் பறந்துவிட்டது.

* * *

ஒரு நாள்!

மாலை ஐந்து மணியிருக்கும் பெரிய தெருவில் வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டவுடன் முகமலர்ச்சியுடன் பேசினாள். தனது சக சிநேகிதிகளுக்கும் என்னை அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாள். என்னைத் தேனீர் அருந்த வரும்படி அவளும் அவளது சிநேகிதிகளும் அழைத்தார்கள். என்னால் தட்டிக்கழிக்க முடியவில்லை.

வாசகர்களுக்காக எழுதிவரும் எழுத்தாளன் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு அடிபணிய வேண்டியவன் தானே? அன்றும், அவள் எனது கடந்த காலத்துக்கதைகளைப் பற்றியே தான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ஆகா! அவளிடம் எவ்வளவு இலக்கியரசனை பொதிந்துகிடக்கின்றது? எத்தகைய விமர்சனம்!

எவ்வளவோ, பக்கங்களை எழுதித்தள்ளிய நான் அவர்களது குறுக்குக் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க முடியாமல் ஒவ்வொரு தரமும் அசட்டுச் சிரிப்புகளை உதிர்த்தேன். அன்றும், அத்துடன் விடைபெற்றுப் பிரிந்தேன்.

* * *

காமினி! இப்பொழுது மறக்கமுடியாத ஒரு பாத்திர மாகி விட்டாள். ஆம்! அவள் அடிக்கடி என்னைச் சந்தித்து இலக்கிய சர்ச்சைகள் புரிந்து வந்தாள்.

ஆனால்!

என்னுடைய நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் மட்டும் அவள் எல்லோருடனும் பழகும் விதம் பற்றி ஒரு சந்தேகம் இருந்து வந்தது. பலருடன் இப்படியாகச் சரளமாகப் பழகும் பெண்களைப்பற்றி நெறி தவறியவர்கள் என்ற கெட்ட அபிப்பிராயம் உண்டல்லவா? இந்தக் குட்டையில் ஊறிய மட்டையான எனக்கும் அவர்களது அபிப்பிராயம் போல இவளைப் பற்றிய அபிப்பிராயமும் உதித்தது.

ஆடவருடன் பழகும் பெண்களில் எத்தனை பேரை நாம் நம்பலாம்?.....

அன்று மீண்டும் ஒருநாள் மாலைநேரம்; மணி ஐந்து இருக்கும், கடற்கரையில் தற்செயலாக என்னைச் சந்தித்தாள் காமினி. வழக்கம் போலவே கேள்விகளுக்கு மேல் கேள்விகளாக தொடுத்தாள், அவள்.

இன்று இன்னும் அழகாக காட்சியளித்தாள் காமினி.

மனிதவர்க்கத்தைப் படைக்கும் பிரம்மாவுக்கு ஏனோ இந்த வஞ்சகம்? காமினி போன்ற அழகிகளையும் படைத்து விட்டு, பல குரூபிகளையும் படைத்துவிடுகின்றானே?

“தேனீர் அருந்தலாமே” என்று அழைத்தேன். மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டாள். நாம் இருவரும் “பாம் கோட்டிற்குள் நுழைந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்தோம். அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன். தங்கவிக் கிரகம் ஒன்று உயிர் பெற்று வந்தாற்போல, மினுமினுத்தாள். “என்ன ஒரு மாதிரிப் பார்க்கின்றீர்கள்”.....? என்று கேட்டாள்.

என்னை மறந்தேன், உலகை மறந்தேன். சகலதையும் மறந்தேன். அவளது கரங்களை கைப்பற்றினேன்.

“பளார்”! அவள் என்ன பத்திரகாளியா? அவளது உள்ளத்தில் இத்தகைய பண்பு உறைந்திருக்கின்றதா? தப்புக் கணக்கிட்ட எனது கன்னத்தில் ஆயிரம் நட்சத்திரங்கள் தோன்றி மறைந்தன.

நான் செயலாற்று நின்றேன்.

“சீ! நீயும் ஒரு மனிதனா? நெறிக்கு இலக்கணம் வகுக்க வேண்டியவன் நீ, இதுவா உனது நெறி?” என்ற வார்த்தைகளுடன் வெளியேறினாள், காமினி.

காமினி செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சரள சுபாவம் கொண்டவர்கள் நெறி தவறுபவர்களா?

தமிழன் - 25-02-1962

... ..
... ..
... ..

...

... ..
... ..
... ..

...

...

...

இந் நூலாசிரியர் பற்றி...

வண்ணை. சே. சிவராஜா, அவர்கள் யாழ்ப்பாணம், வண்ணார்பண்ணை, நீராலியடியில் பதிவாளர்நாயகம் திணைக்களத்தில் பதிவாளராகக் கடமைபற்றிய திரு. வெ. சேனாதிராஜா விற்கும் திருமதி. கமலாம்பிகைக்கும் ஏகபுத்திரனாக 28-05-1935ல் பிறந்தார். ஒரு தமக்கையார் மட்டுமே. இவருடன் கூடப்பிறந்தவராகும்.

இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை யாழ். இந்து ஆரம்பப் பாடசாலையிலும் இடைநிலைக் கல்வியை புகழ்புத்த யாழ். இந்துக் கல்லூரியிலும், பட்டப்படிப்பை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கற்று விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானார். பட்டமேற்படிப்பான கல்வி டிப்ளோமாவை, பேராசனையை பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்று இலங்கையின் பல பாசங்களிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தனது சேவையின் இறுதிப் பாதியை தான் கற்ற கல்லூரியிலும் கடமை புரிந்து அதன் பிரதி அதிபராக உயர்ந்து 1995ம் ஆண்டு சேவையில்லுந்து இளைப்பாற்றினார்.

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் நுந்தே சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதைகளை எழுத்தின் பல்வேறு சஞ்சிகைகளில் எழுதியவர். நாற்பத்திற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதி ஆக்கவிலக்கியத் துறைக்கு மெருகூட்டியவர். பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் பங்கு பற்றி பரிசுகளும், பாராட்டுகளும் பெற்றவர்.

யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினதும், இலங்கை இலக்கியப் பேரவையினதும் செயலாளராகக் கடமையாற்றியவர். அத்துடன் பல்வேறு கல்வி, சமய, சமூக ஸ்தாபனங்களில் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தவர். இவரது பிற புனைப்பெயர்கள் "சிவகவி", "முக்கண்ணன்", "ஊடாடி", "வண்ணைவராஜன்" என்பனவாகும்.

திருமதி. விமலநாயகி சிவராஜா அவர்கள் வாழ்க்கைத் துணைவியாகவிலுந்து இவரது ஆக்கவிலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கும் உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றார்.

இவரது இரு ஆண்மக்களும் ஒரே மகனும் இவரது இலக்கிய ஆர்வங்களுக்கு அனுசரணையாக இருந்து வருவதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

-பொ. ஆனந்தலிங்கம்